

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 533. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/13 (53) ● 6 Nisan 2002 ● 3 Euro

Filistin işgal ve ateş altında!..

Emperyalizme ve siyonizme karşı Filistin halkıyla omuz omuza!

Emperyalizm ve siyonizm yenilecek, Filistin kazanacak!..

Filistin kazanacak!

İsrail kudurganlığı bütün şiddetiyle sürüyor. Devasa boyutlardaki savaş makinası harekete geçirilerek başlatılan işgal, kuşatma ve katliam hareketi bir haftayı doldurmuş bulunuyor. Batı Şeria'daki yedi büyük İsrail kentinden altısı şimdiden işgal edilmiş durumda. Geriye kalan yedinci kent olan Eriha'nın da her an işgal edilmesi bekleniyor. İşgal edilen tüm kentler "kapalı savaş bölgesi" ilan edilerek, dış dünyayla tüm ilişkisi kesiliyor. (Gazeteciler dünyaya ancak uydu telefonlarıyla alabildikleri çok sınırlı bilgileri iletebiliyorlar.) Filistin'in seçilmiş devlet başkanı ve Filistin direnişinin tarihi simgesi Yaser Arafat bir haftadır aşağılayıcı bir muameleye tabi tutuluyor. İşgal edilmiş Filistin kentleri yakılıyor, yıkılıyor, kentsel altyapı tahrip ediliyor. Yüzbinlerce insan bir haftadır ağır kuşatma altında ve evlerine kapatılmış durumda. Katliamların boyutu henüz tam olarak bilinmiyor. Binlerce kişinin tutuklandığına kesin gözüyle bakılıyor. Özetle, yarım asırdır İsrail işgali ve zulmü altında acı çeken Filistin bir kez daha yoğunlaştırılmış bir ateş altında bulunuyor.

Ve emperyalist dünya, ona çıkar ve uşaklık bağlarıyla bağlı gerici devletler topluluğu, günlerdir süren bu isyan ettirici manzara karşısında susuyor. Emperyalist ülkeler tarafından en ileri teknolojiyle donatılmış siyonist savaş makinasının silahsız ve savunmasız mazlum bir halka karşı bu denli keyfi, zalimce ve ölçsüzce harekete geçirilmesi, hemen tümü usulen yapılmış ikiyüzlü açıklamalarla geçiştiriliyor. Avrupa Birliği ülkeleri ile işbirlikçi Arap rejimlerinin tutumu budur. Bölgede ABD emperyalizminin en güvenilir müttefiki ve dayanağı olan, dahası siyonist İsrail'le "stratejik" bir siyasal-askeri mihver kuran Türk devletinin tutumu da budur.

Sözde işgale ve katliama karşı olan emperyalist ve gerici devletlerin en iyi durumunda yaptıkları, İsrail'e itidal tavsiye etmekten ve işgalin arkasındaki gerçek güç olan ABD'yi İsrail'e baskı uygulamaya çağırmaktan öteye gitmiyor. Bu, mazluma yardım adı altında zalimi insafa çağırmaktan, yani ilkini ikincisinin insafına terk etmekten öte bir anlam taşımıyor. Bunun da verdiği rahatlık ve güvenle siyonist devlet iyice pervasızlaşıyor, işgal ve katliam hareketini şiddetlendirerek sürdürüyor. Aynı rahatlık ve güvenle ABD emperyalizmi de olup bitenlere tam destek veriyor, İsrail'in arkasında olduğunu tüm dünyaya alenen ilan etmekte herhangi bir sakınca görmüyor. Başkan Bush, her zamanki sinik arsızlığıyla, Filistinliler ve Arafat bunu hakettiği, diyor.

Direnen Filistin engelini aşmak için...

Olup bitenler, köleci nitelikteki Oslo Barış Antlaşmasının çöküşünden beri ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail'in tam bir görüş ve davranış birliği içerisinde izlediği politikanın mantıksal bir devamından başka bir şey değildir. O zamandan beri siyonist İsrail, ABD'nin çok yönlü desteğinden de aldığı güçle, Filistin halkını daha geri koşullarda yeni bir kölelik antlaşmasına razı etmeye, buna yanaşmadığı bir durumda ise sistematik baskı, terör ve katliamlarla yıldırıp Filistin'den sürmeye dayalı bir politika izliyor.

Ancak bu politika Filistin halkının gösterdiği muazzam direniş kararlılığı karşısında bugüne dek herhangi bir ilerleme sağlayamadı. 50 küsur yıldır acı çeken ve büyük bedeller ödeyen bu onurlu ve yiğit halk, özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna ödemesi gereken her bedeli ödemeye hazır olduğunu tüm dünyaya çoktan kanıtlamış bulunmaktadır. İsrail'i kudurganlığa iten ve ağababası ABD'yi de bu kudurganlığa tam destek vermeye yönelten işte budur. Bugüne kadar uyguladığı geniş çaplı katliam ve yıkımla herhangi bir sonuç alamadığını gören siyonist devlet, şimdi giriştiği topyekün işgal, yıkım ve katliamla Filistin halkını arzuladığı koşullara ve dayattığı politikaya razı edeceğini umuyor. Bir kez

daha yanılıyor ve bunu görmesi çok sürmeyecektir.

Filistin halkının yiğit direnişi, siyonist hesapları bozguna uğratmakla kalmıyor, ABD emperyalizminin 11 Eylül sonrasında Ortadoğu'da gündeme getirmeye çalıştığı savaşa dayalı yeni düzenlemelerin önünde de en büyük engeli oluşturuyor. ABD emperyalizmi, bu engeli aşmadığı sürece, Irak'a müdahale üzerinden Ortadoğu'ya daha köklü bir biçimde yerleşmeye dayalı politika ve planlarını hayata geçiremeyeceğini anlamış durumda. Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in son Ortadoğu gezisi bunu ona son bir kez daha göstermiş olmalı. Bu engelin Filistin halkının özgürlüğü ve bağımsızlığının kayıtsız-koşulsuz tanınması yoluyla aşılması, ABD ve İsrail'in çıkarları ile hiçbir biçimde bağdaşmadığına göre (ki Henry Kissenger yakın günlerde bunu bütün açıklığıyla dile getirdi), geriye Filistin direnişinin her yola başvurularak ezilmesi ve teslim alınması kalıyor. Dick Cheney'in İsrail'i de kapsayan Ortadoğu gezisinin hemen sonrasında denk getirilen toplu işgal ve keralsız imha hareketiyle işte şimdi bu yapılmaya çalışılıyor.

Fakat gerçekte gerek ABD emperyalizmi ve gerekse siyonist İsrail için bu bir yol ya da çözüm değil, tamı tamına yeni bir çıkmazdır. Filistin halkına yöneltilmiş ölçsüz ve acımasız saldırı, ABD'nin Irak üzerinden Ortadoğu'ya yapmaya çalıştığı müdahaleyi kolaylaştırmak bir yana, iyice zora sokmaktadır. Amerikan işbirlikçisi bölge rejimlerinin işi artık düne göre çok daha zordur. İsrail işgali karşısında tüm Arap dünyasında halk kitleleri içinde patlayan büyük öfke, yeni boyutlar kazanan ABD ve İsrail düşmanlığı, açıkça bunu göstermektedir. Filistin halkına reva görülenlerin ardından ve buna rağmen ABD emperyalizmine yeni bir Ortadoğu savaşı için destek verecek her Arap rejimi, hain damgasını yiycek ve Arap halklarının nefreti ile yüzyüze kalacaktır. Bu sorunun bir yanı.

Öteki yanı ise bizzat Filistin direnişinin gücünden ve yenilmezliğinden gelmektedir. Arkasındaki tarihi birikimiyle ve günümüzdeki muazzam direniş kapasitesiyle Filistin halkı, boyun eğdirilemeyecek kadar yiğit, onurlu ve dirençli bir halk olduğunu fazlasıyla ve yeterli açıklıkta göstermiş bulunmaktadır. Emperyalist ve siyonist hesaplar kesin bir biçimde bozguna uğrayacaktır; bu, Filistin halkına büyük maddi ve manevi yıkım ve acılara malolsa bile.

Güçler ilişkisindeki muazzam dengesizliğe rağmen Filistin halkının gösterdiği boyun eğmeme tutumu ile, işgalin daha ilk haftasında işgalci İsrail'in ve destekçisi ABD'nin dünya ölçüsünde halklar nezdinde yüzyüze kaldıkları büyük öfke, tepki ve tecrit, sonucun ne olacağını daha şimdiden göstermektedir. Bir Alman dergisine verdiği demeçte; askeri açıdan üstün olsak bile siyasi ve ahlaki üstünlüğü yitirmiş durumdayız, bunu kazanmadan savaşı kazanamayız diyen Şaron öncesi İsrail Başbakanı Ehud Barak, tam da bu aynı olguyu dile getirmektedir.

Türk devletinin ikiyüzlülüğü

Beyrut kasabı Şaron yönetimindeki siyonist İsrail'in Filistin kentlerine karşı giriştiği işgal ve Filistin halkına yönelttiği vahşet karşısında en büyük sıkıntıyı yaşayanların başında Türk burjuvazisi, onun adına ülkeyi yönetenler gelmektedir. Türk devleti bugün resmen ve alenen, bizzat Ecevit'in kendi deyimiyle, "Filistin halkına soykırım uygulayan" İsrail devletinin siyasi-stratejik müttefiki durumundadır. Ecevit'e bu sözleri söyleten de bu lanetli konumdan, bu konumun son gelişmeler karşısında yarattığı sıkıntıyı keskin sözlerle dengeleme ihtiyacından başka bir şey değildir. Nitekim aynı Ecevit bir yandan bunu söylerken, öte yandan İsrail'le yapılmış "tank modernizasyonu" antlaşmasının iptal edilmesinin sözkonusu olmadığını döne döne açıklamaktadır. İkiyüzlü duygusal sözlerle sözde Filistin halkının acıları paylaşılırken, gerçek siyasi-askeri ilişkilerle

siyonist İsrail'e verilen destek olduğu gibi sürdürülmekte, "stratejik ortaklık"ın gereklerine harfiyen riayet edilmektedir.

Türk devletinin, hükümetinin ve medyasının son gelişmeler karşısında sığındıkları bir başka açıklama ise, İsrail saldırganlığını Şaron'un kişisel tercihleri ve politikalarına bağlamaktır. Bununla bir yandan siyonist devletin "milli politika" olarak izlediği çizgi aklanmakta, öte yandan bu çizginin arkasındaki gerçek uluslararası güç olan ABD emperyalizmi temize çıkarılmaktadır.

Türkiye, Türk burjuvazisi adına ülkeyi yöneten hükümetler sayesinde, kurulduğu andan itibaren İsrail'i taniyan ve kimi zaman açıktan kimi zaman örtülü olsa da her zaman destekleyen bir ülke olmuştur. '89 yıkılışının ardından ve özellikle de köleci Oslo Barış'ının sağladığı uygun ortamda, bu ilişkiler "stratejik ortaklık" düzeyine çıkarılarak resmiyete kavuşturulmuştur. Bugün işgal ve katliam karşısında İsrail'e verilen örtülü desteğin gerisinde, tarihsel temele dayalı bu ilişkiler vardır.

İsrail ile bu tarihi ilişkiler elbette nedensiz değildir. Türkiye ikinci emperyalist savaş sonrasında beri, ABD uydusu ve NATO üyesi olarak, emperyalizmin bölgedeki en önemli dayanağı durumundadır. 1948 yılında kurulan İsrail de, aynı şekilde, başta ABD olmak üzere batı emperyalizminin en önemli vurucu gücüdür. Bu iki devletin emperyalist dünya ile bu stratejik ilişkileri, onlar arasındaki güçlü tarihsel ilişkilerin de temelini vermektedir. Bu konuları onları benzer sorunlar karşısında benzer tutumlara yöneltmekte, böylece kader birliğini perçinlemektedir.

Türk devletinin İsrail ile ilişkileri ordu merkezli "derin devlet" tarafından belirlenen politika gereğidir. Aynı politika nasıl ki özgürlüğü ve bağımsızlığı için savaştan Cezaîr halkına karşı Fransız emperyalizminin yanında yer almayı gerektirdiyse, bugün de yine özgürlüğü için savaşan Filistin halkı karşısında İsrail ve ABD'nin yanında yer almayı gerektirmektedir. Özellikle Ecevit aracılığıyla sergilenen ve tümüyle kitleleri yanıltmayı amaçlayan ikiyüzlü duygusal söylemler, bu kaba gerçeği örtemez.

11 Eylül sonrası gelişmeler, Türkiye halkının ezici çoğunluğuyla ABD emperyalizminin karşısında ve saldırıya hedef mazlum halkların yanında olduğunu açıklıkla ortaya koymuştu. Bugün de aynı tutum İsrail işgaline ve vahşetine karşı öfke ve nefret, Filistin halkına sempati ve destek olarak kendini göstermektedir. Devletin baskı ve yasakları, bunun bir dönemdir kitlelerde yarattığı edilgenlik, bu sempati ve desteğin eylemli biçimler almasını bugün için engelliyor. Fakat bu engeller aşılmaz değildir. Gelişmelerin sarsıcılığı, siyonist devletin pervasızlığı ile emekçilerde yarattığı büyük öfke ve nefret, kitlelerin eylemli tepkilerle yöneltilmesi için önemli imkanlardır. Nitekim daha şimdiden hiç değilse emekçilerin en ileri kesimleri bunu somut olarak ortaya da koymaktadırlar.

Güncel ve acil görev bu protestoları süreklileştirmek, yaymak ve büyütmeektir. 1 Mayıs kampanyasının en temel unsurlarından biri şimdi artık budur; Filistin halkına eylemli desteğin büyütülmesidir. İşçiler ve emekçiler Filistin halkına destek için harekete geçirilirken, Türk burjuvazisinin ve devletinin ikiyüzlülüğü teşhir edilmeli, ABD ve İsrail yanlısı maskesi düşürülmelidir. Tüm ilerici, yurtsever ve devrimci güçlerin yakın işbirliği ve ortak çabası bu çerçevede büyük önem taşımaktadır.

Her zamankinden daha güçlü bir inançla birkez daha yineliyoruz:

Emperyalist ve siyonist düşman yenilecek, Filistin kazanacak!..

İşgale karşı direniş ve dayanışma!

Filistin toprakları 1967 savaşı ve 1982 saldırıları ardından en kapsamlı işgale ve katliamlara maruz kalıyor. Son bir hafta içinde 7 Filistin kenti yüzlerce tank, binlerce askerle işgal edildi. Katliamlar sürüyor ve bu konuda henüz gerçek rakamlar bilinmiyor. Gelen haberlere göre morglar insan cesetleriyle dolu, her sokak köşesinde katledilen insanların kan izleri var. Binlerce insan gözaltında tutuluyor. Gözaltına alınan ya da teslim olan insanlar kafalarına kurşun sıkılarak infaz ediliyor. Mervan Bagruti gibi önde gelen Filistinli yöneticiler öncelikli hedef olarak aranıyor. Ticari binalar ve kamu hizmeti veren kuruluşlar yerle bir ediliyor. Düne kadar Arafat'ı karargahına çivileyen işgalciler, şimdi onu dünyadan yalıtık biçimde bir odaya hapsediyor. Katil Şaron Arafat'ın Ürdün'de gerçekleşen Arap Ülkeleri Zirvesi'ne katılımını "gidersen ama bir daha dönemezsin" tehditiyle engelledi. Koruyucu Duvar adı verilen bu kanlı operasyonun 15 gün daha sürmesi, bütün Filistin kentlerine girilmesi ve bu süre içinde Arafat üzerindeki tecritin sürdürülmesi kararlaştırıldı.

İşgal altındaki kentlerde halk açlık ve susuzluk tehdidi altında. "Kapalı bölge" ilan edilen kentlere girmek de, buralardan çıkmak da yasak. Yabancı gazeteciler saldırılar ve tehditlerle işgal bölgelerinden çıkarılmış bulunuyorlar. Yardım için giden insanlar gözaltına alınıyor, yardım malzemelerine el konuluyor, su depoları bombalanıyor, dükkanlar yağmalanıyor. İlan edilen sokağa çıkma yasağı yalnızca cesetlerin gömülmesi için birkaç saatliğine kaldırılıyor. Hastaneler, ambulanslar çalıştırılmıyor. Filistin radyoları susturuldu. Filistin'in dünya ile bağlantısı kesildi.

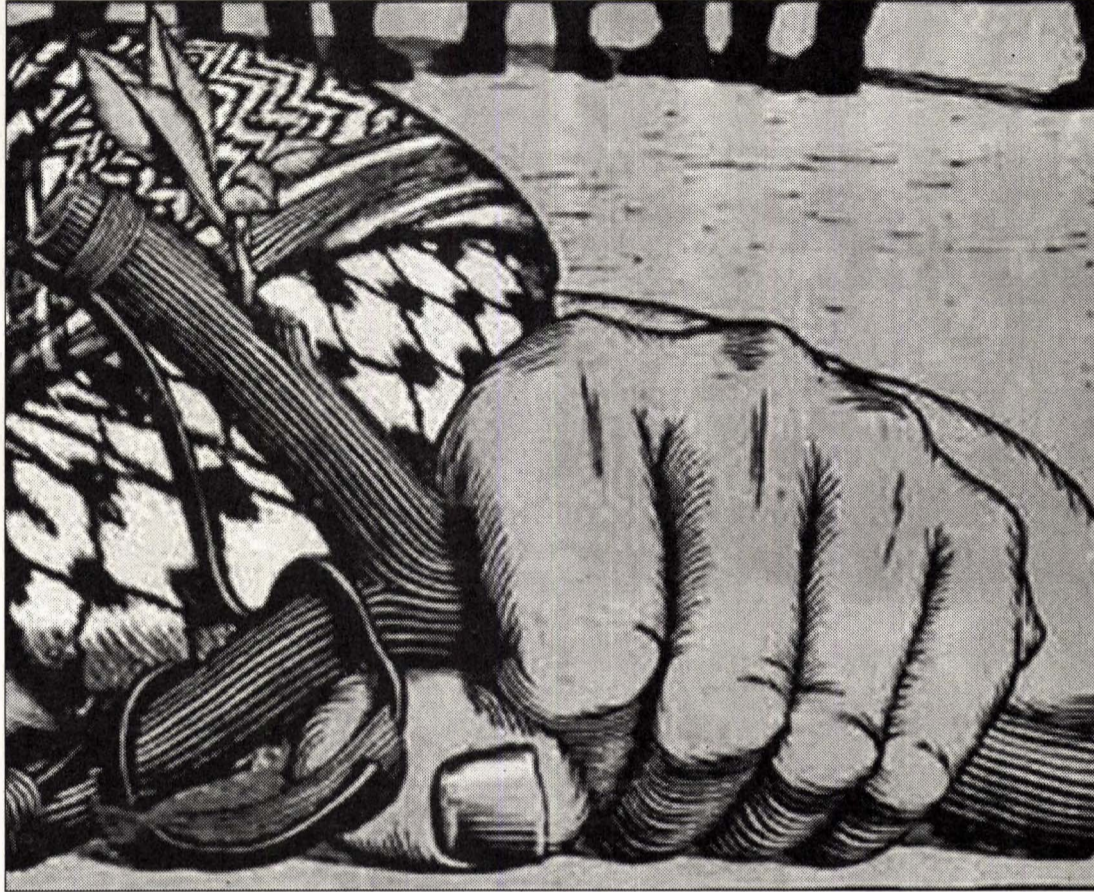
Güçlü uluslararası Yahudi lobisinin etkisi altındaki medya ve basın kuruluşlarının gerçekleri çarpıtan yayımları ya da bilinçli suskunlukları ise bu kanlı saldırıların bir başka cephesi. İsrail ordusunun ele geçirdiği TV istasyonlarından porno yayın yaparak halkın değerlerine çirkin saldırılarda bulunması da çürümüşlüğün bir başka örneği.

Dünyanın gözleri önünde bir kez daha insanlık dışı bir işgale ve katliama uğrayan Filistin halkı ise modern silahlarla donanmış katil İsrail ordusuna ve onunla işbirliği halindeki emperyalist barbarlara karşı ölümüne direnişini sürdürüyor.

Onurlu direniş dünyanın dört bir yanından verilen destek

Bu haklı ve onurlu direniş henüz yeterli düzeyde olmasa da uzun bir suskunluğun ardından nihayet uluslararası destek örgütlenmeye başlandı. Son vahşi saldırıların hemen ardından pek çok Arap ülkesinde, Türkiye'de, Avrupa'da ve Asya'da İsrail işgalini ve katliamları kınayan gösteriler düzenleniyor. İsrail'li Araplar ve barış yanlıları da buna dahil. Arabistan'ın işbirlikçi yöneticileri ise kendi ülkelerinde dayanışma gösterilerini yasaklama yoluna gittiler. Bu dayanışma gösterileri yer yer çatışmalara sahne oluyor.

Direniş sürdükçe verilecek destek de büyüyecek.

Nitekim bu yüzden katliamlara seyirci kalanlar Filistin halkıyla dayanışma gösterilerinin yaygınlaşması karşısında suskunluklarını bozmak zorunda kaldılar. Avrupa Birliği girişimlerde bulunma ve tecritteki Arafat'la diyalog kurma kararı aldı. Mısır daha ileri bir adım atarak İsrail ile ilişkilerini askıya aldı. İsrail'e sınırsız desteğini esirgemeyen ABD yönetimi de son günlerde en kısa sürede işgalin bitirilmesi, Arafat'ın güvenliğinin sağlanması telkinlerinde bulunuyor. Bush'un bu yöndeki son açıklaması, ucu ABD'ye yönelen tepkileri yumuşatma çabasından başka bir anlam taşıyor.

Utanc verici işbirliğinin üstünü örtme çabaları boşuna

Türkiye'nin sömürücü işbirlikçi yöneticileri ise durumu kurtarmaya dönük manevralarla suç ortaklıklarını gizleme çabasında hayli zorlanıyorlar. İsrail'in işgal politikasını sözde sert bir dille eleştiriyorlar. Fakat bu göstermelik sözde eleştiriler stratejik suç ortaklığına hiçbir şekilde hanel getirmiyor. 1996 yılında ABD ve İsrail'le imzalanan stratejik savunma işbirliği anlaşması gereği bir dizi ortak projenin yürütülmesine engel teşkil etmiyor. Bu konuda bir rahatsızlık yaratmıyor. 680 milyon dolarlık tankların modernleştirilmesi ihalesi, her yıl bir yenisi yapılan ortak askeri tatbikatlar ve işbirliği örneklerine rağmen, Türk işbirlikçi iktidarının Filistin halkının yanında bir tutum almasını beklemek boş bir hayaldir. Çünkü bunun için Türkiye'nin İsrail'i açıktan ve cepheden karşısına alması gerekir. Kamran İnan'ın, "tarihsel olarak Yahudilerle hiçbir zaman karşı karşıya gelmedik, bu hep bizim çıkarımıza oldu, niçin şimdi bu mesele yüzünden çıkarlarımızı zedeleyelim" biçimindeki açıklaması, sermaye iktidarının yıllardan beri izlediği politikanın dolaysız bir ifadesidir.

Dahası var. Bu, sermaye iktidarının İsrail politikasını Arap halklarına karşı geleneksel yaklaşımıyla bütünleştirmede alınan mesafedir. Filistin sorunu konusunda sözde mesafeli tutumun içinde saklı olan ve Arap düşmanlığına varan yaklaşımın tam da Filistin'de büyük bir katliam yaşandığı bir dönemde satılık kaleşörler tarafından dile getirilmesi

anlaşılmaz değildir. Bu durum tiksindirici olmakla birlikte, sermaye iktidarının soruna tarihsel çıkarlarına dayalı bir perspektiften bakmasının bir örneğidir. Ertuğrul Özkök'ün "Oh olsun" dercesine Filistin halkı nezdinde Arap halkını ve Arafat'ı Türkiye'ye Kıbrıs konusunda destek vermedikleri, PKK'ya ve KUKM karşı tutum almadıkları için suçlayan utanç verici yazısına destek, *Cumhuriyet*'te yazan bir başka gedikli sermaye yardakçısı Hikmet Bila'dan geldi. Katliama alkış tutmakla aynı anlama gelen bu yaklaşım, halklara düşmanlıktaki bu pervasızlık iki sermaye memurunun şahsi tutumu değil, sermaye sınıfının gerçek duygularının ve çıkarlarının ifadesidir. Kısaca sermaye cephesi bir taraftan Türk ve Kürt halkının İsrail siyonizmine duyduğu tepkiden, Filistin halkının haklı mücadelesine duyduğu sempatiden çekindikleri için böylesi sözde açıklamalara başvurusun, diğer taraftan halklara düşmanlık temelinde yürütülen işbirliğini daha da pekiştiren adımlar atıyor.

ABD'den plan, İsrail'den katliam

İsrail'in, Dick Cheney'in bölgeyi ziyareti ve A. Zinni'nin arabulucu sıfatıyla gelmesinin ardından bu kapsamda bir saldırıya girişmesi bir tesadüf değil. Cheney Irak operasyonu ve yeni ABD politikası için bölgede bir dizi görüşme yaptı. ABD'li yetkililer, Arap ülkelerinin Filistin sorununda bir mesafe alınmadan girişilecek bir Irak operasyonuna destek vermeye razı olmadıklarının anlaşıldığı bu ziyaret sonrasında, operasyonu ileri bir tarihe ertelediklerini açıkladılar. ABD ister istemez Filistin'de asgari bir çözümü öne almak durumuyla yüzyüze kaldı. Bu yeni durum İsrail tarafından Filistin yönetimine kabul edilemeyecek koşulları yeniden dayatmanın bir vesilesi olarak değerlendirildi.

Plana göre, İsrail kapsamlı bir saldırı ile bir taraftan önde gelen liderleri ortadan kaldıracak veya etkisizleştirecek, diğer taraftan da halkın ve Filistin yönetiminin direniş gücünü kırarak onları ABD'nin arabulucu olacağı bir anlaşmaya zorlayacaktı. Arafat'ın ve Arap ülkelerinin öteden beri "ABD ağırlığını koymalı" biçiminde kendisini açığa vuran beklentisi de bu planın hayata geçirilmesinde ciddi bir koz olarak duruyordu. ABD bu beklentiye karşılık vermek bir yana, tam tersi bir tutumla İsrail'e saldırı ve işgal politikasında tam destek verdi, aracı olmayı reddeden bir tutum almayı tercih etti. Böylelikle olası yeni görüşme ve uzlaşma sürecindeki ağırlığını artırmış oldu. İsrail siyonizmi ise bu durumda, her koşulda kendi çıkarlarını savunan ABD'nin arabulucu ya da başka görüntüler altında ağırlığını koyacağı bir zemine çekmek için, Arafat şahsında Filistin yönetimine baskıları daha da artırma yolunu tuttu.

Kapsamlı saldırılarının arkasında böyle bir hesap var. İsrail siyonizmi dünya kamuoyunun tepkisini çekmek paçasına bu planı pervasızca uyguluyor. Arafat ve Filistin yönetimine "ya fiilen sizi böyle devre dışı bırakırım, gerekirse ortadan kaldırım ya da benimle işbirliği ve uzlaşma halinde resmi ve fiili bir

varlığınız olur" mesajına dayalı politikasına güç vermek için kanlı saldırılarla, işgalle tehditlerine devam ediyor. Ve nihayet ABD İsrail'in Filistinliler'in kafasını ezmek için kullandığı sopayı, gerisin geriye kanlı bir havuç olarak yeniden uzatmaya hazırlanıyor.

Akan kan yerde kalmayacak! Filistin halkı kazanacak!

Dönüp bakıldığında, yaşananların dosdoğru yeni dönemdeki ABD politikası olduğu görülür. Bush ve Şaron bu politikayı uygulamak üzere özel bir çaba, hile ve entrikalarla dolu seçimlerin ardından iktidara getirildiler. Önemli ve belirleyici olan budur. Önemli ve belirleyici olan petrol ve silah tekellerinin bu iki temsilcisi eliyle yürürlüğe soktuğu politika ve yaptıkları hesaplardır. 11 Eylül, sıkça yenilediğimiz gibi, bu uğurda yalnızca bir vesiledir. İşgale dayalı teslimiyet politikası için de intihar saldırıları öyledir. Niyet ve kimler tarafından başvurulduğundan bağımsız olarak bombalı intihar eylemleri, hem kendi kamuoyunun desteğini almak hem de işgale varan boyutlarıyla savaşı tırmandırmak için katil Şaron tarafından tam da böyle kullanılıyor.

Yahudi basın tekellerinin paralı uşaklarının, intihar eylemlerini İsrail'in kullandığı bütün modern silahlardan daha tehlikeli ve etkili bir silah olarak tanıtan makaleleri de çok bilinçli bir çabanın ifadesidir. Bu konuda yazılan her makale sonuçta intihar eylemine niçin başvurulduğu es geçerek, örtülü bir biçimde şu fikre bağlıyor: Bu şimdiye kadar başvuru alan en dehşetli eylemdir! Bu eylemleri durdurmanın tek yolu, bu eylemlere başvurulanları, daha başvurmadan ortadan kaldırmaktır! vb... Çocuk yaşta da dahil olmak üzere Filistin halkına dönük katliam ve işgal bu yaklaşımlarla meşrulaştırılıyor. Bu tür yayınlara göre her Filistinli potansiyel bir canlı bombadır. Ve bombalar daha patlamadan ortadan kaldırılmalıdır! İşte 11 Eylül'de "teröristlerin" neler yapabilecekleri bir kez daha ortaya çıktı. Öyleyse 11 Eylül benzeri dehşetli saldırıların olmaması için bütün teröristler ve onlara destek olanlar ortadan kaldırılmalıdır!

"Peki terörist kim" diye bir sorgulamanın yaşanmayacağı, terörizme karşı mücadele adına tırmandırılan asıl terörizmin - işgallerin, katliamların, haydutça saldırıların, işkencelerin ve zorbalıkların- sessizce onaylanacağı ya da tepki görmeyeceği sanıldı. Şimdi olayların sansasyonel yönü, medyanın sersemletici etkisi yavaş yavaş geri plana düşerken, gerçekler (onu görmeye ihtiyacı olan ve şimdiye kadar susanlar tarafından da) bütün çıplaklığıyla görülmeye başlanıyor. Gerçekler bütün baskı ve yasaklara rağmen acı deneyimlerle bir kez daha ekranlara yansıyor. Sokaklar bu gerçeklerin rengiyle boyanıyor. Ve susanlar, sessizce ve tepkisizce bekleyenler bir gün sıranın kendilerine geleceğini görmeye ve direnenlere destek olmaya başladılar. Yarın onlar kendileri için ve kendi adlarına da direnecek ve mücadele edecekler. Filistin'de kurşunlanan çocuğun elinde kalan taş hedefine ulaşıyor. Öyleyse bu kan yerde kalmayacak.

Siyonist barbarlık dizginlerinden boşaldı...

Dizginsiz vahşet, kahramanca direniş!

Terörist İsrail!

İsrail'in Filistin halkına yönelik katliam politikası yeni bir boyut kazanmış bulunuyor. Arafat'ın karargahının kuşatılmasıyla başlayan Ramallah işgali daha şimdiden tarihin gördüğü en barbar katliam örneklerinden biri durumunda. Filistin halkı soykırıma tabi tutuluyor, Filistin toprakları kan gölüne dönüştürülüyor.

Nazi vahşetini aratmayan bu barbarlık tüm dünyanın gözleri önünde sergileniyor.

Teslim alamıyorsan imha et!

Siyonist katillerin geçtiğimiz hafta başlattığı saldırılar öncelikle Arafat'ı hedef aldı. Arafat'ın Ramallah'taki karargahını tank ateşine tutan İsrail ordu güçleri, Filistinli korumaları katlederek binanın büyük bir bölümünü işgal etti, işgal Arafat'ın bulunduğu odanın kapısına kadar dayandı. Elektrik, su ve telefon bağlantılarının kesilmesi, yiyecek ve sağlık malzemelerinin binaya girişinin engellenmesiyle Arafat tam anlamıyla tecrit altına alınmış oldu. Saldırganlığın aldığı düzey, siyonizmin Filistin halkına karşı soykırım uygulayarak sorunu kökten çözmeye yöneldiğini gösteriyor.

Kasap Şaron bu barbarlığın hedefinin "terörist altyapıyı kurutmak" olduğunu açıkladı. Bu tanımlamanın Filistin halkını hedeflediği açıktır. Çünkü her türlü baskı ve terörle birlikte barış argümanlı teslimiyete razı etme girişimleri iflasla sonuçlanmıştır. Filistin halkı her ne pahasına olursa olsun özgürlüğünü elde etme kararlılığında olduğunu kanıtlamıştır. Siyonist barbarlık ve gözüdümlü bu nedenle "terörist altyapıyı kurutmak" adı altında, gerçekte Filistin halkını soykırıma yönelmiştir. Siyonist katiller Filistin topraklarında taş üstünde taş bırakmamacasına bomba yağdırmakta, genç-yaşlı, kadın-erkek Filistinlileri katletmekte ya da bilinmeyen yerlere götürmektedirler. Hiçbir şekilde hedef ayırımı yapılmamakta, her türlü silah sınırsızca kullanılmaktadır.

Nazilere taş çıkartan barbarlık!

Ramallah'tan sonra diğer Filistin kentleri de işgal ediliyor. Hedefte sadece kentler değil, mülteci kampları da vardır. İsrail tankları savunmasız durumdaki mülteci kamplarını basıyor, yakıp yıkıyor. Her canlı siyonist keskin nişancılar için bir hedef durumunda. Filistin sokaklarında insan avlanıyor. Savunmasız durumdaki halk evlerinde işkenceden geçiriliyor ya da kurşuna diziliyor. Siyonist katiller katliamcılıkta hiçbir kural tanımıyorlar.

14 yaş ve üzeri tüm Filistinli erkekler toplanarak bilinmeyen yerlere götürülüyor. Sokakta görülenler katledilirken, bombalarla yerle bir edilen evlere baskınlar düzenlenip canlı kalanlar askeri araçlara doldurulup kentlerin dışına çıkarılıyor. Akibetleri konusunda ise hiçbir bilgi yok. Onbinlerce Filistinli'yi ya toplama kampları ya da kurşuna dizilmek bekliyor.

Bölgedeki uluslararası gazeteciler yaşananları tanımlamakta dahi güçlük çektiklerini duyuruyorlar. Vahşet aklın alamayacağı boyutlarda. Siyonist barbarlık, tüm Filistin kentlerini "kapalı askeri bölge" olarak ilan etmiş bulunuyor. Bu, gazetecilerin, uluslararası insan hakları kuruluşlarının ve gözlemcilerinin bölgeden dışarı çıkarılması anlamına geliyor. Böylece sergilenen vahşet gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor.

Filistin'de yaşananlar, siyonistlerin bugünün Nazileri olduğunu doğruluyor. Nazilerin Yahudilere yönelik soykırımını bugün bizzat Yahudi milliyetçiliğini kendilerine bayrak edinen siyonistler tarafından mazlum Filistin halkına karşı uygulanıyor.

Siyonist barbarlık akılmaz katliamlarını Filistin halkının özgürlük mücadelesini "terör" olarak niteleyerek gerekçelendirmeye çalışıyor. Soykırım boyutlarına ulaşmış katliamlar, intihar eylemlerine misilleme olarak gösteriliyor. Emperyalistler de aynı gerekçeyle siyonist barbarlığı mazur göstermeye çalışıyorlar. Oysa katliamların aldığı boyut bunun böyle olmadığını kanıtlıyor. Siyonist namlunun hedefinde bir bütün olarak Filistin halkı duruyor.

Siyonist vahşetle Filistin topraklarının işgali ve halkının köleleştirilmesi amaçlanıyor. Bu barbarlığın özünde yayılmacılık ve Filistin halkının yerinden yurdundan edilmesi var. Siyonistler onlarca yıldır bunun için Filistinliler'in kanını döküp, sistemli katliamlara uğrattırıyorlar. Emperyalistlerce sağlanmış teknolojik silahlar savunmasız Filistin halkı üzerinde kullanılıyor.

Gerçek terörist, emperyalist efendileriyle birlikte İsrail siyonizmidir. Binlerce, onbinlerce Filistinli'nin kanını döken Şaron ve onun gibi siyonist katillerdir.

Filistin halkı kahramanca direniyor!

Siyonist barbarlığın tüm vahşetine ve sınır tanımazlığına karşın Filistin halkı direnmeye devam ediyor. Siyonist katiller abluka altına alınmış, yerle bir edilmiş Filistin kentlerinde Filistin halkının direnişleriyle karşılaşılıyorlar. Çatışmalar sokak sokak, ev ev sürüyor. Tankların üstüne yürünüyor, kurşunlara karşı bedenler siper ediliyor. Bu onurlu halk bir kez daha siyonist barbarlığın önünde diz çökmeyeceğini gösteriyor. Filistin topraklarında direniş ateşi daha da harlanıyor. Siyonist ordu acz içerisinde bırakılıyor. Siyonistler bundan dolayıdır ki, tarihin en büyük barbarlıklarından birini sergilemelerine karşın en güçsüz dönemlerinden birini yaşıyorlar. İsrail devleti içerisinde çatlak derinleşiyor, İsrail halkının tepkisi büyüyor. Bir kez daha, en zor koşullarda dahi köleliğe ve zulme karşı direnenlerin, görünürde ne kadar güçlü olursa olsun faşist barbarlıktan üstün oldukları tarihe yazılıyor.

Filistin halkının direnişi sürüyor, siyonist barbarlık acz ve açmaz içerisine gömülüyor. Emperyalistler cephesinden dahi, Filistin direnişinin doruk noktasına ulaştığı kabul ediliyor. Bunun bölgedeki işbirlikçi Arap rejimlerinin suskunluğuna rağmen elde edilmesi de Filistin direnişinin gücüne bir başka kanıt sayılmalıdır.

Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Siyonist barbarlığa karşı direnen Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltmek, bugün başta bölge halkları olmak üzere tüm dünya halkları için tarihsel bir görevdir. Bu görev sadece Filistin halkına karşı değil, aynı zamanda kendi onurumuza ve geleceğimize karşı da bir sorumluluktur.

Türkiye emekçi halkı için bu sorumluluk çok daha yakıcıdır. Çünkü Türkiye burjuvazisi ABD ve İsrail'in stratejik ortağı olarak Filistin halkının kırımının doğrudan suç ortağıdır. Dolayısıyla Türkiye emekçi halkı, egemenlerinin bu suç ortaklığını bozmak durumundadırlar. Aksi halde kardeş bir halkın kırılmasında suç ortağı olacaktır.

ABD emperyalizmine yaslanarak yürütülen siyonist vahşeti durdurmak için harekete geçelim! Emperyalistlerin ve siyonizmin bölgemizi kana bulamasına izin vermeyelim! Filistin halkının mücadelesine destek verelim, dayanışma eylemlerini yükseltelim!

Filistin halkıyla dayanışma eyleminde üçbini aşkın işçi-emekçi haykırdı:**“Siyonizme ölüm, Filistin’e özgürlük!”**

Filistin halkı azgınca süren siyonist katliama rağmen direnişini sürdürüyor. Daha önce de katliamlardan geçirilen, kendi topraklarında tutsak edilen bu yiğit halk, tüm dünyaya özgürlük uğruna nasıl direneceğini gösteriyor.

Filistin halkının bu onurlu direnişi dünya ölçüsünde yankısını buluyor, emekçi halkların desteğini alıyor. Birçok ülkede Filistin halkıyla dayanışma gösterileri yükseltilirken, katil İsrail protestolarla lanetleniyor. Özellikle son bir haftadır saldırıların daha da azgınlaşması, dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilerin, öğrencilerin, demokratik kitle örgütlerinin sokak gösterilerine, protesto eylemlerine neden oluyor. Ülkemizde bunlardan en anlamlısı ve en kitleseli, İstanbul’daki işçi-emekçi sendikalarının düzenlediği eylem oldu.

3 Nisan’da yapılan eyleme üç bini aşkın işçi ve emekçi katıldı. 1. Levent’te biraraya gelen kitle, “İşçi ve Kamu Sendikaları” imzalı siyah çelengin arkasında oluşturdukları coşkulu ve kitlesel bir kortejle yolu trafiğe kapatarak İsrail Konsolosluğu’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca “Kahrolsun İsrail!”,

“Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil İsrail hesap verecek!”, “İşgale hayır, Filistin’e özgürlük!”, “İsrail’e değil, emekçiye bütçe!”, “Katil Şaron, katil Bush!”, “Katil İsrail hesap verecek!”, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!”, “Tank ihaleleri iptal edilsin!” sloganları atıldı. Özellikle Filistin halkıyla dayanışma içerikli sloganlar gür bir biçimde haykırıldı.

Ayrıca “Emperyalizm döktüğü kanda boğulacak!”, “Emperyalizm Ortadoğu’dan elini çek!”, “Filistin halkının katili Şaron-Bush!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” vb. dövizler taşındı.

Konsolosluk önüne gelindiğinde; Hava-İş Genel Merkezi, TÜM-TİS Genel Merkezi, DİSK Gıda-İş Genel Merkezi, Haber-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube, Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi, Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube, Belediye-İş Sendikası Şubeleri, Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi, Petrol-İş Sendikası İstanbul Şubesi, Teksif Sendikası Bakırköy Şubesi, Kristal-İş Sendikası Topkapı Şubesi, Yol-İş Sendikası 2 No’lu Şube, Çimse-İş Sendikası İstanbul Şubesi, TÜMTİS İstanbul Şubesi, KESK

İstanbul Şubeler Platformu, DİSK Genel-İş 2. 3, 5, 6, 7 No’lu ve Konut İşçileri Şubesi ve Gıda-İş İstanbul Şubeleri’nin ortak imzalı basın açıklaması metni Levent Dokuyucu tarafından okundu.

Açıklamada, Filistin topraklarını işgal eden İsrail’in bir soykırım uyguladığı, ABD’nin Ortadoğu’daki planlarını uygulaması için tetikçi rolünü üstlendiği söylendi. Türkiye’yi yönetenlerin de İsrail ve ABD ile işbirliği yaparak bu katliama ortak olduğu ve ikiyüzlü davrandığı vurgulandı. İsrail ile imzalanan ekonomik, siyasi ve askeri tüm anlaşmalara son verilmesi, diplomatik ilişkilerin kesilerek Filistin halkının desteklenmesi gerektiği söylendi.

Açıklama sık sık, “Katil Şaron İsrail’den defol!”, “Siyonizme ölüm, Filistin’e özgürlük!”, “Hükümet İsrail’den desteğini çek!”, “Katillere verecek paramız yok!” sloganlarıyla kesildi. Açıklamanın ardından sendika temsilcileri siyah çelengi konsolosluk önüne bıraktılar. “Katil Şaron Filistin’den defol!” sloganı ve alkışlarla eylem sona erdi. Sümerbank işçileri eylem dönüşünde de alkışlarla protestolarını sürdürdüler.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir’de Filistin halkıyla dayanışma eylemleri...**“Filistin halkı yalnız değildir!”**

ABD emperyalizminin desteğiyle Filistin’i işgal eden siyonist İsrail kamu emekçileri tarafından lanetlendi. Kamu emekçileri sendikalarının İzmir şubeleri tarafından 3 Nisan’da Konak Sümerbank alanında bir basın açıklaması eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem oldukça coşkulu oldu.

KESK üyesi kamu sendikaları imzalı “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil Şaron katliamlara devam ediyor!”, “Şaron Beyrut katliamını unutmadık!”, “Üç kapı-üç kilit açılın ölümler durdurulsun!” vb. dövizler taşındı. “Katil Şaron Filistin’den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın Filistin direnişimiz!”, “Katil Şaron, katil Bush!” vb. sloganlar atıldı.

Basın açıklaması metnini okuyan KESK dönem temsilcisi Musa Sever; “Gücün ve güçlünün terörüne adım adım teslim olan bir dünyada, bombalar bizim de üstümüze düşmeden, duvar diplerinde keskin nişancıların kurşunlarıyla ya da kuşatma altındaki bir kentte korku içinde can vermeden, barış ve insanca bir gelecek umudu henüz bütünüyle yok olmadan, sesimizi yükseltelim” dedi.

***

Yasal sol partiler de, Filistin’in İsrail tarafından işgal edilmesini ve katliamları protesto etmek amacıyla, 3 Nisan’da Konak Sümerbank alanında bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamalarda; İsrail’in saldırganlığına ve katliamlarına açık destek veren ABD emperyalizminin dünya halklarının düşmanı olduğu, emperyalizmin yüzünü Filistin’de bir kez daha gösterdiği; İsrail’le yapılan ikili anlaşmaların savaşa hizmet ettiği, bu anlaşmaların derhal iptal edilmesi ve planlanan ortak tatbikattan vazgeçilmesi gerektiği söylendi.

“Filistin halkı yalnız değildir!”, “Filistin’de yaşatılan katliama son verilsin!” pankartlarının taşındığı eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Eylemde; “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil İsrail Filistin’den defol!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Filistin halkına destek eylemlerinden...

Ankara: Ankara’da sendikalar, demokratik kitle örgütleri, yasal sol partiler, öğrenciler ve aydınlar “Filistin Halkıyla Dayanışma Komitesi” oluşturduklar. Komite 4 Nisan’da Kızılay’da kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Yoğun polis barikatına rağmen bini aşkın gösterici pankartlar, dövizler ve sloganlarla İsrail siyonizmini lanetlendi.

olduklarını belirten sloganlar attı.

Urfa’da gerçekleştirilen eylemde “Katil Şaron!”, “Neredesin insan hakları!” yazılı dövizler taşındı. Adıyaman’da da Filistin halkına yönelik katliamlar eylemlerle protesto edildi.

İsrail işgaline son!

İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat ve Merkez Kampüsü’nde 2 Nisan günü İsrail’in terörünü ve Filistin’i işgalini protesto eden basın açıklamaları yapıldı.

Saat 12:30’da Fen-Edebiyat Fakültesi’nde yaklaşık 60 kişinin katıldığı ve “İsrail işgaline son!” yazılı pankartının açıldığı açıklamada, İsrail’in barbarlığı teşhir edildi ve Filistin topraklarından derhal çekilmesi vurgulandı.

Daha sonra saat 13:00’te Merkez Kampüsü’te 100 kişilik bir kitlenin katıldığı basın açıklamasının ardından İsrail ve ABD bayraklarını yakılarak Filistin’in işgali protesto edildi. (Ekim Gençliği/İstanbul Üniversitesi)

Adana İHD: “Katliama seyirci kalmak insanlık suçudur”

1 Nisan’da İHD binasında İsrail’in Filistin halkına yönelik vahşet saldırısı protesto edildi. Siyasi partiler ve DKÖ temsilcilerinin de katıldığı açıklamada şunlar söylendi:

“Bugün Filistin halkına barbarca saldıran siyonist İsrail, Ortadoğu’da ve ülkemizin de içinde bulunduğu bölgede daha büyük felaketlerin yaşanacağı bir savaşın baş aktörlerinden sadece biridir. Bugün Filistin’de, Ramallah’ta kadınları, çocukları gözlerini kırpmadan katleden anlayış, dün Afganistan’da ve Irak’ta sivilleri bombalayan anlayıştan daha farklı değildir. İsrail işgal ettiği Filistin topraklarını derhal terketmelidir. Bu katliama seyirci kalmak insanlık suçudur.” (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Türkiye-İsrail "stratejik ortaklığı"nın anlamı...

Bölge halklarına karşı suç ortaklığı

Filistin halkına uygulanan vahşi katliamların tüm dünyada tepkileri artırması üzerine Türk devletinden de sözde tepkiler açıklanmaya başlandı. Başbakan ve Dışişleri Bakanı ağzından yapılan bu açıklamalarda dil ucuyla da olsa İsrail resmen kınanıyor, yine Türkiye'nin Başbakan'ı tarafından telefonla aranan Filistin lideri Arafat'ın hali-hatırı soruluyordu. Ama aynı süreçte, bu açıklama ve hal-hatır sormalarındaki aşağılık ikiyüzlülüğü ve sahtekarlığı ortaya döken bir başka gelişme yaşandı Türk devleti cephesinden. Türkiye ile İsrail arasında tank modernizasyonu ihalesi imzalandı. Ne de olsa, ünlü bezirgan özdeyişine göre, "dostluk başka alışveriş başka" idi...

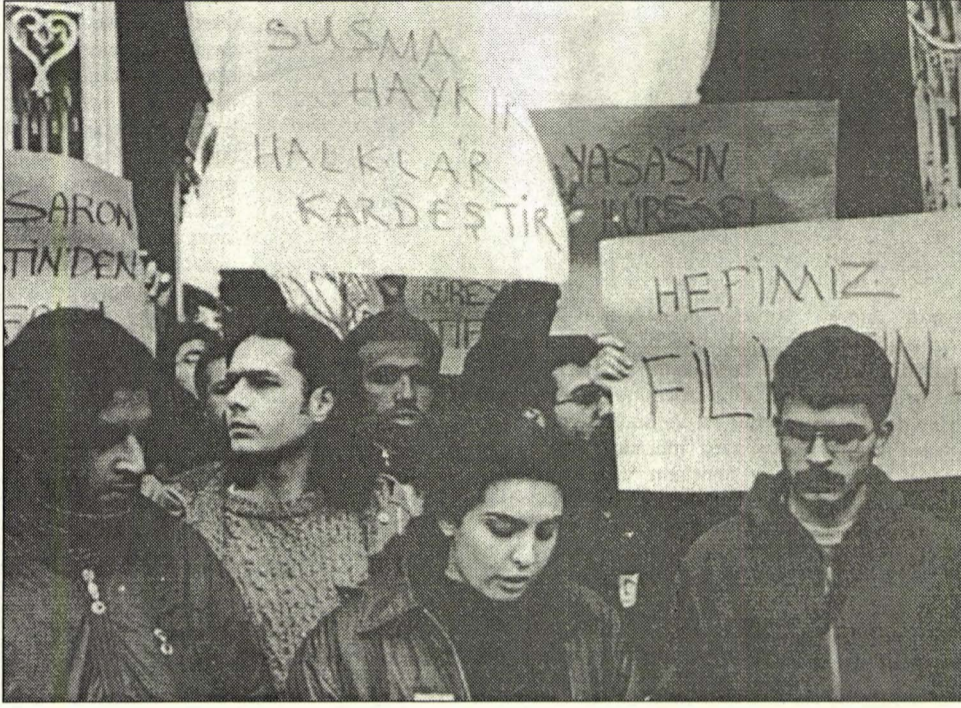
Gerici ve emperyalist çıkarlara dayalı 'stratejik ortaklık'

Bu ikiyüzlülüğün elbette maddi-siyasi temellere dayalı bir açıklaması var. Bilindiği gibi Türkiye ile İsrail, uzunca bir zamandır adı konmayan stratejik bir ortaklık ilişkisi içindeydi ve '90'lı yıllardan itibaren gizli-açık anlaşmalarla bu resmi bir ifade de kazandı. Bu iki gerici Ortadoğu devleti, ABD stratejileri doğrultusunda ve onun bölgedeki çıkarlarını da takip etmek üzere, artık stratejik bir ortaklık içindedirler. Siyonist savaş makinasının mazlum bir halka karşı uyguladığı soykırıma rağmen bozulmayan ilişkilerin gerisinde işte bu kader birliği vardır.

Sermaye devleti böyle yaparsa sermaye medyası farklı bir tutum içinde olacak değil elbette. Onlar da bir yandan Filistin halkına ağıtlar yakarken, diğer yandan siyonist katillerin arkasında Amerikan emperyalizminin durduğu gerçeğini elden geldiğince örtmeye çalışıyor. Teksaslı haydutun destek açıklamalarını kenarda bırakıp, üç-beş İsraili fanatik dincinin "bu topraklar bize vad edildi, işgale son veremeyiz, devam etmek zorundayız" açıklamalarını öne çıkarıyor ve tüm sorumluluğu onlara yıkıyorlar. Böylelikle sadece Amerika'yı değil, katliamı fiilen yürütmekte olan İsrail devletini de güya temize çıkarmış oluyorlar.

Ancak gerek medya gerekse devlet erkanından olsun, düzen cephesinden kimi azılı halk düşmanları var ki, gerçek düşünce ve niyetlerini, Filistin halkı şahsında halk direnişlerine olan kinlerini gizleme ihtiyacı dahi duymuyorlar. Böyleleri işgale, katliama ve katillere açıktan arka çıkıyorlar. Bütün dünya ayağa kalkmışken ve Filistin'den yükselen haykırıslara kulak kabartırken, NTV adında bir kanal döne döne İsrail yöneticilerinin açıklamalarını yayınlıyor. Ankara'daki "milli ahır"da yine benzer bir tablo... Yine İsrail'e açıktan destek konuşmaları yapan birileri çıkıyor. Nasıl çıkmasınlar ki? Daha dün onların arasından birileri, kendi insanları, Türkiye'deki Kürtler toplu katliamlardan geçirilirken, köyleri, otlakları, ormanları, hayvanları, tarlalardaki ürünleri yakılırken, göçe zorlanırlarken bile katliamcılarının yanında yer almışlar, kendi insanlarına arkalarını dönmüşlerdi. Böylelerinin gerekçesi hiç değişmiyor. Kendileri ruhlarını sattıkları için başkalarının özgürlük mücadelesi yürütmesine dayanamıyorlar. Özgür kalmak ya da özgür olmak için direnenin kim ya da kimler olduğu onlar açısından pek farketmiyor. İster Kürt olsun ister Filistinli, aynı kin ve nefretle saldırıyorlar.

Tekrar devlet yetkililerinin ikiyüzlülüklerine dönelim. İsrail ve Türkiye, Amerikan konsepti gereği

ve onun özel teşvik ve özendirmesiyle stratejik ortaklığa yönelmelerine rağmen, aslında kendi yapı ve yönelimleri gereği de buna son derece müsaitler. Ortadoğu'da, gerici ve katliamcılıkta ancak bu ikisi birbiriyle yarışabilir. Türk devletinin kendi yurttaşına yaptığını, sadece Kürt halkına yönelik 15 yıllık kirli imha savaşı değil, devrimci tutsaklara yönelik katliam operasyonları da, başka kaç devlet yapmıştır? Ve bugün İsrail'in Filistin halkına yaptıklarının Türk devletinin Kürtlere yaptıklarından ne fazlalığı vardır? Demek ki, İsrail ve Türkiye, Amerikan konsepti olsa da olmasa da, Ortadoğu'da stratejik ortaklığın en uygun adaylarıdır. Onların ortaklığı gericiilikte, saldırganlıkta, halk düşmanlığında, ırkçılıkta, halklar katliam uygulamakta ortaklıktır. Bu böyle olduğu halde Türkiye'yi yönetenlerin ikiyüzlü bir tutum içine girmeleri, Filistin halkına karşı işlenen suçların büyüklüğünü gösterir sadece.

Halkımızın Filistin halkına karşı içten yakınlığı ve dostluğu

Fakat temel önemde bir başka gerçek daha var. Türk devleti İsrail devletine ne kadar yakınsa, Türkiye halkları da Filistin halkına en az o kadar yakındır. Dahası, Türkiye'nin egemenlerinin İsrail'e duyduğu yakınlık esasta bir çıkar birliği üzerinde kuruluyken, Türkiyeli işçi ve emekçilerin Filistin halkına yakınlığı samimi ve içten bir kardeşliğe dayalıdır. Bu nedenledir ki tarihten kök alan bu yakınlık köklü ve kalıcıdır, geleceğe uzanmaktadır.

Türkiye'nin emekçi halkı Filistin halkına reva görülen işkence ve eziyeti öfke ve nefretle karşılıyor. Dünyanın pek çok ezilen halkı gibi Türkiye halkları da emperyalist barbarlığa karşı yurtsever ve özgürlükçü bir eğilimdedir. Bu düşünce yapısı ve bu duygularını, bugün, Filistin halkıyla eylemli dayanışma biçiminde ortaya gereğince dökemiyor olabilir. Ancak bu durum geçicidir ve kimseyi yanıltmamalıdır. Nitekim iktidardakiler bu durumun farkındadır ve ikiyüzlü bir tutum geliştirmelerinin altında yatan da, beklenen tepkilerden duydukları kaygıdır.

Arap devletleri ve halkları cephesinden

İsrail'in katliam saldırılarına sessiz kalarak destek veren tek bölge devleti elbette Türkiye değil. Bölgedeki Arap devletlerinin tutumu da Türkiye'ninkinden çok farklı değil. Belki İsrail ile stratejik ortaklıkları yok, belki onunla askeri anlaşmalar, tank ihaleleri yapmıyorlar. Ancak,

yürüttüğü işgal ve katliam hareketi karşısında yaptırım gücü olabilecek tek bir ortak tutum geliştirmiş de değil. Yaptırıma sadece Amerikan emperyalizminin gücü yetmiş kabul ediliyor. Yapılan açıklamalar çoğunlukla Amerika'ya müdahale çağrısıyla bitiriliyor.

ABD-İsrail-Türkiye şer ittifakı dışında kalan bölge devletlerinin bu tutumu, Ortadoğu'ya yönelik Amerikan müdahalesine çoktan onay vermiş olduklarının da göstergesi. Hatta, ilk hedef konumundaki Irak ve İran'dan dahi elle tutulur bir tepki ortaya konulmaması, bölge devletleri şahsında gözlenebilen teslimiyetçi tutumun ne kadar vahim boyutlarda olduğunun işareti. Bu durum, Filistin direnişinin önemini kendi boyutlarının çok ötesine taşıyor. Filistin İntifadası, emperyalizmin bu kudurganlığı ve gerici devletlerin bu teslimiyetçiliği ortamında, sadece

Ortadoğu halkları için değil, dünyanın tüm ezilen halkları için de büyük bir umut kaynağı durumunda. Bugün, tüm eziyet ve işkenceye, tüm işgal ve katliama rağmen Filistin İntifadası'nda parlamaya devam eden özgürlük meşalesi, yarın Amerikan emperyalizminin saldırısına uğrayan halkların eline geçecek. Bölgede ve tüm dünyada halkların Filistin halkıyla dayanışma eylemleri de göstermektedir ki, emperyalistler ve uşaklarının bu umutları boşunadır. Hiçbir zor, hiçbir zulüm halkların özgürlük tutkusunu söndürmeye yetmez. Emperyalist zorun başarıları geçici, ezilen halkların ve sınıfların özgürlük tutkusu ve mücadelesi ise kalıcıdır.

Filistin direnişine karşı acil görev ve sorumluluklar

Her eylemlilik gibi Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin de bir örgütlenme ve önderlik sorunu olduğu açıktır. Sınıf ve kitle hareketinin tüm baskı ve saldırılara rağmen son derece durgun olduğu bir döneme rastlamasının da etkisiyle, İsrail'in katliam saldırıları, Türkiye'de bugüne dek hakettiği bir eylemli tepkiyle karşılanamadı. Filistin halkıyla dayanışma gerektiği şekilde ortaya konmadı.

Ancak, Afganistan saldırısı sürecinde de görüldüğü gibi, ülkemizin işçi ve emekçi kitleleri emperyalizme, emperyalist savaş ve saldırganlığa şiddetle karşıdılar. İMF'nin soygun ve yıkım programlarına ve onları uygulayan siyasi iktidara tüm tepki ve öfkesine rağmen, bu uygulamaları önleyebilecek etkinlikte bir mücadeleyle henüz ortaya çıkamadığı da açıktır. Bunun çeşitli nedenleri var. Bu aynı nedenler Filistin halkıyla dayanışma mücadelesinin yükseltilememesinde de etkili olmaktadır.

Bugün işçi sendikaları ihanet batağında. Şu sıralar yapılan bölge toplantılarında "politika yapma" propagandasını hiç ihmal etmeyen Türk-İş yönetiminden, tüm dünyada politik bir kriz yaratan İsrail'in katliam saldırıları konusunda tek bir açıklama, tek bir kınama, Filistin halkına tek bir dayanışma mesajı yoktur.

İşgalci-katliamcı İsrail'e karşı kitlelerde biriken öfkenin ve Filistin halkıyla dayanışma duygularının eyleme dökülmesi için devrimci propaganda ve örgütlenme çabasının önemi ortadadır. Devrimciler, komünistler, öncü işçi ve emekçiler, sadece Filistin'de akan kanın durdurulması için değil, ama kendi gelecekleri için de Filistin halkıyla eylemli dayanışmanın örgütlenmesi için seferber olmalıdır.

KESK Şube Genel Kurulları...**Düzenin yasakçı yasasına uyum ve ilkesiz ittifaklar**

KESK'e bağlı sendikaların Şube Genel Kurulları hareketin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak bir tarzda gerçekleşmiş ve mücadeleye hiçbir şey katamamıştır. Düzenin hareketin önüne ördüğü barikatların yanında sendikal bürokrasi barikatı ve hareket üzerindeki tahribatı aşılamamıştır.

Bugüne kadar gerçekleşen kurullardan ortaya çıkan tabloyu şöyle özetleyebiliriz:

* Kurullar, 12 yıllık mücadelenin bedeller karşılığı kazanılan mevzilerini korumaktan uzak bir atmosferde gerçekleşmiştir.

* Kolektif yönetim tarzına uygun politikaya ve örgüt içi demokrasiye bir şey katamamıştır.

* Kurullar, sermayenin dayattığı çerçeveye sınırlı, sınıf kavgası ve sorumluluğundan uzak, düzenin yasakçı yasasına uygun, adeta hukuki formalitelerin yerine getirildiği, yönetime aday sokma kaygısının damgasını vurduğu seçim listelerinin yarışı şeklinde gerçekleşmiştir.

* Seçimler öncesi yönetimde ve yönetime muhalif hemen hemen her anlayışın karşı çıktığını ilan ettiği liste merkezli gruplar ve grup içi çekişmeler kendini tekrar etmiştir.

* Devrimci öncü, tabanın doğal önderi ve hareketin sürükleyicisi konumundaki kamu emekçilerinin yönetime girmemesi için reformistlerin ayak oyunlarına, kirli ittifakların ilkesiz mücadelesine sahne olmuştur.

* Kurullar, mücadelenin sorunlarının tartışıldığı, geleceğe ilişkin programların çıkartıldığı platformlar olmamış, sendika yönetimlerine ve üst delegeliğe hangi grubun kaç kişiyle girebileceğinin "mücadelesi" verilmiştir.

* Kurullar, ÖDP, EMEP, CHP, İP ve bugün DSD, Emek Hareketi gibi reformist-icazetçi-yasalçı anlayışlar ve yurtsever delegelerin yönetime girmek için son saniyelere kadar yaptığı pazarlıklarla geçmiştir.

* Taban dinamiği olarak tanımlayabileceğimiz, hareketin ileri taşınması için bedel ödemekten çekinmeyen, ancak kendini hiçbir gruba dahil etmeyen bağımsız kamu emekçileri ile devrimcilerin ortak tutum alması ve bağımsız aday çıkararak kimi sendika kurullarına ortak müdahaleler yapması, toplamda sonucu değiştirmemiştir. Ancak bugünden yarına küçümsenmeyecek bir öncü potansiyeli de ortaya

çıkarmıştır.

* Sonuçta geçmiş kurullarda olduğu gibi, harekete önderlik etmekten uzak, tersine hareketin önünde bir barikata dönüşen anlayışlar sendika yönetimlerine taşınmıştır. Bu delegelerin KESK MYK'sına taşınacağı göz önüne alınırsa, kamu emekçileri hareketi mücadelesini bekleyen en büyük tehlikenin düzenin saldırılarından çok bu anlayışların olduğunu görebilmek için geçmiş pratik yeterlidir.

Burada ısrarla altı çizilmesi gereken nokta şudur. Mücadeleye istekli ve şimdiye kadar kendini direnişlerde açığa vuran taban dinamizminin devrimci bir mücadele programı ve önderliği altında birleştiği, ısrarlı bir militan mücadelenin aşamayacağı engel yoktur. Tabandaki birikim ve potansiyelin sermayenin saldırılarını püskürtecek gücü vardır. Yeter ki bu gücü doğru kullanalım ve ileriye taşıyalım. İşçi ve emekçilerin bugünkü ihtiyacı tabana dayalı sağlamı bir örgütlülük ve bunun üstünde yükselecek militan mücadeledir. Devletin sunduğu yasalar değil, mücadele alanlarında fiili olarak yazdıracağı ve güvenceye alacağı yasalardır.

KESK Genel Kurulu'nun ilk günü...

Dört gün sürecek olan KESK Genel Kongresi 4 Nisan Perşembe günü İstanbul'da başladı.

Salona, "Yaşasın emeğin uluslararası dayanışması!", "İşsizlik, açlık yoksulluk ve talanın adı=İMF!", "Mücadele edenler hep kazanamazlar, ama hep kazananlar mücadele edenlerdir!", "İki milyon kamu emekçisinin sesiyiz, kamusal alanı talan ettirmeyeceğiz!" vb. pankartlar asılmıştı. Kurula, yurtiçi ve dışından çeşitli partiler, demokratik kitle örgütleri ve sendika temsilcileri katıldılar.

Kurul saat 11:00'de KESK ve işçi sınıfı tarihini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı.

Gösterimin ardından işçi sınıfı tarihinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin başkan olduğu divan seçildi. Ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren bir konuşma yaptı. Sami Evren konuşmasında savaşa değindi ve "terörle mücadele" adı altında yürütülecek savaşların dünyaya hiçbir yarar sağlamayacağını

vurguladı. Ardından sermayenin milyonlarca insanın yıkımı pahasına küreselleşmesinden ve Türkiye'nin küresel sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda IMF politikalarıyla talan edilmesinden sözetti.

Konuşmasının bir diğer başlığı ise Türkiye'nin demokratikleşme süreci idi. Rejimin otoriter yasakçı bir zihniyet güttüğünü, buna karşı mücadelelerinin süreceğini söyledi. Konuşmasının sonunda KESK'in geçmiş mücadele anlayışı ve bundan sonra alacağı tutumlara ilişkin görüşlerini bildirdi.

Kısa bir aradan sonra, ICFTU (Uluslararası Hür Sendikalar Konfederasyonu) Sendikal Haklar Bölümü Yöneticisi ve ETUC (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu) Sekreteri söz aldı. Ardından Hak-İş ve DİSK Genel Başkanları da birer konuşma yaptılar. Kurulun birinci günü, konukların tanıtımı ve konuşmalarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Öncü kamu emekçilerini bekleyen görevler

Önümüzdeki dönemde de reformistler her zaman yaptıkları gibi tabandan gelen tepkileri yatıştırıcı, oyalayıcı takvim eylemlerine başvuracaklar, süreci bununla geçiştirmeye çalışacaklardır. Kamu emekçileri hareketinde bu anlayışın ve mücadele tarzının aşılması demek, 12 yıllık mücadelenin boşa çıkartılması demektir. Sendikaların işlevsizleştirilmesi, örgütlülüğün yok edilmesi demektir. Biliyoruz ki sermaye devletin bütün azgın saldırıları bunu hedefliyor. Çünkü sermaye iktidarının yıkım programını yaşama geçirebilmesinin başka yolu yok. Devlet terörü ve örgütsüzleştirilmiş işçi ve emekçi yığınları...

Kamu emekçileri hareketini bekleyen asıl tehlike ve sorun budur. Sendika bürokrasisine duyulan güvensizliğin örgütlü mücadeleye duyulan güvensizliğe dönüşmesidir. Sendikalarımızı zorlamak, etkili hak alıcı eylemler için seferber etmek ileri-öncü devrimci kamu emekçilerinin görevidir.

Sabırla, inatla, bedeller ödeyerek sürdürdüğümüz mücadeleyi daha ileri taşımak ve sermayenin reformistler üzerinden dayattığı köleleştirme saldırısını kırmak için, reformist-icazetçi mücadele anlayışıyla çatışmayı derinleştirme, ileriye doğru bir ayrışma ve saflaşmayı sağlama göreviyle yüzyüzeyiz. Devrimci mücadele programı ve görevleri temelinde militan eylemleri örgütleme sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Hareketin kazanımlarını korumanın ve hakları genişletmenin tek yolu budur. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin başka yolu yoktur. Çünkü saldırıların kaynağı sermaye düzeninin yapısal krizidir. Yapısal oluşu onun sürekliliğini gösteriyor.

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeme politikası da sürekli. 2002 yılında da sermayenin ekonomik, sosyal ve politik saldırıları yoğunlaştıracağı ortadadır. Çıkarılan her yeni yasaya yasakların eşlik etmesi bunun göstergesidir. Sermayenin sahte sendika saldırısı genel saldırıların sadece bir tanesidir. Özelleştirme, sefalet ücreti, işsizleştirme, hukuk terörü ve diğer yıkım saldırıları devam edecektir. Örgütlü gücümüzü planlı ve kararlı eylemlerle ortaya koymamak, bu saldırıların devamına izin vermek demektir. Yaşamımızın hücreleştirilmesine seyirci kalmak demektir.

Taban irade ve inisiyatifi örgütlemek ve harekete geçirmek, sendika yönetimlerine taban örgütlülüklerinin gücüyle yüklenmek, eylem kararlarına zorlamak ve bu eylemleri tabandan örmek bu süreçte başlama noktamız olabilmelidir.

Bugün varolan tüm sendikal yapılanmalar, sermayenin sınıf egemenliğine ve sömürüsüne karşı çıkmayan, işçi sınıfının çıkarlarını savunmayan örgütlenmelerdir. Yasalara, yönetmelik ve tüzüklere sıkıştırılmış olan sendikaların mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermesini beklemek, ancak teslimiyetçilerin mücadele anlayışı olabilir. Sınıf-emekçi hareketinin bugün her zamankinden daha çok birliğe ve birleşik militan mücadeleye ihtiyacı vardır. Bu çerçevede kamu emekçileri hareketinin tabanda kabul gören ortak mücadele isteği pratiğe dönüştürülmelidir. Daha '90'ların başlarında seslendirilmeye çalışılan ortak çalışanlar yasası bugün işçi sınıfı ve emekçilerin acil bir ihtiyacıdır. Ancak bu yasalar işçi sınıfı ve emekçilerin pratik mücadelesi ile yazılabilecektir.

Siyasal grup kaygularıyla değil sınıf çıkarlarımız doğrultusunda hareket edelim...

KESK Genel Kurulu'nu devrimci mücadele programının tartışıldığı bir kürsüye çevirelim!

Kamu emekçisi dostlar, delege arkadaşlar!

Bugün 12 yıllık mücadelemizle yarattığımız KESK'in Genel Kurulu'nu gerçekleştiriyoruz. Bizler sendikamızı fiili-meşru mücadelemizle yarattık. Alanlarda, sokaklarda, barikatlarda gaz bombalarına, polis copuna, panzerlere karşı göğüs göğüse çarpışarak bugünlere geldik. Hepimiz bununla gurur duymakta ve haklı olarak övünmekteyiz.

Devletin yıllardır hedef haline getirdiği ve tasfiye etmeye çalıştığı sendikamız bugün sahte sendika yasası olarak tanımladığımız yasayla tamamen işlevsizleştirilmek, bir dernek ya da meslek odası haline getirilmek isteniyor. Oysa bizler bu yasadaki sendikalarımızı fiilen kurduk. Ve zam dönemlerinde alanlara çıkarak fiili olarak birçok kez toplu sözleşme yaptık. Devlet, yasalarında tanımadığı sendikamızı birçok defa fiilen tanımak zorunda kaldı. Devletin kapısına mühür vurarak kapattığı sendikalarımızı fiilen açarak sendikamıza sahip çıktık.

Daha önce 4 Martlar'ı yaratarak yanıt verdiğimiz sahte sendika yasası, yürüttüğümüz mücadeleye karşın meclisten geçti. Yasakçı yasanın geçmesinde KESK önderliğinin azımsanmayacak bir sorumluluğu ve payı var. Yasanın geçmesinden sonra KESK MYK'sı bizlere, "KESK bu yasaya sığmaz, yasayı alanlarda parçalayacağız", "Grev hakkı grevle kazanılır" dedi. Bunlar hepimizin talep ve özlentileri, bunlar KESK'in varlık nedeni. Bugün hepimizi burada tutan güç, bu iddiaya olan inancımız ve mücadeledeki kararlılığımızdır.

Bunlar yasa geçtikten sonra bize söylenenlerdi. Peki yasadaki neler yaşandı?

Yasaya uygun olarak her sendika genel kurulunu yaptı, tüzüğünü yasaya uydurdu. Hatta o kadar ileri gidildi ki, yasakçı yasadaki dahi bu yönlü bir dayatma bulunmadığı halde, tüzüğümüzden grevli-toplusözleşmeli sendikal hak tanımı çıkarıldı.

Eğitim-Sen'in tüzüğünün 2. maddesinin b şikkinde yer alan, "*Toplumun bütün bireylerinin demokratik, laik, bilimsel ve parasız bir eğitimden kendi anadilinde; eşitlik içinde ve özgürce yararlanabilmesini savunur*" ifadesi yeni tüzük taslağında değiştirildi. Yapılan değişikliğe ilişkin olarak, "kendi anadilinde" ifadesine "*yasaya uygun bulunmaması olasılığı nedeniyle yer verilmemiştir*" dipnotunu düşenlerin, "yasaya sığmayacakları" iddialarının bir inandırıcılığı olabilir mi?

Bu maddeyi savunan konuşmalarından dolayı İstanbul Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Başkanı ve İstanbul 5 No'lu Şube yöneticisi tutuklu olarak yargılanırken, birçok üye de gözaltına alındı, işkenceli sorgulardan geçirildi. Yine birçok üye, yönetici ve delegemiz, kurullarda İstiklal Marşı okunmadığı, anadilde eğitim hakkı ile ilgili afiş, pankart asıldığı ve cezaevleri sorununa değinildiği için DGM savcılarına ifade vermek durumunda kaldı.

Biz bugüne kadar birçok Genel Kurul gerçekleştirdik. Ve bugüne kadar da hep bu ülkenin sorunlarını, tüm işçi ve emekçileri ilgilendiren

ekonomik, demokratik, sosyal hak gasplarını, bunlara karşı mücadele edilmesi gerekliliğini kurullarımızda tartıştık. Bugün yaşananlar, fiili-meşru mücadelemizin sahte bir yasa uğruna feda edilmesi anlamına gelmektedir.

Bu tasfiyeci sürecin doğrudan sorumlu KESK MYK'sını oluşturan siyasal anlayışlar, Genel Kurullarda geçmiş süreci sorgulayıp özeleştirisini yapmak bir yana, çoğu zaman kendi tabanlarına dahi danışmadan ilkesiz ittifaklar oluşturdular. Hangi politika ve pratik üzerinden gerçekleştiği belli olmayan şekilsiz birlikteliklerle yeniden yönetimlere geldiler.

Böyle bir pratiğin sahiplerinin, "yasayı alanlarda yırtacağız, grev hakkını grevle kazanacağız" söylemi ne kadar inandırıcıdır?

Bugün bunu yapanların, yarın devlet şunu yaparsan seni kapatırım dediğinde, fiili-meşru mücadele hattı izleyebilmesi mümkün müdür?

Delege dostlar, kamu emekçisi arkadaşlar!

Tüm eksikliklerimize ve zaafplarımıza rağmen 12 yıldır dışarıya bir mücadele yürüttük. Hangi siyasal görüşten olursak olalım, bu mücadelede hep birlikte hareket ettik. Barikatlarda omuz omuza birlikte mücadele verdik. Yerlerde birlikte sürüklendik, birlikte gözaltına alındık, gaz bombalarını, polis

copunu birlikte yedik...

Bugün onbinlerce kamu emekçisinin geleceğini ilgilendiren bir genel kurul gerçekleştiriyoruz. Bu demektir ki, onbinlerce kamu emekçisini temsil ediyoruz. Biz, bizleri işyerlerinden buralara taşıyan kamu emekçisi kardeşlerimizin delegeyiz. O halde bu sorumluluğa uygun davranmak zorundayız.

Bu sorumluluk; sendika genel kurullarında yaşanan ilkesiz ittifakları mahkum etmeyi,

Bu sorumluluk; KESK'i tasfiyeci ve teslimiyetçi sürece getiren anlayışları mahkum ve tasfiye etmeyi,

Bu sorumluluk; KESK'i önümüzdeki süreçte ileri taşıyacak, devletin yasasını değil sınıfın yasasını fiilen alanlarda yazacak, kamu emekçilerinin devrimci mücadele programı ve yöntemini bu kurulda tartışmayı gerektirir.

Bu tasfiyeci ve teslimiyetçi süreçten sorumlu olmak istemiyorsak, siyasal grup çıkarlarımız değil, temsil ettiğimiz emekçilerin çıkarları doğrultusunda hareket edelim. KESK Genel Kurulu'nun, ilkesiz ittifakların onaylandığı, parmaklarımızın inip kalktığı bir platform haline gelmesini engelleyelim. Genel Kurul platformunu, kamu emekçilerinin devrimci mücadele programı ve eylem hattının tartışıldığı ve bu yönde somut kararların alındığı bir hesaplaşma alanına çevirelim!

(Kamu Emekçileri Bülteni özel sayısından...)

Kamu emekçi hareketi ve seçimler ışığında KESK

Kamu emekçileri hareketi ilk konfederasyonlaşma tartışmalarının başladığı dönemden bugüne kendi nesnellüğünde taşıdığı zaafı ve sorunları aşamamış, yıldan yıla biriktirerek bugüne getirmiştir. 12 yıllık mücadele tarihinde sayısız kitlesel eylemler örgütleyen hareket belli bir düzeyi yakalamış, militan mücadelesiyle anlamlı eylemler gerçekleştirmiştir.

Ancak Türkiye'de emekçi hareketine ivme kazandırarak büyük bir gelişme gösteren kamu emekçileri hareketinin kazanımları, harekete hakim icazetçi-teslimiyetçi reformist anlayışların eliyle kısa sürede heba edilebilmiştir. Hareket küçümsenmeyecek oranda dinamiklere, mücadeleciler bir tabana sahip olmasına rağmen bu böyle olabilmıştır. İleri bir evreye sıçraması gerekirken, önderlik sorununu çözmemesi ve devrimci hak alıcı bir mücadele hattından yoksun oluşu, hareketin biriktirdiği güç ve düzeyden geriye doğru düşmesine neden olmuştur. Harekette birkaç yıldır yaşanan tıkanıklık sürüyor. Tabanın etkisiyle gerçekleştirilen kitlesel eylemlerle bu tıkanıklık bir süre örtülebilmştir. Ancak bugün ciddi bir çıkmaz içerisinde.

KESK'in kuruluşu ve ardından genel kurullara havale edilen sorunlar her defasında artarak devam etmiştir. KESK yönetimi ilk kuruldaki başlayarak, hakların dışarıya bir mücadele ile kazanılabileceği gerçeği yerine kendi geri anlayışını harekete egemen kılmaya ve hareketi beklentiye sokarak süreci hak almaktan uzak takvimsel eylemlere hapsedmeye çalışmıştır.

Genel kurullar da geçmiş dönemlerin değerlendirilip geleceğe ilişkin politikaların tartışıldığı, mücadelenin bir üst aşamaya sıçratılmasına hizmet edecek programlarının oluşturulduğu platformlar olamamış, yönetimlerde ne pahasına olursa olsun yer almak kaygısı öne çıkmıştır. Sendikal örgütlülüğün gücünü işyerlerinden alması, tabanın iradesi, söz ve karar sahibi olması, sendikal demokrasi, örgütsel bağımsızlık, ilkeler, program vb. söylemler pratikte unutulmuş, parsa kapma yarışında oy avcılığıyla sadece seçim salonlarında hatırlanır olmuştur. Pazarlıklar, ilkesiz ittifaklar vb. görüntüler burjuvaların meclisini aratmayacak bir düzeye gelmiştir. Geçmiş genel kurullarda yaşanan bu görüntüler, bunun mücadeledeki karşılığı olan çıkışsızlık bugünkü genel kurullara da taşınmıştır.

Buradan yola çıkarak, KESK kongresinde de reformist-teslimiyetçi anlayışların KESK MYK'sına taşınacağını söyleyebiliriz. Peki bu neyi gösteriyor? Kamu emekçi hareketi mücadelesinin 2002 yılında da reformist barikata takılacağını, bu barikata aşmadan sermayenin artan saldırılarına yanıt verebilecek güçte bir mücadelenin konulamayacağını, yüklenilmesi gereken halkın ne olduğunu gösteriyor. Bu durum bir kez daha devrimci kamu çalışanlarının önderlik alanındaki görev ve sorumluluklarına işaret ediyor.

Meryem Altun: Birbuçuk yıldır süren direnme savaşında 90. şehit...**“Zafer bize armağan edilmeyecek, onu biz direnerek, bedel ödeyerek kazanacağız...”**

Ölüm Orucu Direnişi'nde 90. şehidi verdik. 19-22 Aralık katliamı sırasında Ümraniye hapishanesinde olan, katliamın ardından Kartal Özel Tip Hapishanesi'ne sevkedilen, 3 Haziran 2001'de 5. Ölüm Orucu ekibinde yer alarak ölüm orucuna başlayan Meryem Altun yoldaşımız, 31 Mart'ta, Sağmalcılar Devlet Hastanesi'nde şehit düştü.

(...)

Meryem Altun'un ailesi, İngiltere'de idi. O da yedi yıl boyunca İngiltere'de yaşamıştı. Orada da mücadele içindeydi o. Ama ülkesindeki mücadelenin içinde olmak daha başkaydı. Emperyalizmin kültürünü de, ekmeğini de reddedip ülkesine döndü. Döndükten kısa süre sonra, işkencecilerin eline düştü. Ona işkencehanede demişlerdi ki; “Gençsin, güzelsin, İngiltere'de yaşıyormuşsun. Oralara kadar gitmişken, niye geldin? İşte hep böyle sizin gibi gençcik insanları kullanıyorlar. ... Sen böyle boş yere kendini harcıyorsun. Güzel güzel konuşsan, ben bunları yaptım desen, biz de sana yardımcı olsak, dönüp ailenin yanına gidersen... Boş yere harcama kendini...”

Hayır dedi o. O, gençliğini, bağımsızlık, özgürlük, sosyalizmin, ülkesinin, halkının hizmetine sundu. İşkencehanede, ülkesindeki düzeni daha iyi tanıdı: İşte işkencehanede yaşadıklarına ilişkin anlatımından küçük bir kesit: “Burada ‘soyun’ dediler. Soyunmadım. Zorla çıırılçıplak soydular, tazyikli su altında tutmaya başladılar... Bir süre sonra tekrar askı odasına götürüldüm ve askıya alındım. Pantolonumu

çıkarmaya çalıştılar. Ayaklarımı sallayıp engel olmak istedim, ‘Şerefsizler’ diye de bağırdım... Vurmaya başlayıp, küftettiler. Tekrar soğuk su ve askı arasında götürüp getirdiler... Pislik dolu bir kovaya kafamı soktular. Arada bir kafamı çıkartıp ‘tamam mı, devam mı’ diye de soruyorlardı... Askı, soğuk su, suda boğma, psikolojik işkence birbirini takip etti. Bir başka odaya alındım, vurmaya başladılar. Üzerimdeki

elbiseler ıslak ve titriyorum. Soyunmamı istediler, soyunmayınca zorla elbiselerimi çıkarttılar. Tecavüz edeceklerini söyleyip, sarkıntılık yapıyorlardı.”

(...)

21 Haziran 2000'de, Ölüm Orucu Gönüllüleri Toplantısı'nda şöyle demişti Meryem Altun yoldaşımız: “Direnış sırasında her türlü görevi almaya hazır olduğumu ifade etmek istiyorum. Zaferi kazanacağız, bedel ödeyerek kazanacağız...” 18 Ağustos 1976 İstanbul doğumlu (Kayseri nüfusuna kayıtlı) Meryem Altun, Ümraniye Lisesi 2. sınıftan ayrıldı. Lise yıllarında hakları ve özgürlükleri için mücadeleye başladı. Ağabeyi Kahraman Altun bir Devrimci Sol savaşçısıydı. 1991 yılında İzmir'de şehit düştü.

1991 sonunda Meryem yurtdışında çalışan ailesinin yanına gitti. 7 yıl İngiltere'de kaldı. Orada da mücadele içinde yer aldı. İki kez gözaltına alındı, altı ay Avrupa hapishanelerinin hücrelerinde kaldı.

1998 sonunda yurduna döndü. Ve bu zulüm düzenine karşı savaşmak için bir silahlı birlik içinde yer aldı. O bağımsızlığın, özgürlüğün, insanca yaşamın, halkın karnının doyduğu bir düzenin emperyalistlerin, düzen partilerinin icazetiyle mürkün olmayacağını biliyordu. Şöyle diyordu bir yazısında: “Zafer bize armağan edilmeyecek, onu biz kazanacağız, direnerek, bedel ödeyerek kazanacağız.” O şimdi, hem ödenen bedelin, hem kazanacağımız zaferin adıdır.

(DHKC açıklamasından...)

Latifeciler katledilişlerinin 7. yılında anıldı...**Eyleme bin kişi katıldı...**

'95 yılının 30 Mart'ında Samandağ Sutaşı Beldesi'nde devlet destekli işbirlikçi çeteler tarafından katledilen Mehmet Latifeci ve babası Yahya Latifeci mezarları başında anıldılar.

Anmaya Hatay Demokrasi Platformu, *Direnış, Atılım, SY Kızıl Bayrak, İşçi-Köylü, Halkevi* ile HADEP ve ÖDP genel merkez yöneticileri katıldılar.

Saat 11:30'da Latifeciler'in evinde toplanan kitle Demokrasi Platformu'nu halay çekerek, marş söyleyerek, slogan ve zılgıtlarla bekledi. Saat 12:00'de kortejler oluşturuldu ve yürüyüşe geçildi.

Anmaya yaklaşık bin kişi katıldı. Kitle “Mehmet ve Yahya Latifeci yoldaşlar ölümsüzdür!”, “Üç kapı üç kilit açılınsın, ölümler durdurulsun!” yazılı iki ayrı pankart taşıdı. Mezarlığa kadar yüründü. Yürüyüş esnasında sık sık “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Filistin, siyonizme mezar olacak!”, “Mehmet yoldaş ölümsüzdür”, “Kızıldere son değil, savaş sürüyor!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!” vb. sloganlar atıldı.

Mezarlıkta Mehmet Latifeci ve Kızıldere şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından DKÖ temsilcileri ile sosyalist basın temsilcileri birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda, Latifeciler'in katillerinin herşeyi itiraf ettiği, bunun Susurluk'taki çetenin Samandağ uzantısı olduğu söylendi ve ikinci yılına giren ÖO direnişi ile Filistin halkının İsrail siyonizmi tarafından katledilmesine karşı duyarlılık ve mücadele çağrısı yapıldı. Arapça ve Türkçe okunan türkü ve ağıtlardan sonra anma sloganlarla bitirildi.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Baskı ve tehditlere rağmen cenaze töreni gerçekleştirildi...**Meryem Altun ölümsüzlüğe uğurlandı**

Devrimci tutsakların hücrelerde sürdürdüğü direniş ateşi yeni şehitlerle harlanarak yanmaya devam ediyor. Yusuf Kutlu, Yeter Güzel, Doğan Tokmak ve Tuncay Yıldırım'ın ardından DHKP/C tutsağı Meryem Altun direnişin 90. şehidi olarak, açılan onurlu sayfada yerini aldı.

1976 yılında İstanbul'da doğan Meryem Altun, henüz lise öğrencisiyken mücadeleye atıldı. '91 sonunda İngiltere'de yaşayan ailesinin yanına giderek mücadeleye devam etti. '98 sonunda ülkesine geri döndü ve düzene karşı savaşını sürdürürken tutsak düştü. 19 Aralık katliamının ardından götürüldüğü Kartal Özel Tip Cezaevi'nde, 3 Haziran 2001'de, 5. ekipte Ölüm Orucu direnişine başladı. Direnişle ilgili yaptığı konuşmada, “Zaferi bedel ödeyerek kazanacağız...” demişti, her türlü zora karşı sözünde durdu. 31 Mart gecesi, direnişinin 301. gününde şehit düştü.

2 Nisan'da ailesi ve dostlarının da içinde bulunduğu 100'e yakın kitle, kızıl karanfiller ve resimlerle Cerrahpaşa Adli Tıp Kurumu önünde toplandı. “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Meryem Altun Ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!” sloganlarıyla Meryem memleketi olan Kayseri'ye uğurlandı.

3 Nisan sabahı Kayseri'nin Sarız ilçesine bağlı Çarşaf Köyü'ne giden cenaze otobüsünü yolda durduran jandarma, kimlik kontrolü yaparak Ekmek ve Adalet dergisi muhabirini gözaltına aldı. Kitle yaklaşık bir saat tutulduktan sonra köye gitmelerine izin verildi. Köye gelindiğinde erken bir saat olmasına rağmen, jandarma katılımı engellemek için cenazeyi defnettirdi. Bu nedenle Kayseri'den katılmak isteyen birçok kişi yetişemedi. Defin sırasında köyün gençleri “Meryemler ölmez!” sloganını attılar.

Jandarma cenaze gelmeden önce civar köyleri gezerek köylüler üstünde baskı kurmaya çalışmış, cenazeye katıldıkları koşullarda gözaltına alacakları tehditi savurmuştu. Cenazenin geçeceği güzergahta yoğun asker yığınağı yapılarak, halk üzerinde terör estirilmeye çalışılmıştı. Bu baskı, terör ve engellemelere rağmen Meryem Altun 150 kişinin katılımıyla toprağa verildi.

**Meryem Altun ölümsüzdür!
Yaşasın Ölüm Orucu
Direnişimiz!**

SY Kızıl Bayrak

İHD'nin sessiz çığlığı devam ediyor

Tecrit ve izolasyona karşı sürdürülen Ölüm Orucu'nda 300. günde şehit düşen Meryem Altun'la birlikte 20 Ekim sonrası Ölüm Oruçları'nda ve 19 Aralık katliamında hayatını kaybedenlerle birlikte 90'a yükselen kayıpları protesto etmek için İHD tarafından dernek önünde birkez daha sessiz oturma eylemi yapıldı. 3 Nisan'da yapılan eylemde İHD Şube Başkanı Günseli Kaya tarafından yapılan konuşmada; “Çağrımızı yineliyoruz üç kapı üç kilit açılınsın, ölümler durdurulsun, yaşasın kazansın” dendi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İsrail halkı karşı koymalı

Sam Bahour

(Batı Şeria)

Ben bunları yazarken, İsrail askerleri kapı kapı dolaşip 16 yaşından 60 yaşına tüm erkekleri evlerinden çıkartıyor ve hepsini okul binasında topluyor. Gelinim, oraya götürülen onlarca kişinin arasında kocasının (Mohd Yakub) da olduğunu söyledi.

İsraililer Ramallah'taki yerel televizyon kanalı El-Vatan'a el koydular. Buradan Filistin karşıtı yayınlar yapıyorlar. Yaşadığımız saldırı, sizin CNN ekranlarında gördüğünüz tanklardan daha büyük bir saldırı. Birçok yerde elektrikler kesik. İsrail tankları sürekli olarak devriye geziyorlar.

Şehir tahrip ediliyor, fakat ölüm bizi bu kadar tehdit ederken bu durum geri planda kalıyor.

Saldırıdan, asıl çocuklar etkileniyor. Şaron, uzlaşmanın ne demek olduğunu bilmeyecek ve barış dolu bir beraberlik umut edemeyecek olan yeni bir nesil yarattı.

Mücadele daha da haklı

ABD ve İsrail, terörizm kavramını aylardır istedikleri gibi kullanıyor ve gelecekte de kullanacaklar. Ama 37 yıllık askeri işgal ve İsrail savaş kabinesi tarafından yönlendirilen 18 aylık saldırı göz önüne alındığında şu görülecektir: Gelecek yıllarda Filistin direnişi; silahlı ya da silahsız, daha yasal ve haklı olacak.

Açıkçası, Filistin halkı artık belirli güçlerin kendi mücadelelerine nasıl baktığıyla ilgilenmiyor bile.

Şaron'un, "Saldırıları durduruyorum" diye tüm dünyaya seslenerek bahsettiği intihar saldırılarına gelince... Bunlar daha da artacak. Hem de işgal altında yaşayan bizlerin bile istememesine rağmen. Artık daha fazla Filistinli, ölüm ile yaşamı aynı kefeye koyuyor ve böyle bir durumu yansıtan fiziksel ve psikolojik tavırlar sergiliyorlar.

Umurlarında mı?

Burda kimse Şaron'un yaptıklarına ya da ABD'nin tepkisizliğine şaşırıyor. Fakat merak ediyoruz, İsrail halkı nerede? Tüm bunlar bittiğinde bizimle, mutlu ya da değil, ama beraber yaşayacaklarını çok iyi bilen İsrail halkı nerede? Sessizliklerinin uzun yıllar ortadan kalkmayacak bir nefrete sebep olduğunu biliyorlar mı? Umurlarında mı? Umutsuzluk içindeki insanları görmüyorlar mı? Bu insanların aşağılanmasına daha ne kadar katılacaklar? Filistin şehirlerine saldıran kendi çocuklarının yaşamlarından da mı endişelenmiyorlar?

Arafat'a gelince... Şaron İsrail'i bir köşeye sıkıştırmış bulunuyor. Eğer Arafat öldürülürse, İsrail çok kötü günler yaşayacak. Eğer hayatta kalırsa, Filistin halkı Şaron'u yenik düşürmüş olacak. (30 Mart 2002)

Firavun'dan Sharon'a; Musa'dan Arafat'a..

Uri Avnery

(İsraili barış aktivisti ve eski general)

"Eğer Ariel Sharon, görüldüğü kadarıyla istediği biçimde, Yasir Arafat'ı katletmekte başarıya ulaşırsa, Filistin lideri halkının ve tüm Arap dünyasının hafızasında, tıpkı Musa'nın Yahudi hafızasında kaldığı gibi, kalacak. Musa Mısır baskısına başkaldırmış ve halkını 'tutsaklık ülkesi'nden çıkarıp, 40 yıl çölde yöneterek, onlardan yeni bir halk yaratmış ve onları Vaadedilmiş Topraklar'ın eşğine getirmişti. Toprağa kendisi ayak basmamıştı. Allah, toprağı ona uzaktan göstermişti. Şimdi şehit olursa, bunun aynısı Arafat için de anlatılacak. Musa, elbette, bir mitolojik figürdür. Dünyadaki hiçbir ciddi alim, Mısır'dan hicretin gerçekten meydana geldiğine inanmıyor. Ama bunun gerçekten olup olmadığının önemi yok. Mitolojik Musa, Yahudi halkının bilincini, çöldeki bir göçebe aşiretin canlı-kanlı herhangi bir reisinin yapabileceğinden çok daha fazla biçimlemiştir.

"... Gözlerimizin önünde yeni bir efsane doğuyor; Sharon Firavun'dur ve biz İsraililer kadim Mısırlıyız. Exodus'un hikayesinde Kutsal Kitap şöyle der: '(Firavun'un) yüreğini ve hizmetçilerinin yüreğini katılaştırdım.' Üzerine her türlü felaket indikten sonra Firavun, İsrailoğulları'nı hür bırakmak konusundaki sözlerinden vazgeçer. Niçin? Allah'ın amacı neydi? İsrailoğulları'nın, uzun yürüyüşlerine başlamadan önce, zorluklar karşısında katılmasını istemiştir. Bugün Filistinliler'e olan, işte budur.

"Öyleyse, şimdi bir İsrail kurşunu Arafat'ı öldürürse ne olacaktır? Musa'dan sonra ikinci bir Musa ortaya çıkmadı.. Arafat'ın halefi Abu-şu, Abu-bu olmayacak. Kalaşnikov Kardeş olacak- İngiliz işgaline karşı savaşta, gençliğimizde söylediğimiz 'Yoldaş Parabellum'a söz verin; Yoldaş Tommy Gun'a söz verin' şarkısı misali. Parabellem bir tabanca idi. Tommy Gun, bir hafif makineli tüfek. Hiçbir Filistinli Quisling olmayacak. Eğer bir aday bulunursa, tıpkı Sharon'un Lübnanlı Quisling'i Beşir Cemayel gibi, ertesi gün öldürülecek. Düzinelerce mahalli gerilla lideri onun (Arafat'ın) yerini alacak, ve yıllarca sürecek ve sadece ülkede değil, tüm dünyada sürecek bir intikam kampanyasına girişecekler.

"Her İsraili'nin hayatı cehennem olacak, dünyanın tümü bir Kudüs stili Ben Yehuda Sokağı'na dönecek (ardarda intihar saldırılarının gerçekleştiği Kudüs'ün merkezindeki ana cadde çç.). Hiçbir İsrail Büyükelçiliği, hiçbir uçak, hiçbir turist güvenli olmayacak.

"Ölü Arafat, yaşayan Arafat'tan çok daha tehlikeli olacak. Yaşayan Arafat barış yapabilir ve yapmaya razı olabilir. Ölü Arafat yapamaz. (Ölü Arafat) ihtilafı ebedileştirecektir..."

(Aktaran Cengiz Çandar, Yeni Şafak, 4 Nisan 2002)

Atina'da Filistin halkıyla dayanışma eylemi

Yunanistan'da işçi ve emekçiler, yüreklerinin Filistin ile birlikte attığını, sokaklarda gösteriyorlar. Pazartesi günü başkent Atina'da düzenlenen büyük Filistin yürüyüşüne 10 binden fazla emekçi katıldı. Yürüyüşte İsrail katliamları ve işgali kınandı ve Filistin halkının yalnız olmadığı mesajı verildi. Atina Merkezi İşçi Konfederasyonu (EKA) ve barış örgütleri tarafından düzenlenen eyleme, sendikaların yanı sıra meslek örgütleri ve gençlik kuruluşları yoğun bir biçimde katıldı. Başkentteki Propilya Meydanı'nda akşam saat 19.00 sıralarında başlayan mitingde, İsrail ve onun arkasındaki ABD, yüzlerce pankart ve dövizle lanetlendi. Miting alanında binlerce emekçi, "Şaron'un Oluşturmak İsteddiği Mezbahaya Hayır", "Bush, Şaron, Faşist Katiller", "Kahrolsun Emperyalizm", "Yaşasın Halkların Dayanışması" ve "Yaşasın Intifada" gibi sloganlar attı. (Evrensel/4 Nisan 02)

İsrail vahşetinden kesitler

Margarita Kapetenau

Bölgede bir gazeteci olarak bulunmama rağmen, çevrede olup bitenleri gözlemek ve haber yapma olanağımız çok az. İsrail askerleri, tam bir işgal ordusu görünümü çiziyor; önlerine çıkan herkesi vuruyor, öldürüyor, herşeyi yakıp yıkıyorlar. Uzun zamandır burada olmamdan dolayı beni tanıyan birçok Filistinli, telefon ederek çeşitli bölgelerde yaşananları bildiriyor. Ben de ancak böyle haber yapabiliyorum. Herşeyden önce, günlerdir sular kesik ve elektrik yok. Radyo ve televizyon izleyemiyoruz. Çünkü Filistin yayın kuruluşları ya yok edilmiş, ya da işgal edilmiş durumda. Pazartesi günü, en az 100 tankın eşlik ettiği İsrail birlikleri, Halkiliye'ye girdi. Ardından sıra Tulkarem'e geldi. Beytullahim'de de topyekûn işgal söz konusu. Bütün bölgelerde yiyecek, içecek ve ilaç sıkıntısı var.

Hastanede yaşananlar

İsrail'in insanlık dışı saldırılarına en iyi örnek, Ramallah Hastanesi'nden Doktor Musa Mehmet'in açıklamaları. Mehmet, sadece pazartesi günü hastaneye ulaştırılan ölü sayısının 19 olduğunu söyledi. Bu rakam, sadece Ramallah için. Şehrin bütün mahallelerinden hastaneye telefon eden halk sokaklarda, caddelerde, evlerin bahçelerinde ölü ve yaralıları olduğunu bildiriyor. Ama hastane ne ambulans gönderebiliyor, ne de tıbbi yardım ulaştırılabiliyor. Çünkü İsrail askerleri, ambulanslara bile izin vermiyorlar.

Mehmet, bana, hastane morglarının dolduğunu ve ölülerin morgun dışında bekletildiğini anlattı. Bu açıklamanın ardından, ölüler, çaresizlik nedeniyle hastane bahçesine gömülmeye başlandılar.

Kısacası, ölü ve yaralı sayısı çok fazla, ama hiç kimse kesin bir rakam veremiyor. Bir ara, Yaser Arafat'ın yanında bulunan korumalardan biriyle ilişki kurmayı başardık. Bize içeride yaralıları olduğunu, İsraililer ile, bunların hastaneye götürülmesi için üç kez anlaşma sağlandığını, ancak bu anlaşmalara hiç uyulmadığını anlattı. Bu arada, İsraililer, herşeyi göze alarak yaralıları almak üzere yola çıkan bazı ambulansları, içindeki sağlıkçılarla beraber siper olarak kullanmaya başladılar. Doktor Mehmet, bu ambulanslar kullanılarak, birliklerin Filistinlilerin kurdukları barikatları ele geçirdiğini söyledi.

Kurşuna dizilenler hastaneden

Ramallah'ta, halen ev ev aramalar yapılıyor ve erkekler gözaltına alınıyor. Daha önce aldıkları yaşlıların bir bölümünü serbest bıraktılar, ancak yüzlerce insandan haber alamıyoruz. Kurşuna dizilen 30 kişinin, hastanelerden gözaltına alınanlar olduğu ise kesinleşti. Bunların bazıları hastanede yatan yaralıları, diğerleri ise işgal başladıktan sonra hastaneye sığınanlar.

İsrail askerleri, birçok ana cadde ve sokağı iş makinalarıyla kapatmış durumda. Buralara beton dökülerek duvarlar örülüyor. Amaçları, araç geçişini engellemek.

Filistinli yetkililer, İsrail askerlerinin daha önce yapmadıkları bir vahşete imza atarak, savaş esiri olarak çatışmalarda yakalananların hemen kurşuna dizildiğini de aktardılar.

Siyonist işgal ve devletler seyirci

Katiller tüm dünyada lanetleniyor

Los Angeles

Siyonist katillerin arkasında Amerikan emperyalizmi duruyor. Filistin'e yönelik işgal saldırısı, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist işgal planlarına ışık tutuyor. Katil

ABD katil İsrail'i destekliyor, çünkü Filistin direnişinin ezilmesinin Ortadoğu'ya yönelik emperyalist saldırganlığın yolunu düzleyeceğini sanıyor.

Belçika

Atina

Filistin halkının görülmemiş bir vahşetle katliama uğratılması, türlü yollarla aşağılanmaya çalışılması, sadece Ortadoğu'da değil, katliamın baş destekçisi ABD başta olmak üzere emperyalist metropollerde de büyük tepkilere, protesto gösterilerine yol açıyor.

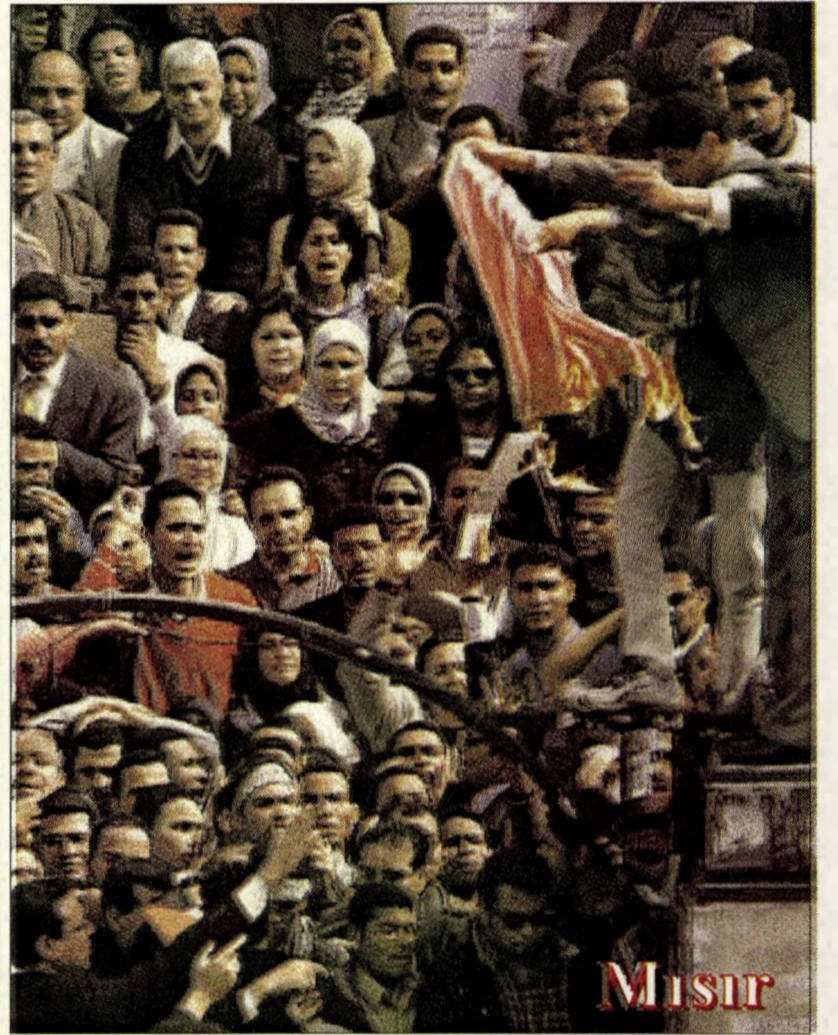
Strasbourg

İşçilerin, emekçilerin, halkların tepkisine, başta İsrail ve Amerika olmak üzere, katliama seyirci kalan AB ve diğer emperyalist barbarlar da maruz kalıyorlar. Sadece siyonist vahşet değil, emperyalist saldırganlık da lanetleniyor.

vahşet karşısında ci halklar öfkeli

Filistin halkıyla dayanışma yayılıyor

Amerika Afganistan'da bir ateş yaktı. İsrail bu ateşle Filistin'i bir kez daha tutuşturdu. Amaçları, bu emperyalist savaşın alevleri ve dumanları arasında halkların özgürlük tutkusunu boğmaktı. Filistin direnişini ve onun şahsında tüm direniş tutkularını yoketmekti. Ama şimdi tüm dünyadan binlerce, onbinlerce yürek Filistin'de atıyor. Tüm dünyada ezilenler yüreklerini çıkarıp bu ateşe, Filistin halkının yüreğinin yanına fırlatıyor.

Mısır

Lübnan

Türkiye'de de işçiler, emekçiler, öğrenciler Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltiyorlar.

Katil İsrail'in "stratejik" suç ortağı Türk devleti, tank ihaleleriyle katliama destek verirken, Türkiye'nin işçileri, emekçileri, öğrencileri, demokratik kitle örgütleri Filistin'deki katliamı ve Türk devletinin utanç verici desteğini engellemek için ayağa kalkıyor, harekete geçiyorlar. Siyonist katilleri, emperyalist destekçilerini lanetliyorlar.

Lübnan'dan Mısır'a, Irak'tan Sudan'a hemen tüm Ortadoğu ülkelerinde halk sokaklara dökülmüş durumda. Siyonist barbarlık protesto ediliyor. Filistin'le dayanışma yükseltiliyor. Ve hemen tüm eylemlerde İsrail'in yanısıra Amerikan emperyalizmine duyulan öfke ve tepki alanları zapt ediyor.

Ülke dışındaki Filistinliler yaşadıkları ülkelere intifada ateşini taşıyorlar. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar yüreklerinin, beyinlerinin Filistin'de ve özgürlükte olduğunu gösteriyorlar.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı, iktisadi ve sosyal haklar için!..
Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı, halklarla birlik ve dayanışma için!..
Faşist baskı ve teröre karşı,
temel demokratik hak ve özgürlükler için!..

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

İşçiler, emekçiler, gençler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

1 Mayıs, çeşitli ülkelerdeki işçi sınıfının dışı dış mücadelelerle taleplerini söküp alması, haklarını burjuva sınıfa kabul ettirmesi üzerinden, bir mücadele günü olarak ortaya çıktı. Ancak devam eden yıllarda sadece işçiler için değil, tüm emekçiler ve gençlik için bir umudun, devrim ve sosyalizmin simgesi haline geldi.

Salt bu yüzden de egemenler için bir kabusa dönüştü.

Bu soygun ve sömürü düzeninin sahipleri, korkularını yenmenin bir yöntemi olarak kitleleri korkutma yolunu tuttular. Sık sık devlet terörünü sahneye soktular. 1 Mayıs gösterilerini kana bulayarak katılımı azaltmayı umdular. Ya da içeriğini bozma, anlamını karartma yolunu tuttular. Türkiye'de devlet yıllarca "bahar bayramı" adı altında 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etti. Ancak bu yöntemlerin hiçbiri tutmadı. 1 Mayıs hep devrim ve sosyalizm umudunun adı olmayı sürdürdü.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Bu yıl yine ağır ekonomik koşullar altında karşılayacağız 1 Mayıs'ı. Bir türlü aşılamayan krizin yükü omuzlarımızı çökertmeye devam ediyor. Biriktirdiği sorunlar dağları aşta. İşsizlik her geçen gün katlanarak artıyor. Açlık ve sefalet derinleşiyor. Sorumlusu oldukları krizlerle bizi böylesine koyu bir sefalet batağına sürükleyen, IMF-TÜSİAD yıkım programları olduğu bu kadar açıkken, iktidardaki emperyalizm uşakları daha ağır programları uygulamakta sonuna kadar kararlı görünüyor.

Saldırı programının bugünkü adımında yine işten çıkarmalar, yine özelleştirmeler var. Zorunlu geçim araçlarına yapılan zamlar çoktan otomatige bağlanmış durumda. Özelleştirmelerse sadece bir kısım devlet fabrikalarının kapatılmasıyla sınırlı değil. Daha vahimi, eğitiminden sağlığına tüm kamu hizmetlerinin kapitalistler için kâr alanına dönüştürülmesi. Bu ise öncelikle ücretli emekçilerin eğitim hak ve imkanının ortadan kaldırılması anlamına geliyor. Sağlık sigortası haklarının gaspı anlamına geliyor.

Sermaye devleti yıkım programlarını uygulamaya devam edebilmek, tüm bu saldırıları sürdürebilmek içinse daha çok baskı, daha çok teröre ihtiyaç duyuyor. Avrupa Birliği'ne uyum yasaları adı altında ardarda gerçekleştirilen yasal değişikliklerle yasaklar artırılıyor, hakların gaspı resmileştiriliyor. Kamu çalışanlarının sendika hakkı bu şekilde gaspedildi. Toplusözleşme hakkı tanımayan, grevi ise yasaklayan bir yasayı, tam bir arsızlıkla devlet memuruna sendika hakkı getiren bir yasa olarak ilan ettiler.

Şimdi de güya iş güvencesi getirecek yasa üzerine yaygara koparıyorlar. Asıl yapmaya çalıştıkları ise, bu gürültü-patırtı arasında tazminat

Kızıl Bayrak

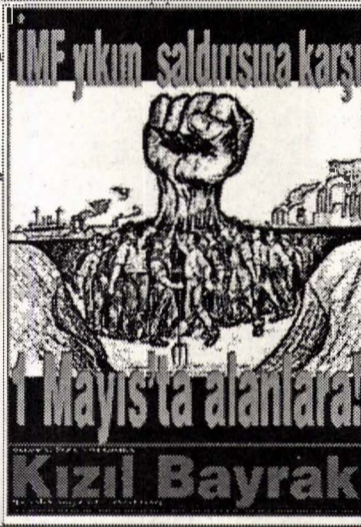
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

1 Mayıs Özel Sayısı

**İMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı,
 iktisadi ve sosyal haklar için!..
 Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı,
 halklarla birlik ve dayanışma için!..
 Faşist baskı ve teröre karşı,
 temel demokratik hak ve özgürlükler için!..**

**1 Mayıs'ta
 mücadele alanlarına!**

İşçiler, emekçiler, gençler!
 İşçi sınıfının uluslararası bir-
 lile, mücadele ve dayanışma günü
 1 Mayıs yaklaşıyor.
 1 Mayıs, çeşitli ülkelerdeki
 işçi sınıfının dışı dış mücadele-
 lerle taleplerini söküp alması,
 haklarını burjuva sınıfa kabul
 ettirmesi üzerinden, bir mücadele
 günü olarak ortaya çıktı. Ancak
 devam eden yıllarda sadece
 işçiler için değil, tüm emekçiler
 ve gençlik için bir umudun,
 devrim ve sosyalizmin simgesi
 haline geldi.
 Salt bu yüzden de egemenler
 için bir kabusa dönüştü.
 Bu soygun ve sömürü
 düzeninin sahipleri, korkularını
 yenmenin bir yöntemi olarak
 kitleleri korkutma yolunu tut-
 tular. Sık sık devlet terörünü sa-
 hneye soktular. 1 Mayıs gösteri-
 lerini kana bulayarak katılımı
 azaltmayı umdular. Ya da
 içeriğini bozma, anlamını karart-

ma yolunu tuttular.
 Türkiye'de devlet yıllarca
 "bahar bayramı" adı
 altında 1 Mayıs'ı resmi
 tatil ilan etti. Ancak bu
 yöntemlerin hiçbiri tut-
 madı. 1 Mayıs hep
 devrim ve sosyalizm
 umudunun adı olmayı
 sürdürdü.
**İşçi ve emekçi
 kardeşler!**
 Bu yıl yine ağır
 ekonomik koşullar
 altında karşılayacağız 1
 Mayıs'ı. Bir türlü
 aşılamayan krizin yükü
 omuzlarımızı çökertmeye
 devam ediyor.
 Biriktirdiği sorunlar
 dağları aşta. İşsizlik her
 geçen gün katlanarak
 artıyor. Açlık ve sefalet
 derinleşiyor. Sorumlusu
 oldukları krizlerle bizi

başta olmak üzere pek çok hakkın ortadan kaldırılmasıdır. Patronların karşı çıktığı taslak, iş güvencesi konusunda yeni hiçbir şey getirmediği gibi, fiilen uygulanmakta olan hukuk dışı işten çıkarmaları da yasal hale getiriyor.

Ancak işçi-emekçi kitlelerin ve gençliğin karşı karşıya bulunduğu tehlikeler bunlarla da sınırlı değil. Emperyalizm uşağı burjuva iktidar işçi sınıfı ve emekçileri iktisadi-sosyal yıkıma sürüklemekle yetinmiyor. Onları emperyalist savaşların yıkımıyla da tanıştırmaya hazırlanıyor. Amerika'nın "uluslararası teröre karşı mücadele" adı altında dünyanın yoksul halklarına karşı açtığı savaşta etkin bir rol üstlenerek kardeş halkların kanını dökmeye hazırlanıyor. Üç-beş kuruşluk kredi karşılığında bu ülkenin gençliğinin kanını pazarlamaya çalışıyor.

Açıktır ki, örgütlü-birleşik mücadele bu sorunların tümüne karşı yürütülmek durumundadır. Yaklaşan 1 Mayıs'ta yükseltilecek talepler, bu sorunların tümünü hedeflemelidir.

**1 Mayıs, emperyalist savaşa ve savaş
 • kışkırtıcılığına karşı mücadele günü olmalıdır!**

Türk devleti Afganistan'dan sonra Ortadoğu'da da Amerika'nın maşalığına hazırlanmaktadır. Devlet

cephesinden dile getirilen hiçbir "çekince", hiçbir "tereddüt" bu gerçeği ortadan kaldırmıyor. Zaten Türkiye'nin Amerika'ya kölece bağımlılığı ona itiraz imkanı da bırakmıyor. Ortaya konulan çekinceler, Türk devletinin korku ve kaygılarını ifade etmenin dışında, bu ülke gençliğinin kanı üzerine yürütülen çirkin pazarlığın tercümesi olabiliyor.

Oysa, Afganistan'a saldırı sürecinde de görüldüğü gibi, başta işçiler, emekçiler ve gençler olmak üzere, halkın ezici çoğunluğu emperyalist savaşa da, Türkiye'nin bu savaşta üstlenmeye çalıştığı role de karşıdır. Gençlerimiz Amerikan askeri olmayı reddediyorlar. Emekçiler çocuklarının komşu halkların üzerine sürülerek ölüme gönderilmesine karşı çıkıyorlar. İşçi sınıfı bu düşünce ve isteğine tercüman olmalı, 1 Mayıs alanlarına taşıyacağı "Emperyalist savaşa hayır!" şiarı altında kitleleri birleşmeye ve mücadeleye çağırmalıdır.

1 Mayıs, İMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı mücadeleyi yükseltmenin günü olmalıdır!

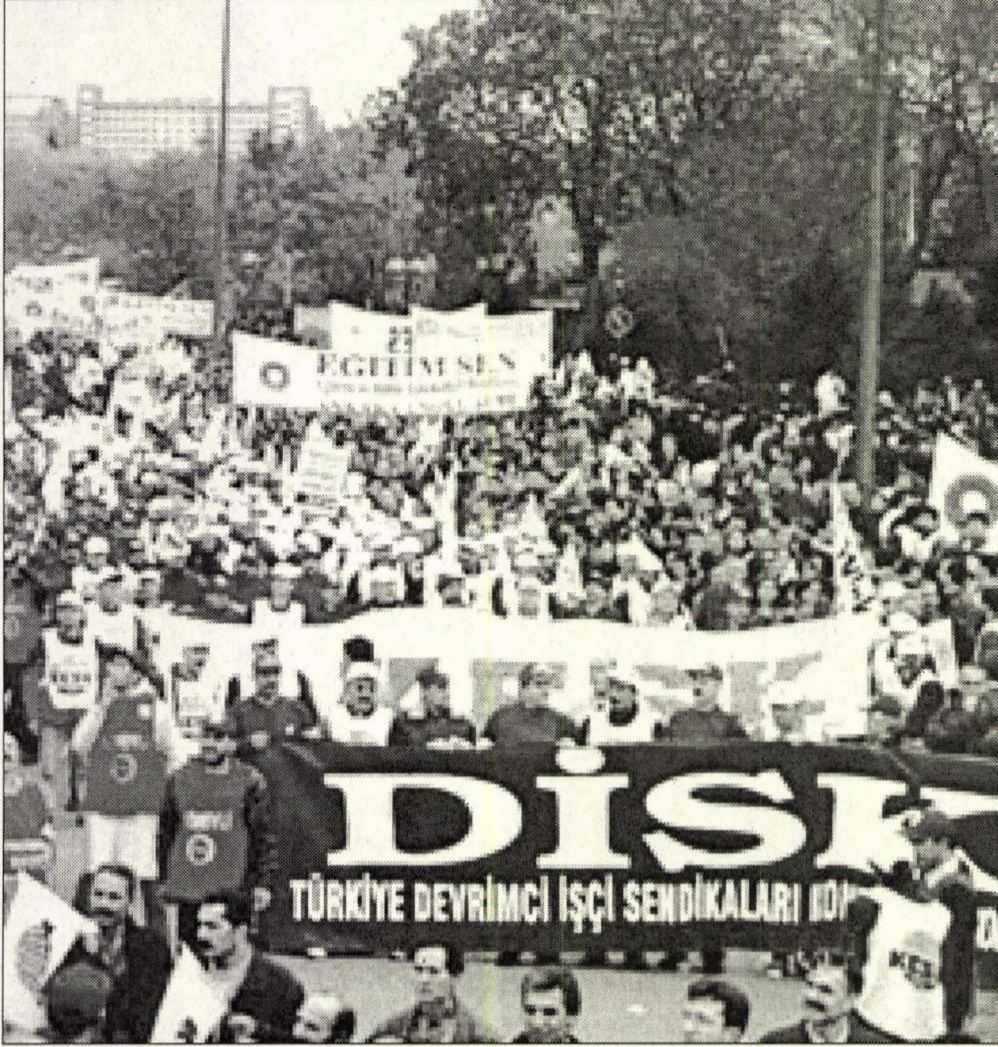
Yıkım programlarıyla gerçekleşen, sadece işsizliğin boyutlanması, açlık, yoksulluk ve sefaletin derinleşmesi,

çocuklarımızın eğitimsiz, hastalarımızın tedavisiz, yaşlılarımızın evsiz-barksız kalması değil. Ülkenin tarımı çökertiliyor. Enerji, iletişim, maden gibi kritik sektörler emperyalist tekellerin eline geçiyor. Ülkenin yeraltı-yerüstü zenginlikleri ve insan kaynakları emperyalizmin dizginsiz sömürüne açılıyor. Uluslararası tahkim gereği iş hayatında tümüyle emperyalizmin yasaları hakim hale getiriliyor.

Bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfı, geleceği karartılan gençliği, hayatı söndürülen yoksul köylülüğü, bordro köleliği sürdürülmek istenen kamu çalışanlarını, emperyalist-kapitalist soygun ve sömürüye karşı birleşik mücadeleye çağırmalıdır.

**1 Mayıs, devletin yasak, baskı ve terörüne karşı,
 demokratik hak ve özgürlükler için mücadele
 günü olmalıdır!**

Sermaye devleti, işçi ve emekçileri işsizliğe, açlığa, yoksulluğa, sefalete razı edebilmenin yolu olarak baskı ve terörünü daha da artırmayı seçiyor. Zaten çok kısıtlı olan haklarımızı daha da kısıtlayan yasalar çıkarılıyor. Fazlasıyla bulunan yasakları daha da artıran düzenlemeler yapılıyor.

Pek çok hak ve özgürlük, zaten parası olanın kullanabileceği şekilde düzenlenmişti. Pek çok yasak sadece parası olmayan için uygulanıyor, parası bol olana dokunmuyordu. Yeni düzenlemelerle bu ayrımcılık yasal hale getiriliyor.

Özelleştirilmesi/paralı hale getirilmesi nedeniyle eğitim hakkından, bundan böyle işçi-emekçi çocukları çok daha az yararlanabilecek. Giderek hiç yararlanamaz hale gelecek.

Haberleşme, ulaşım, temiz bir çevrede yaşama vb. ise çoktan hak olmaktan çıkarıldı. Şimdi sıra öğrenim hakkında, sağlık ve emeklilik sigortası hakkında.

İşçi ve emekçinin siyasal olarak örgütlenmesi hep yasaklıydı. Yasal sınırlamalarla sendikalaşmasının önünde pek çok engel bulunuyordu. Şimdi sendikal örgütlenmesinin önündeki fiili engeller de artırılıyor. Sendika yönetimleri satın alınıyor. Özelleştirmelerle, işten çıkarmalarla sendikaların içi boşaltılıyor.

Toplanma ve gösteri özgürlüğünün kullanımı, işçi ve emekçiler için hep azgın bir devlet terörünü göğüslemeyi gerektirdi. Bu terörden en fazla nasibini alanların başında da 1 Mayıs gösterileri geliyor.

Burjuvazinin adaleti suç ve cezada da hep çifte standart uygulayageldi. Bir tepsi baklava çalan çocuklar akıllamaz cezalara çarptırılırken, bankaların içini boşaltan, devleti trilyonlarla dolandıran, vergi kaçırın burjuvalar adeta ödüllendirildi.

İşçi ve emekçiler, yaşama hakkı başta olmak üzere, en temel ve vazgeçilemez haklarını hep zorlu mücadelelerle kazandılar ve korudular. 1 Mayıs işte bu kazanma yolunun bir simgesi olarak doğdu. Doğduğundan bu yana da hep var olanı korumanın ve yeni hakları kazanmanın yolunu gösterdi.

Güçlü bir 1 Mayıs için bugünden seferber olmalıyız!

Öncü, devrimci işçiler!

1 Mayıs'ta, sermayenin iktisadi, sosyal, siyasal ve askeri tüm saldırılarına karşı güçleri birleştirmek ve mücadeleyi yükseltmek için en önemli görev ve sorumluluk sizlere düşüyor. Sınıfın ve emekçilerin kitlesel, kararlı ve güçlü gösterileriyle geçecek bir 1 Mayıs, sermaye sınıfı ve devletine geri adım attırabilmenin, saldırıları dizginleyebilmenin imkanlarını çoğaltacaktır.

Katılımın bugünden örgütlenmesi, taleplerin tespit edilmesi, alanlardaki inisiyatifin üstlenilmesi (sendika ağalarına bırakılmaması), sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi (örneğin tensikatlarla seyirci kalınmaması) 1 Mayıs hazırlığının bugünden başlatılması gereken birkaç maddesidir.

Özellikle kitlesel bir katılımın örgütlenmesi, bu yılki 1 Mayıs için oldukça önemlidir. Sendikaları iş bırakma kararı almaya zorlamalıyız. İşyerlerinde 1 Mayıs eylem komiteleri kurmalı, 1 Mayıs'ın anlamı ve önemi üzerine etkin bir propaganda yürütmeli, işçileri kitlesel bir katılıma hazırlamalıyız.

Tüm bunlar sınıf bilinçli öncü/devrimci işçiler olarak bizim temel önemde güncel sorumluluklarımızdır. 1 Mayıs, emperyalizmin saldırganlığına ve sermayenin pervasızlığına dur demenin anlamlı bir vesilesidir. Bu vesileyi en güçlü bir biçimde değerlendirmeye hazırlanmalıyız. Güçlü bir 1 Mayıs için bugünden seferber olmalıyız!

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Acil mücadele istemlerimiz

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı:

- ✓ Emperyalist savaşa hayır!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!
- ✓ NATO'ya, AB'ye ve AGİT'e hayır!
- ✓ Emperyalizme ve siyonizme karşı Ortadoğu halklarıyla omuz omuza!

Emperyalist köleliğe ve yıkıma karşı:

- ✓ Emperyalist sömürü ve soyguna son!
- ✓ IMF yıkım programlarına hayır!
- ✓ IMF ve Dünya Bankası ile kölece ilişkilere son!
- ✓ Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

Faşist baskı ve teröre karşı, temel demokratik hak ve özgürlükler için!

- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler feshedilsin!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
- ✓ İşkenceye son, tüm siyasal tutsaklara özgürlük!
- ✓ Tecrite son, F tipi hücreler kapatılsın!
- ✓ Kürt halkına özgürlük!

İktisadi ve sosyal yıkıma karşı:

- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- ✓ Tüm çalışanlar için genel sigorta!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Her düzeyde parasız eğitim!
- ✓ Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!
- ✓ Her türlü dolaylı vergi kaldırılsın. Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ Esnek üretim, fazla mesai, parça başı, akord vb. sistemler ve taşeronlaştırma yasaklansın!
- ✓ Özelleştirmelere ve işten çıkarmalara son!

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!**

Türk-İş'in İzmir toplantısında 3 bini aşkın işçi haykırdı:

“Genel grev-genel direniş!”

Türk-İş'in, sınıfın yoğunlaşan tepkilerini biraz olsun dizginlemek ve işçiler üzerindeki denetimini sürdürebilmek için başlattığı salon toplantıları sürüyor. Son toplantı 10 Mart'ta İzmir-Alsancak Kapalı Spor Salonu'nda gerçekleştirildi.

Toplantıda önce şube yöneticileri kısa birer konuşma yaptılar. İşçi ve emekçilere yönelik saldırıların son dönemde yoğunlaştığını, başta tensikatlar olmak üzere IMF paketindeki diğer saldırıların hayata geçirilmeye çalışıldığını, toplantının da bu amaçla düzenlendiğini belirttiler.

3 bini aşkın işçinin pankart ve dövizlerle katıldığı toplantıda en çok “Genel grev-genel direniş” sloganı atıldı. Özellikle yol işçilerinin katılımı yoğundu. Özelleştirme saldırısı ile yüzyüze olan Tekel ve Telekom işçileri de, gerek pankart ve dövizleri, gerek sloganları ile salona apayrı bir canlılık kattılar.

TÜMTİS ve Hava-İş'e bağlı işçiler de pankartlarıyla toplantıya katıldılar.

Coşkulu sloganlarıyla salona canlılık kattılar. “Türk-İş uyuma, kurda kuşa yem olma!”, “Genel grev-genel direniş!”, “İş ekmek yoksa barış da yok!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” en sık atılan sloganlardı.

Türk-Metal'e bağlı işçiler, sendika bürokrasisinin etkisinde kaldıkları için, Türk-İş ve Bayram Meral lehinde slogan attılar. Yol işçileri de benzer bir durumda oldukları için kürsüden sendika bürokratlarının attığı sloganlara katıldılar. Fakat “Türk-İş uyuma, kurda kuşa yem olma!”, “Direne direne kazanacağız!”, “IMF defol, bağımsız Türkiye!” vb. sloganlara da coşkulu bir şekilde katıldılar.

Bayram Meral kürsüye geldiğinde ısıklıklar ve yuhlamalarla karşılaştı. Protestolar üzerine Meral bir süre konuşmasını yapamadı. Kürsüden “Direne direne kazanacağız!”, “İşçi memur el ele, genel greve!”, “Genel grev genel direniş!” sloganları tekrar edilerek, kitlenin tepkisi bir ölçüde yatıştırıldı.

Bayram Meral konuşmasında şunları söyledi: “Evet Türk-İş uyuma kurda kuşa yem olma diyorsunuz, haklısınız, şimdiye kadar birçok eksiklerimiz oldu. Burada toplanmamız, eksikliklerimizi gidermek ve taleplerimizi kabul ettirmek için. Eğer taleplerimiz kabul edilmezse yarından tezi yok Kızılay meydanında olacağız. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Fakat bazı kışkırtıcıları, bölücülerini görüyoruz. Onlar bizlerin yoluna taş koymaya çalışıyorlar. Fakat başaramayacaklar. Bugün Tiğem’de, Tekel’de binlerce işçinin sokağa atılması sözkonusu. Diğer taraftan KİT’lere bağlı işletmeler kapatılmak istenmektedir. Bu şu anlama gelmektedir. Binlerce insanımızın ekmeğinin elinden alınması demektir. İzin vermeyeceğiz. Burada toplanmamızın amacı sendikacı arkadaşlarla durum değerlendirmesi

yapıp güçlü bir şekilde Ankara’da taleplerimizi hükümete iletmek ve kabul ettirmektir.”

Bayram Meral’in konuşması sık sık kesilerek, “Suskun Türk-İş istemiyoruz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen emekçinin ayak sesleri!” sloganları atıldı. Hemen hemen tüm kitle bu sloganlara katıldı.

Daha sonra kürsüye gelen Türk-İş Genel Sekreteri’nin yaptığı konuşmayla Türk-İş’in salon toplantılarının İzmir ayağı tamamlanmış oldu. Davullu zurnalı halaylar çekilirken, salon tamamen boşaldı. İşçiler bir kez daha tepki ve öfkelerini boşaltmadan evlerinin yolunu tuttular. Her ne kadar sendika bürokratlarına karşı tepki ve güvensizlik olsa da, bu sınıfın mücadeleden uzak durması anlamına gelmiyor. İşçiler sendikal barikatı aşarak tepkilerini eyleme dönüştürmek istiyorlar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kayseri’de KESK eylemleri...

Eşit işe eşit ücret...

Kayseri Eğitim-Sen Şubesi 1 Nisan günü üyeleriyle birlikte Kayseri Adliyesi’nde suç duyurusunda bulundu.

Müracaat savcılığına yapılan suç duyurusunda, “yoğun ekonomik bunalım geçiren, yoksulluğun had safhasında bulunan ülkemizde kimileri 160 milyon sefalet ücreti ile geçinmeye çalışırken, 750-800 milyon gibi maaş alanlar arasında nasıl eşitlik olur düşününceyle Başbakan ve Bakanlar Kurulu’nu davet ediyoruz” denildi.

Adliye binası’nda yapılmak istenen basın açıklamasına ise, kamu düzenini bozdukları gerekçesiyle Kayseri Emniyeti tarafından izin verilmedi. Açıklama Eğitim-Sen binasında gerçekleştirildi. Eyleme çoğunluğunu emekli eğitimcilerin oluşturduğu yaklaşık 50 kişi katıldı.

Doğum izni talebi...

Geçtiğimiz hafta içinde KESK Şubeler Platformu, “Ayrımcılığa Karşı Eşitlik İçin Örgütlenme Kampanyası” çerçevesinde Mimar Sinan Parkı’nda yaklaşık 50 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması düzenledi.

Yapılan açıklamada, “Çalışma koşulları, hamilelik dikkate alınarak yeniden düzenlenmelidir. Hamile kadınların gece işlerinde çalışmaları yasaklanmalıdır. Kadınların yaşamını doğrudan ilgilendiren yasa tasarılarında görüşlerimizin alınarak gerekli düzenlemelerin yapılmasını istiyoruz” denildi.

Basın açıklamasını okuyan BES Şube Başkanı Dursun Şimşek eylemden sonra gözaltına alındı, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Türk-İş bölge toplantısında Telekom işçisiyle konuştuk...

“Emekçi insanın gerçek yeri alanlardır”

- Toplantı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bana göre olumlu bir hava değil bu. Her zamanki olumsuzluk yaşanıyor. Düzenin ayak oyunlarına benziyor. İşçi hareketi bu şekilde kısıtlanmamalıydı. Bunlar bu havaya uygun olarak, kendi istekleri doğrultusunda işçi ve emekçileri bu dar çerçeveye koydular.

Emekçi insanın gerçek yeri alanlardır. Özelleştirme adı altında birçok saldırı yapıldı. Sümerbank’ı, Tekel’i biliyorsunuz. Bundan on yıl önce Sümerbank’ın özelleştirilmesine karşı olmayan şube başkanları bugün özelleştirmeye hayır diye slogan atıyorlar. Yani çarpıcı gelişmeler yaşanıyor. Bana göre buradaki işçiler de biraz olumsuz bir hava içerisindedir. İşçiler ikiye bölünmüş durumdadır. Sadece Yol-İş sendikası bu durumdan çok memnun gibi görünüyor ya da hareket ettiriliyor. Bu olaydan rahatsız olan kitle ise geride bırakılıyor. Düzenin bir oyunu bu.

- Bayram Meral’in Ankara’ya gideceğiz, isteklerimiz kabul edilmezse orada eylem yapacağız demesi...

Zaten B. Meral her süreçte Ankara’da. Eylemin Ankara’sı, İzmir’i olmaz. Eylem eylemdir. Karar aldığın zaman eylemi koyarsın. Kazanmaya kadar da savaşırsın. Örneğin bundan bir-iki hafta önce Kore’de özelleştirmede geri adım atıldı. Türkiye’de ise tam tersi bir süreç yaşanıyor. Devlet ve sendikalar bir dayanışma içinde çalıştıkları için, B. Meral insanları kandırma, zaman kazanma amacındadır. Gerçekte bu savaş mücadeleye olur, kavgayla olur. Ankara’ya gidip plan yapmakla, zaman kazanmakla kavgaya verilemeyeceği açık.

Şu anda devlet zorunlu emeklilikle ilgili birçok çalışma yapıyor. Artı, şu anda yıpranma tazminatlarının %50 oranında düşürülmesi için çalışma yapılıyor. Meral bunla ilgili hiçbir açıklama yapmıyor. Örneğin 30 gün çalışıp 30 milyon alınıyorsa, işçi ya da memurun alacağı ücretin yarıya kadar düşürülmesinin hesabı yapılıyor. Fakat bundan hiç kimsenin haberi yok. Bayram Meral bununla ilgili hiçbir konuşma yapmıyor, bu konuda hiçbir bilgi vermiyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalist savaşa, sosyal yıkım programlarına ve sendikal ihanete karşı:**1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara!**

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 2002 1 Mayıs'ı, işçi ve emekçi kitlelerin ağır bir yıkıma mahkum edildiği, iğneden ipliğe kadar tüm ülke kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekildiği, ülkemizin ABD güdümlü emperyalist savaşa sürülmeye çalışıldığı, Bayram Meral'in başını çektiği sendikal ihanet çetesinin işçi sınıfına ağır faturalar ödediği bir sürece denk düşüyor.

Son bir yılda işsiz ordusuna milyonlarca yeni işsiz eklendi. Açlık ve sefalet katlanılmaz boyutlara ulaştı. IMF-TÜSİAD programları eşliğinde ülkenin tüm kaynakları emperyalist tekellerin ve yerli tekeli sermayenin yağmasına açıldı. Eğitimden sağlığa kadar tüm kamu kurumlarının özelleştirilmesine hız verildi. Sermaye iktidarı, ülkemiz topraklarını ABD emperyalizminin savaş üssüne çevirmesi yetmiyormuş gibi, bir bütün olarak ülkeyi sıcak savaşın eşiğine getirdi.

Tüm bunlara son bir yılda açık bir sendikal ihanet eşlik etti. Sendika ağaları, işçi sınıfının mücadele isteği ve öfkelerini, hava boşaltma eylemleri ve salon toplantılarına hapsederek sermaye iktidarına büyük bir hizmet sundular.

Kuşkusuz bu söylediklerimiz, tablonun yalnızca bir yüzünü oluşturuyor. Tablonun diğer yüzünde ise emperyalist savaşa, sosyal yıkım programlarına ve

sendikal ihanete duyulan öfke var. Ülkemiz işçi ve emekçileri emperyalist savaşa karşıdır ve bunu her fırsatta dile getirmektedirler. Sermaye iktidarı, İsrail siyonizmi ve ABD ile "stratejik ortaklık" geliştirirken, ülkemiz emekçileri bunun Ortadoğu halklarına düşmanlık olduğunu bilmekte ve Filistin halkını yürekten desteklemektedirler. İşçiler gerek meydanlarda, gerekse salon toplantılarında IMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı mücadele isteğini açığa vurmakta ve genel grev talep etmektedirler.

Fakat bu tepkiler bugün dağınık durumdadır. Bu tepkileri birleştirmek en acil görevimizdir. Önümüzdeki 1 Mayıs bu açıdan önemli bir olaydır.

Etkin bir hazırlıkla sınıfın gücünü 1 Mayıs'a taşıyalım

Her yıl olduğu gibi bu yıl da sendika ağaları 1 Mayıs'ta işçileri fabrikalara hapsedmek istemektedirler. Bu ağalar bu yıl da kuru çağrılarla yetinecekler, 1 Mayıs'ı bir mücadele günü olarak değil sıradan bir "bayram" havasında kutlayacaklar ve işçileri alanlara taşımak yerine fabrikaları dolaşp işçilerle "bayramlaşacaklar". Fakat utanmadan kendilerine rağmen alanlara çıkan işçilerin karşısına geçip kürsüden nutuklar çekecekler.

Şüphesiz işçi sınıfını alanlara taşıma işi sendika

ağalarından beklenemez. Çünkü onlar ödevlerini sermayeden almaktadırlar. Bu nedenle de attıkları her adımda uşağı oldukları sermayeye hizmet etmektedirler. İşçi ve emekçilerde gelişen mücadele isteği ve öfkelerini 1 Mayıs'a akıtma görevi, öncü-sınıf bilinçli işçilerin ve sınıftan yana sendikacıların görevidir. Bu görev layıkıyla yerine getirilirse, işçi sınıfının hoşnutsuzluğu ve öfkesi birleştirilebilir, birleşik bir emek hareketinin tuğlaları döşenebilir.

Öncü-sınıf bilinçli işçiler görevlerinin ağırlığını bilerek, kendi fabrikalarından başlayarak 1 Mayıs'ı sınıfın gündemine taşımaları, 1 Mayıs komiteleri örgütlemeli ve iş bırakarak alanlara çıkılmasının çabası içerisinde olmalıdırlar. İşçileri taleplerimizin yazılı olduğu fabrika pankartlarının arkasında, dövizler ve şiarlarımızla 1 Mayıs'a taşımak için, etkin bir çalışmanın örgütlenmesi ve işçilerin fabrika toplantıları başta olmak üzere 1 Mayıs gündemli her türlü etkinlikte bir araya getirilmesi ertelenemez bir görevdir. Öncü işçiler kendi görevlerini layıkıyla yerine getirdiğinde çabaların karşılık bulmaması için hiçbir neden yoktur.

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Nisan '02 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Türk-İş Bölge toplantıları sürüyor...**İhanete yanıt eylem alanında verilir**

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun "bu ülke bizim" kampanyası vesilesi ile planladığı bölge toplantıları başladı. Türk-İş bürokratları bir kez daha işçi tabanında gelişen öfkeyi salonlara hapsedme hesabı içerisindedir. Geçtiğimiz yıl DİSK ve KESK'in başlattığı yürüyüşler sonrasında tarihi belirsiz bir miting kararı olarak mücadelenin önüne set çeken Türk-İş ağaları, şimdi de özellikle kamu kurumlarının tasfiyesine ve kıdem tazminatlarının kaldırılması saldırısına karşı gelişen işçi öfkelerini uzun sürece yayılan salon toplantılarıyla boğmayı amaçlamaktadırlar.

Türk-İş bürokratlarının bu kararı aldıkları döneme yakından bakıldığında Türk-İş'in hain niyeti daha iyi anlaşılacaktır. Bilindiği gibi işverenler cephesi hemen her gün işçilerin karşısına yeni saldırılar çıkıyorlar. İşten atmalar, ücretsiz izinler, taşeronlaştırma, girdi-çıkı, esnek çalışma, ücretsiz fazla mesai vb... Tabii kamu kesiminde de durum farklı değil. Aynı amaçlı saldırılar IMF emriyle bir bir uygulanıyor: Özelleştirme, re'sen emeklilik, kamu kurumlarının tasfiyesi...

İşte Türk-İş ağalarının bunca ciddi saldırıların yaşandığı ve daha da yoğun saldırıların yolda olduğu bir ortamda salon toplantıları yapması anlaşılmasa da değildir. Zira işçiler cephesinde giderek yaygınlaşan bir tepki yükselmeye başlamıştır. Türk-İş ağalarının yapmaya çalıştığı şey de, her zamanki gibi bu tepkileri yatıştırmaya, sahte hedeflerle oyalamaya ve boğmaya yöneliktir.

Toplantılarla genel olarak gözlenen şey Türk-İş'e olan öfkedir. Fakat tüm tepkilere karşın sınıf hareketi sendika bürokratlarını aşamadığı oranda, yaşanacak sonuç Türk-İş ağalarının beklentisine uygun olacaktır. Sonucu değiştirecek olan şey sınıfın kendi talepleri ve kendi gücüyle alanlara çıkmasıdır. Aksi halde sonuçlara katılmaktan başka bir şey kalmayacaktır elimizde. Eğer bu saldırıların önü alınmazsa 'sendikalarımız' diye bir şey de kalmayacaktır. Esnek üretimin yasalaşması için yapılan çalışmalar tam da bu

amaca hizmet etmektedir.

Bugün örgütlü tüm işyerlerinde sendikaların tasfiyesi için bir çok oyun oynanmaktadır. Sendika bürokratlarının aldığı tutum hükümeti "uyarmak!" ve diplomasi trafiği yapmaktan öteye geçmiyor. Önceki süreçlerde yaptıkları hava boşaltma eylemlerinden bile itina ile uzak duruyorlar. İşte bu amaca yönelik yapılan salon toplantıları da geçici de olsa etkisini göstermiş oldu.

Sendika yöneticileri iyi hazırlanarak başlatmış oldukları bu toplantılardan, yoğun protestoya rağmen sıyrılmasını bildiler. İşçilerin "Salonlara değil, alanlara!", "Genel grev, genel direniş!" gibi yoğun bir şekilde attıkları sloganlarla ifade ettikleri tüm eylem isteklerine, 800 yöneticisiyle Ankara'ya gitme kararıyla karşılık veren sendika ağaları, bu kararlarla gerçek niyetlerini ortaya koymuşlardır. İşçilerin tepkilerini salon toplantıları dışında eylemli ve örgütlü bir biçime kavuşturamaması ağaları daha da rahatlatan bir rol oynamıştır. İstanbul'daki ilk toplantının ardından yapılan diğer üç toplantıda da işçilerin eylem istemi 800 kişiyle Ankara'ya gitme kararıyla geçirilmiştir.

Toplantılarda "eğer geçen yıl alanlara çıksaydık, hükümet, programların uygulanamamasının sorumluluğunu Türk-İş'e atacaktı" diyen Bayram Meral, eylem kararları almayarak yeni dönemde de "programlarını uygulamaları" için hükümete yardım edeceklerinin sözünü vermiş oldu. Oysa işçilerin umudu hükümet programlarının uygulanmasında değil, tersine bu programların önüne geçilmesindedir. Türk-İş'in bu oyunu başlatmak için İstanbul'u seçmesi boşuna değildir. Çünkü sınıfın nabızı İstanbul'da atmaktadır. Burayı yatıştırıp boğmak can damarın kesilmesi olarak görülüyordu. İstanbul toplantısı hem sınıf için, hem de ağalar için ilk raunt gibiydi. İstanbul'da yapılan toplantıda ortaya konulan tepkiler ve protestolar, sahte vaatlerle savuşturuldu. Samsun, Adana ve İzmir'deki toplantılarda da ağalar yoğun bir protestoyla ve eylem istemleriyle karşılaştılar.

Sendika ağaları şimdilik taban tepkisini

savuşturmuş olsalar da, işçi sınıfı tabanından yükselen mücadele isteğinin kolayından bastırılması mümkün değildir. Zaten toplantılara yoğun bir işçi katılımının gerçekleşmesi bunun göstergesidir. Gelişen mücadele isteğinin birleşik bir mücadele kanalına akıtılması, mücadelenin kazanımla sonuçlanmasının olmazsa olmaz koşuludur.

Bu işi sendika ağalarına bırakmamak ise duyarlı ve öncü işçilerin işidir. Sınıfı saldırılara karşı uyarmak, bilinçlendirmek ve talepleri doğrultusunda mücadele alanlarına taşımak da yine öncü işçilerin omuzlarındadır. Sendika ağalarının amacı ne olursa olsun salon toplantıları ve önümüzdeki 1 Mayıs, sınıfı sendika bürokratlarının hain emellerinden kurtarmak için iyi bir fırsattır. Bu fırsat iyi değerlendirilmelidir.

Kaderimizi, ekmeğimizi, geleceğimizi ağaların insafına bırakmayalım. Bunun için taban örgütüllüklerini güçlendirelim, komiteler ve yerel birliklerde yan yana gelelim. Sınıfın tepkisini ve mücadele isteğini, sokak eylemlerine ve 1 Mayıs'a taşıyalım. Sermayenin saldırılarını ve sendikal ihaneti aşmak için gücümüzü alanlara taşıyalım. Çünkü ihanete ve sermayenin saldırılarına en iyi yanıt salonlarda değil, alanlarda verilir.

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek çalışmaya hayır!

Sınırsız örgütlenme ve grev hakkı!

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Kahrolsun sendika ağaları, yaşasın işçilerin mücadele birliği!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Nisan '02 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Almanya'da göç yasası kabul edildi

Almanya'ya göçün sınırlandırılması ve durdurulması, topluluk üyeleri ve yabancıların topluma kaynaştırılması ve oturma izinlerinin yeniden düzenlenmesi ile ilgili yasa, kısaca "göç yasası" kabul edildi.

Yasa Alman sermayesinin talepleri doğrultusunda bir yıl önce gündeme getirilmiş, 11 Eylül saldırısının toz-dumanı arasında ardarda açılan terör paketleri ile rafa kaldırılmıştı. Geçtiğimiz haftalarda yeniden, ama bu kez ilk halinden daha da sertleştirilerek gündeme getirildi.

Mart ayı başında parlamentoda tartışmaya açılan göç yasasında SPD ve Yeşiller 100'e yakın değişiklik yaparak, Hıristiyan Birlik CDU-CSU'nun oyunu almak için yoğun çaba sarfettiler. Sonuçta yasa tasarısının ilk halindeki olumlu hiçbir madde de kalmadı.

Hükümet tarafından tasarıda yapılan değişiklikte aile birleşme yaşı, CDU-CSU'nun yaptığı itirazlar üzerine, 12'ye düşürüldü. Böylece eski hükümetlerin Birleşmiş Milletlerin Çocukları Koruma Yasası ile ilgili anlaşmaya attıkları imzaya bile uyulmadı (anlaşmada yaş sınırı 18). Yine CDU-CSU'nun göçün kesin olarak sınırlandırılması konusundaki talebi, iş piyasasının ihtiyacına göre kalifiye yabancıların Almanya'ya getirilmesi şeklinde düzenlendi. Ama Birlik partileri yapılan bu değişikliklere rağmen yasaya yine de onay vermediler.

SPD ve Yeşiller ancak çoğunluk sağlayarak işin içinden çıkabildiler. Ardından yasa eyalet hükümetlerinin temsilcilerinden oluşan Federal Konsey'de oylamaya sunuldu ve 22 Mart'ta hükümet partilerinin azınlıkta bulunduğu Federal Konsey'de 34 oya karşılık 35 oyla kabul edildi. Şimdi sıra yasanın cumhurbaşkanı tarafından imzalanmasına geldi.

Yeni yasa neler getirecek?

Yeni yasa genel olarak yabancıların durumunu daha da ağırlaştırdı.

'93 yılında SPD'nin oylarıyla iltica yasasının değiştirilmesinden bu yana, "ekonomik olarak kim yararlıysa gelebilir, onun dışında kalanlar defedilecek" prensibi Almanya'da yabancılar politikasının temelini oluşturuyor.

Almanya politik nedenlerle, savaştan, faşist devletlerin baskı ve katliamlarından kaçanlar için duvarlarını daha yükseltirken, Alman sermayesi için gerekli işgücü ihtiyacını karşılamak üzere kalifiye elemanlar alacak. Ayrıca bir milyon marklık sermayesi olan yatırımcılar da Almanya'da iş kurabilecekler. Yani göçe sadece sermayenin çıkarlarına uygun ise izin veriliyor.

Yeni yasada pozitif tek madde, ülkesinde devlet takibi altında olmayan, ama cinsiyetinden dolayı yaşamı tehlikede olanlara sığınma hakkı tanınması.

Yeni yasaya göre, son 6 yılda ve yeni gelen yabancılar, uyum kursuna tabi tutulacaklar. Bu kursları başaramayanlara yerleşim izni verilmesinde zorluk çıkarılabilecek.

Yasadan en fazla zarar görenler ise ülkede bırakılan çocuklar. Eski yasada 16 olan aile birleşimi yaşı 12'ye düşürüldü.

Yasadan en fazla zarar gören bir diğer grup ise sığınmacılar. Yeni yasaya göre de, savaş ve doğal afet gibi genel tehditler ilticacıların sınırdışı edilmesinin önünde engel değil. Yurtdışında faaliyet göstermesi nedeniyle kendi ülkesinde takibe uğraması o kişiyi sınırdışı edilmekten koruyamayacak. İlticaya dönük istismarların önünü kesmek adına, mahkeme sonuçlarını bilinçli şekilde uzatanlara ödemeler azaltılacak. İlticacıların yerini terketmeleri üzerine yasak da sürüyor.

Almanya'da kaçak olarak kalanlara yardım edenler cezalandırılacak. Okullar, hastaneler ve diğer kurumlar illegal kişileri polise ve yabancılar dairesine bildirmek zorunda. Bundan böyle vize için başvurularının fotoğraflarının yanısıra parmak izleri de alınacak.

Göç yasasının ardından

Federal Konsey'de göç yasasının onaylanmasından sonra da tartışmalar bitmedi. Fakat tartışmalar yasanın kendisiyle ilgili değildi.

Yasanın kabul edilmesinden sonra Birlik partilerinin Anayasa Mahkemesi'ne dava açacağı yönlü sözlerine rağmen sonuçta herkes memnundu. Ama Saarland Başbakanı'nın bir radyo konuşması ortalığı karıştırdı. Eyalet Başbakanı Federal Konsey'de gösterilen tepkinin planlı olduğunu söyledi. Bir diğer milletvekilinin de Konsey'de yasa görüşülürken kararlaştırılan daha fazla bağırıklarını söylemesi, burjuva politikacıların çürümüş yüzünü bir kez daha ortaya serdi. Her iki

taraf da ne yapılması gerektiğini biliyordu:

Brandenburg'da CDU-SPD iktidarı bozulmamalıydı.

Tiyatronun ikinci perdesi ise Cumhurbaşkanı Rau ile oynanıyor. Muhalefet partileri CDU-CSU cumhurbaşkanına yasayı onaylamamasını, aksi taktirde anayasaya aykırı davranacağını söyleyen bir mektup gönderdiler. İktidar partileri ise buna tepki gösterdiler.

Bu tartışmalar sistemin nasıl çürüdüğünü, düzenin sağ ile solunun aynı politikalarda nasıl birleştiğini gözler önüne serdi.

PDS ise, Federal Meclis'te çocukların yaşının 12'ye düşürülmesi ve iltica yasası ve sınırdışı edilmeler ile ilgili uygulamalara karşı oy kullanırken, Federal Konsey'de evet oyu verdi. Buna gerekçe olarak, yasa PDS'nin hayır oylarıyla kabul edilmezse Hıristiyan partilerin ırkçı seçim propaganlarında hanelerine artı puan yazılacağını ve koalisyon ortağı SPD ile ilticacıların yararına kendi eyaletlerinde aldıkları kararları gösterdi. Sonuçta Konsey'de göçmen ve sığınmacılar aleyhine yasayı onaylamış oldu.

CDU-CSU yasanın sözde kendilerinin reddetmesine rağmen kabul edilmiş olmasına karşı göç sorununu seçim teması yapmayı kararlaştırdı. CDU şefi, Almanya'da 4.3 milyona ulaşan işsizlik rakamına rağmen ülkenin yabancılar açıldığını, burada yaşayan yabancıların ise uyum göstermediğini vurgulayarak, bu hükümete güvenilmeyeceğini söyledi. Oysa, '99 Şubat'ında Hessen'deki eyalet seçimlerinde yabancıların çifte vatandaşlık hakkı onları iktidara taşımıştı.

Görünen o ki, 22 Eylül'deki seçimlere kadar Almanya'da faşist ve yabancı düşmanı sesler daha da yükselecek.

Nürnberg: İkibini aşkın insan "savaşa hayır" dedi

Avrupa genelinde, her yıl olduğu gibi bu yıl da, barış yürüyüşleri yapıldı. Bu yürüyüşleri genelde her bölgenin yerel barış platformu organize ediyor. Bu platformlar pasifist bir karakter taşımakla birlikte politik parti ve örgütlere kapalı değiller. Eyleme katılan politik güçlerin ağırlığı bu tür eylem ve etkinliklere rengini veriyor.

Nürnberg yerel halk barış inisiyatifi de, iki koldan başlayan bir yürüyüş ve sonrasında bir miting organize etti. Yürüyüş ve mitinge ikibini aşkın insan katıldı.

Biz, "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!" BİR-KAR imzalı Almanca pankartımız altında yürüdük. BİR-KAR imzalı Almanca-Türkçe bildirilerimizi yaygın bir şekilde dağıttık. Bildirilere ilgi oldukça yoğun oldu. Kitlelere yönelik sözlü propaganda yaptık.

Bizim de içinde yer aldığımız ve organizasyonuna başladığımız savaş karşıtı bir miting hazırlığı yapıyoruz. "Savaş karşıtı komite" tarafından organize edilen bu miting 13 Nisan'da gerçekleşecek. Afganistan, Irak, İran ve Afrika'dan birkaç yazar ve aydın konuşmacı olarak katılacak.

**Katil NATO Afganistan'dan defol!
Filistin'de siyonist-emperyalist abluka ve katliamlara son!**

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR/Almanya-Nürnberg

HADEP ve tasfiye süreci...

İmralı süreci ile birlikte HADEP Merkez Yönetimi teslimiyet ve tasfiye programına ve dolayısıyla Genelkurmay planlamasına bağlandı. Yukarıdan aşağıya inildikçe, İmralı konseptine tepkinin arttığı, ancak bu tepkinin HADEP Genel Merkezi'nin, İmralı Partisi ve özel savaş güçleri tarafından birlikte bastırıldığı, "değişim" adı altında sisteme entegre edilmeye çalışıldığı bir gerçek. Arkasında muazzam bir mücadele geleneği, büyük bedeller sonucunda sömürgeci sistemden kopan milyonların bulunduğu bir partinin bu denli kolayca sisteme eklenmesi nasıl gerçekleşti?

Bu yılın başında İmralı Partisi yönetenlerinin birçoğu tarafından dillendirilen "HADEP eleştirilmeyecek" talimatının bir anlamı olmalı. Bu talimatı takip eden günlerde, İmralı Partisi kuşatması altında bulunan basın yayın organlarıyla, MED TV'de HADEP'e yönelik halktan ve HADEP yönetim kademelerinde yer alan kesimlerden yükselen eleştiriler bıçak gibi kesildi. Değişenler -hizaya gelenler diye okunmalı- bir gün önce ciddi suçlamalarla eleştirdikleri HADEP yönetimini bir gün sonra göklere çıkarmaya, övmeye başladılar. Değişmemekte ısrar edenlerin -hizaya gelmeyenlerin- ise eleştiri ve tepkilerinin önüne sansür uygulanarak, ortalık HADEP yöneticileri lehine toz pembe gösterildi, gösteriliyor.

Yine de satır aralarında istemeyerek de olsa halktaki ve değişik alt birimlerdeki tepki ve öfkeyi ağzından kaçırmayanlar yok değil. İmralı sürecine kadar yeminli PKK düşmanı, ama şimdilerde Öcalan dostu HADEP Genel Başkan yardımcılarında Naci Kutlay, 03 Nisan 2002 tarihli *Özgür Politika* gazetesinde "değişime" methiyeler dizdikten sonra, HADEP merkez yönetimine ilişkin tepkileri şöyle ifade ediyor: "*Yönetimlerimizde ve sempatanlarımız arasında değişim konusunda farklı düşünenlerin olması doğal karşılanmalı*"

Kimdir bu değişim konusunda farklı düşünenler? Farklılıklar nelerdir? Bu soruların cevapları yok. Çünkü bu farklılığın ayağa kalkan milyonların düşünce ve duygularının dili olduğunu çok iyi biliyorlar. *'Değişime karşı çıkan devlet çeteleri'* olsa karşılarında Genelkurmay ruhsatlı düşüncelerini haykırmaktan çekinmeyeceklerdir. Biliyorlar ki karşılarında *'değişime karşı çıkan devlet çeteleri'* değil, bu çetelerin efendilerine karşı öfkeli milyonlar var. Öyleyse Genelkurmay'ın *'Doğu ve Güneydoğu'yu ıslah'* projeleri kapsamında milyonları değişime zorlamak gerekiyor. İşte HADEP Merkez Yönetimi bu noktada asla affedilemeyecek uğursuz bir rol oynuyor!

Türk-İş Sendikası'nın arkasında da milyonlar bulunmuyor mu? Karşılaştırmak gerekirse, HADEP "*Sarı partililik*" oynuyor. HEP'ten HADEP'e uzanan çizgide Kürt halkı ile sömürgecilik arasında uğursuz rol oynamak isteyen tek tek bireylerin *'hayalleri ve istekleri'* bugün HADEP zemininde iktidara oturmuş durumdadır. Bir kaç ay öncesine kadar *'rant belediyeçiliği mi, halk belediyeçiliği mi'* öfkesi ile İmralı saflarında bulunan *'çatlak sesler de* hizaya getirilmiş görünüyor. Kürdistan'da *'rant belediyeçiliğini'* oturtan HADEP Merkez Yönetimi şimdi Ankara'da *'Genelkurmayın bir kolu'* gibi çalışıyor. Bu sadece bir iddia mıdır? Kesinlikle değil ve 1999 yılında HADEP adına Genelkurmay yetkilileriyle kapalı kapılar ardında yapılan toplantıların tutanaklarını elde etme imkanımız yok! Ancak bu tutanakların zamanı geldiğinde Genelkurmay'ın sol içindeki bir kolu gibi çalışan Perinçek basınında çarşaf çarşaf yayınlanacağından

kimsenin kuşkusu olmasın. Şam'da Öcalan'ı Genelkurmay çizgisine çekmek için çırpındığını itiraf eden Perinçek'in çekmecelerinde HADEP ile Genelkurmay arasındaki gizli görüşmelerin tutanakları yayınlanacağı günü bekliyor!

Öcalan'ın İmralı sürecinde HADEP'e ilişkin düşünceleri sır değil. HADEP'e, CHP ve diğer düzen partilerinden de daha geri bir rol biçen, Kürt halkının sömürgecilğe karşı olan kin ve öfkesini söndürme rolü veren Öcalan değil midir? HADEP Parti binalarına Atatürk posterleri asılması talimatı İmralı'dan çıkmadı mı? Türk bayrağına saygısını öperek gösteren ve Türk bayrağının HADEP parti binalarına asılması talimatını veren Öcalan değil midir? HADEP Genel Merkez yapısını belirleyen, İmralı'dan atamalar yapan Öcalan değil midir? HADEP'in yapması gereken program ve tüzük değişiklikleri açık bir şekilde İmralı'dan çıkmadı mı?

Peki başta göklere çıkarılan 'demokratik uygarlık manifestosu' olmak üzere HADEP Programı'nda Kürt halkının somut talep ve ihtiyaçlarına ilişkin elle tutulur bir şey var mıdır? Kürt halkının önüne "barış" adı altında 'Genelkurmay'ın ıslah projelerini' koymanın anlamı nedir? HADEP'in İmralı sonrası pratiğine bakılsın. Sisteme karşı, sömürgecilğe karşı bir tek eylemin sahibi olmuş mudur? Genelkurmay çetelerinin katlettiği, kaybettiği HADEP üyeleri için HADEP Yönetimi ciddi bir adım atmış mıdır? Yine devlet çetelerinin Newroz günü Mersin'de katlettiği Kürt yurtseverleri için ciddi bir adım atılmış mıdır? Sistemin bir memuru gibi, halkın öfkesini yatıştırmaya çalışan HADEP yönetiminin olaylara yaklaşımları ve yine Mersin'de trafik kazasında ölen polis ailelerini şehit düşen yurtseverlerin aileleriyle aynı kefeye koyarak başsağlığı dileyen Murat Bozlak'ın tutumu utanç verici değil midir? Açık ifade etmek gerekiyor ki, Genelkurmay yetkilileri ve sömürgeci basın, Newroz'da kan döken yetkililerini HADEP yöneticilerinden daha ciddi bir şekilde uyardı. Kuşkusuz bu uyarmanın anlamı farklıdır. Ancak HADEP yönetiminin olayları Ankara'ya şikayet etmenin, Genelkurmay karşısında ezilip büzülmenin dışında onurlu bir tutumu olmamıştır. Olmayacaktır da. Çünkü yürüttükleri siyaset Genelkurmay planlamasıdır.

HADEP yönetiminin bugün geldiği nokta, HADEP'in 1990'lı yılların başlarından itibaren Serhildan sürecinin, kitle kabarıklarının meşru legal alana yansımalarının bir ürünü olduğu gerçeğini örtmüyor. HADEP yönetimi bugün tıpkı İmralı Partisi yönetimi gibi halk ile yan yana duruyor görünüyor, ama gerçekte halkın çıkarlarını esas almayıp devletin devrimi tasfiye konseptinin Kürdistan'daki pratik yürütücüsü işlevini görüyor.

Bu noktaya nasıl gelindiği ve neden HADEP yönetiminin bu duruma rağmen hala milyonlarla nasıl olur da yan yana durduğu anlaşılabilir gibi görünüyor. Ancak Kürdistan'da durum hiç de böyle değil ve başta HADEP Belediyeçiliği olmak üzere, HADEP yöneticilerine halkın küçümsenmeyecek bir tepkisi var. Halktaki genel eğilimi şu şekilde özetlemek mümkün: Devletin devrimi tasfiye etme ve halkı teslim alma programı biliniyor. Yine Türk devletinin Kürdistan'daki siyaset geleneği ve uygulamalarını halk çok yakından tanıyor. İmralı Partisi ile devlet güçleri arasında sıkıştırılmış bir noktada, HADEP gibi yumuşak ara zeminlerde sesini yükseltmenin hem devlete, hem de İmralı Partisi yönetenlerine 'bizi kolay kolay tasfiye edemezsiniz' mesajını veriyor.

Yazının başındaki can alıcı soruyu daha açık ve değişik bir şekilde tekrar soralım. HADEP nasıl bu kadar kolay bir şekilde Türk Genelkurmayı'nın bir kolu haline geldi?

Bu sorunun cevabını elbette ki sadece İmralı sürecinde aramamak gerekir. İmralı'da Öcalan'ın yıllarca temsilini üstlendiği siyasi bir çizgi kaçınılmaz bir sonuca ulaşmıştır. Daha anlaşılır ve açık bir ifadeye kavuşturulmuştur. Bu durum gerek Öcalan gerekse tefrikacıları tarafından da itiraf edilmektedir. *'Bizim esas varmak istediğimiz ve özlediğimiz nokta, İmralı ile birlikte ulaştığımız başarı düzeyidir'* diyen kendileri değil midir? Bu kendi gerçeklerinin, aynı zamanda Kürt halkı için kafalarındaki örtülü kalmış kirli düşüncelerin kendileri tarafından yalın bir şekilde ifade edilmesidir. Kısacası Öcalan şahsında temsilini bulan bir siyaset ve iktidar anlayışının son biçimi ve en anlaşılır hali İmralı konseptidir. Savaş yıllarında bu konseptin üzerindeki örtü kaldırıldığında, Kürt halkının kurtuluş ve iktidarlaştırma sorunlarının anlaşılması kolaylaşır. Tam da bu noktada HEP ile başlayan ve bugün HADEP tarafından temsil edildiği iddia edilen legal siyasi çizginin Genelkurmay'ın hizmetine bu denli sorunsuz bir şekilde girişi daha kolay anlaşılacaktır. Bu sonucun nedenlerini burada bir kaç nokta altında toplamaya çalışalım:

1. 1990'lı yıllarla birlikte yükselen Serhildan süreci ile birlikte başlayan kendi kendini yönetme, iktidarlaştırma eğilimi, bir yandan devlet tarafından bastırılmaya çalışılmış; öte yandan Öcalan'ın temsil ettiği siyasi anlayış tarafından boğdurulmuş ve daha ortaya çıkış aşamasında sindirilmiş. Bu süreçte Öcalan bir yandan parti saflarında halkın iktidarlaştırma eğilimine denk düşen kadroları biçmiş, bununla paralel olarak yasal, meşru alanda ortaya çıkan doğal halk önderlerini tasfiye eden bir politika yürütmüştür. Kürt yoksullarının, emekçilerinin iktidarlaştırma istekleri *"erken iktidar hastalığı"* ile suçlanmış ve bu eğilimin ölü doğması için gerekli bütün tedbirler acımasız bir şekilde devreye sokulmuştur. O yıllarda HEP zemininde ortaya çıkan, ama kısa sürede bu zemine sığmayan halkın iktidarlaştırma eğilimi, Kürdistan Ulusal Meclisi olarak şekillenmiştir. Öcalan'ın bu meclise ilişkin tutum ve pratiği biliniyor. Öcalan'ın talimatıyla meclis dağıtılmış, bu zeminde ortaya çıkan doğal halk önderleri devlet güçleriyle işbirliği yapılarak çoğu ya katlettilmiş, ya zindanlara doldurulmuş, ya kaybettirilmiş, ya da sürgüne mahkum ettirilmişlerdir. Sonuçta HEP'te ifadesini bulan Kürt orta sınıflarının ve geleneksel feodal yapıların siyasetine kapılar sonuna kadar açılmış, HEP zemininde daha o günden *'rantçı bir iktidar'* şekillendirilmiştir. HEP zemininde halk iktidarlaştırmasını temsil edenlerin ya da etmek isteyenlerin ise büyük bir kısmı Öcalan tarafından tasfiye edilmiş, her şeye rağmen direnen kesimler ise devlet güçleri tarafından ortadan kaldırılmışlardır. Sonuç olarak HEP zemininde boy veren iktidar anlayışı, o yıllarda Özal'ın, günümüzde ise HADEP şahsında Genelkurmay'ın tercih ettiği eğilimdir.

2. Öcalan'ın partinin ve halkın bütün değerleri üzerindeki tasarrufları karşısında, mücadelenin yükünü taşıyan emekçi devrimci çizgi, tam da Kürt yoksullarının ve emekçilerinin tarihiyle uyum içinde, *'kendim için bir şey istiyorsam namerdim'* özdeyişi ile hareket ederek, devrim ortamındaki rollerini *hamal* olarak benimsemişlerdir. Dolayısıyla bugün temsil etmeye çalıştığımız Devrimci Çizgi, Öcalan çizgisi

karşısında hazırlıksız ve tecrübesiz olarak yakalanmıştır. Gerek parti ortamında, gerekse meşru legal alanda ortaya çıkan iktidarlaşma imkanlarına layık bir tutum sergilenememiş, bütün alanlarda rantçı iktidarlaşmanın boy vermesine seyirci kalınmış ya da tehlike ciddiye alınmamıştır. Öcalan çizgisine duyulan tepkiler ise ya bastırılmış, ya kaçırılmış, ya da sadece Öcalan'ın şahsı ile sınırlandırılıp başarısızlığa mahkum kalınmıştır. Tüm bu yaşananlardan sonra kendi sorumluluklarımıza sahip çıkışımızı sadece 'yüzeysel özeleştirilerle' geçiştirip 'vicdan muhasebesi' yapmak yerine, konuya ilişkin eksiklerimizi giderecek ve görevlerimize sahip çıkacak bir tutumun sahibi olacağız. Bu anlamda HADEP zemininde ve meşru zeminde bulunan bütün yoldaşlarımızı, yurtsever halkımızı kendi iktidarlaşması önündeki engelleri tanımamaya ve rantçı çizgi karşısında, daha verimli ve kalıcı bir pratik sahibi olmaya çağırıyoruz!

3. HADEP'in Genelkurmay politikalarının uzantısı haline gelmiş olmasının bir diğer nedeni ise, HADEP zemininde kümelenen ve yönetime damgasını vuran kesimlerin ezici çoğunluğunun sınıf yapıları gereği, sömürgeci sistemin ekonomik, siyasal ve kültürel yanlarını özümsemelerinde, benimsemelerinde yatıyor. Sistemden kopan milyonlar ile devlet arasında duran bu kesimlerin, halk iktidarlaşması hedefleri olmayacağı gibi, bu yönde gelişebilecek bir eğilimin güçlenmesini kendi çıkarlarına uygun görmemektedirler.

4. Yıllarca süren savaşın yükünü taşıyan geniş halk katmanları ekonomik ve sosyal anlamda ciddi sorunlarla boğuşmuş ve yorulmuşlardır. Öcalan siyaset tarzının Kürt yoksullarını güçten düşüren, onların üretimle bağı koparan ve sefalet mahkum eden uygulamaları da savaşın doğal yıpratıcı yanlarıyla birleştirildiğinde, kısa sürede ve sihirli bir siyasal güç olma, kendisini temsil edebilecek devrimci temsili çok kısa sürede açığa çıkarma imkanları azalmaktadır. Bu durum HADEP zeminindeki siyaset bezirganlarına önemli bir avantaj sunmakta ve Genelkurmay çizgisinde yürümelerini kolaylaştırmaktadır. Sonuçta HADEP zemininde ciddi bir muhalefet ve örgütlü halk gücüyle karşılaşmayan İmralı Partisi yöneticilerinin, HADEP yönetimini sömürgeci sistemin pratik bir ayağı haline getirmeleri, iddia ettikleri gibi kendilerinin ve bir safsatadan başka bir şey olmayan "Demokratik Uygurluk Manifestosu"nun bir ürünü değildir.

HADEP'in kapatılma ile karşı karşıya olması hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Kapatılmasının mevcut HADEP yönetimi anlayışının siyaset dışı bırakılması anlamına gelmeyecektir. HADEP iki nedenle kapatılabilir: Ya HADEP yönetiminin İmralı siyasetini yürütme konusundaki başarıları yeterli görülmecektir, ya da geniş halk kesimlerinin HADEP zemininde devrimci umutlarını hala koruyor olmasına tahammül edilmeyecektir. Ancak devlet açısından bütün bu sorunları aşmış ya da en asgariye indirmiş yeni bir HADEP'in hazır bir şekilde bekletildiği biliniyor. Bu durumda ortaya çıkacak bir parti ise, hem Kürdistan'daki geniş kitlelerin devrimci umutlarından kendisini soyutlayacak, hem de devlet ile iç içe olan ya da buna eğilimli bir yönetici ruhuna daha özgürce sahip olma avantajlarına ulaşmaya çalışacaktır.

Bütün bu yalın gerçeklerin bilinmesi, daha da derinlemesine aydınlatılması önemlidir. Devrimci değerlerimize ve birikimlerimize sahip çıkmak, tasfiyeciliğe karşı emekçi devrimci çizgiyi güçlendirip ciddi bir politik alternatif haline getirmek açısından bu kaçınılmazdır!

PKK- Devrimci Çizgi Savaşçıları

“F Tipine Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi”nin çağrısı... “F tipi vahşetine karşı çıkmak bir insanlık sorumluluğudur”

Sevgili dostlar,
Biz Türkiyeli şairler, tiyatrocular, çevirmenler, müzisyenler, fotoğrafçılar, ressamalar ve yazarlar F tipi cezaevlerine karşı 2000 yılı Temmuz ayı başlarında bir girişim başlattık. İki yıla yaklaşan bu süre içinde sayısız basın açıklaması, forum ve panel yaparak görüşlerimizi kamuoyu ile paylaştık.

Hükümeti, F tipi uygulamasından vazgeçmeye ikna etmek için uyarı amaçlı bir günlük ve yedi günlük dönüşümlü açlık grevleri yaptık.

Çeşitli sendika ve kitle örgütleri ile birlikte miting organize ettik.

Sanat dergilerinin bu konu ile ilgili özel sayı çıkarmasına önyak olduk.

Yüzbin adet basılan bir bülten çıkarıp dağıttık.

İçimizden oluşturduğumuz bir heyetle F tipi cezaevlerinin insan doğasına aykırı olduğu fikrini sayısız defa işledik.

Biz aydın ve sanatçılara göre F tipi, tecrit ve izolasyon demektir.

F tipi, bireyin toplumsal varlığına, fiziki ve psikolojik bütünlüğüne, başta yaşama hakkı olmak üzere bütün temel insan hak ve özgürlüklerine aykırı bir kapatma sistemidir.

F tipi, insanın duyu ve iletişim yetilerinin gaspına dayalı bir ölç alma ve kişilik silme mekanıdır.

Zaman ve mekan sıkışmasının hiper bir gerçekliğe dönüştürülerek postmodern küresel faşizm uygulamalarının tipik bir örneğidir.

Kısaca özetlediğimiz görüşlerimiz, F tiplerinden çıkan insanların tıbbi muayeneleri ile de doğrulanmıştır.

Halen sürmekte olan ve gün geçtikçe, ekonomik krize bağlı olarak, çapını ve şiddetini artıran F tipi vahşetine karşı çıkmak, her birey için bir insanlık sorumluluğudur.

İşte bu sorumluluğu yerine getirmeye çalıştığımız için yargılanıyoruz.

Adalet Bakanı, bir ara, sivil toplum örgütlerinin görüş ve önerileri doğrultusunda, F tipi cezaevlerinin yapısında insan haklarına uygun değişiklik ve düzenlemeler yapacağı vaadinde bulundu, ama bunun bir yalan ve oyalama olduğu 19 Aralık operasyonu ile ortaya çıktı.

Bu operasyonda iki asker ve otuz siyasi tutuklu ve hükümlü öldürüldü.

Ankara İHD: “Üç kapı üç kilit açılın!”

İHD Ankara Şubesi'nin Adalet Bakanı'na kart atma eylemi devam ediyor.

30 Mart günü Kızılay Postanesi önünde toplandı. “Yaşam hakkına saygı ve tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!” yazılı kokartlar dağıtıldı. Daha sonra bir açıklama yapan İHD Ankara Şube Başkanı; “F tiplerinde tecrit uygulaması bir işkencedir, tecrit ve işkence bitsin diye açlık grevleri ve ölüm oruçları devam ediyor.. Daha kaç insan ölecek ya da sakat kalacak? Artık yeter! Tecriti kaldırın, yaşam hakkına saygı! Üç kapı, üç kilit açılın, ölümler dursun” dedi. Bu istem orada bulunan yaklaşık 150 kişi tarafından da tekrarlandı. Kartların atılmasının ardından kitle alkışlarla dağıldı. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Yanıcı, yakıcı ve çok çeşitli kimyasal gazlar kullanıldı.

İnsanların asker kurşunu, yanma ve darp sonucu öldürüldüğü adli tıp raporlarında saptandı.

Siyasi tutuklu ve hükümlüler zorla Sincan, Edirne, Kandıra... F tipi cezaevlerine sevk edildi.

Pek çok cezaevi mimari değişikliklerle hızla hücre tipi cezaevi şekline sokuldu. Adalet Bakanlığı verilerine göre 19 Aralık operasyonunu ve F tiplerini protesto etmek için 2500'den fazla mahkum açlık grevi ya da Ölüm Orucu eylemine başladı. F tiplerinde işkence, kötü muamele ve bilinci kapanan eylemcilere zorla müdahale hala sürüyor. Onlarca ölüm, 400'den fazla yaralı ve sakata mal olan bu eylemler devam etmektedir. Siyasi iktidar ise üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmediği gibi F tipi hakkında görüş belirten, yasal ve meşru protestoları düzenleyen hemen herkesi F tiplerine doldurmak için ardi ardına davalar açıyor.

F tipi hakkına düşünce belirtmeyi ve protestoyu terör örgütlerine yardım etmekle bir görüyor. Ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe devletin terör tanımının kapsamı genişliyor.

Ülkedeki tek yatırım olan cezaevleri inşaatları hızla tamamlanıyor.

Biz, aydın ve sanatçılar, 19 Aralık operasyonunu kınadık.

F tipi cezaevleri hakkındaki düşüncelerimizi ifade etmeye devam ettik ve ediyoruz. Barolar'ın “3 kapı 3 kilit” adı verilen mekan genişletmeye dayalı olarak kısmi iletişim olanağı yaratma önerisini bir basın açıklaması yaparak destekledik.

Devlet bizleri susturmak için, önce fotoğraf sanatçısı Mehmet Özer'e yasadışı örgütlere yardım etmek iddiasıyla dava açtı. Suçlamanın dayanağı ise Mehmet Özer'in bir basın açıklamasında Nazım Hikmet'in şiirlerini okuması ve kitleye slogan attırmasıdır.

Biz aşağıda adını belirttiğimiz aydın ve sanatçılar ise Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne Mehmet Özer'in suçlu olmadığı, hakkındaki iddiaların doğru olmadığını belirterek başvurduk.

Yaptıklarımız ve düşündüklerimizin hala arkasında olduğumuzu, eğer Mehmet Özer suçlu ise biz de suçluyuz diyerek biz de yargılanmak istedik.

Devlet Güvenlik Mahkemesi ise yanlısından dönmek yerini bizleri de yargı kapsamına aldı. 8 Nisan 2002'de ilk duruşması yapılacak olan davada, “bilerek çeteye yardım” suçlaması ile yargılanacağız.

Türk Ceza Kanunu'nun 169. maddeden mahkum aileleri, avukatlar, öğrenciler, sendikacılar, gazeteciler, şimdi de aydın ve sanatçılar yargılanıyor. Demokrasi, hükümete göre taviz verilmesi gereken yasadışı bir şey.

8 Nisan 2002'deki duruşmaya sizleri de bekliyoruz. Sizleri yanımızda, aramızda görmek istiyoruz. Türkiye ve dünya basınında bu dava ile ilgili olarak elinizden gelenleri yapacağımıza inanıyoruz.

Sevgilerimizle

F Tipine Karşı Aydın ve Sanatçı Girişimi adına
Fettah Köleli

Hakkında dava açılan aydın ve sanatçılar:

Şairler: Şükrü Erbaş, Ahmet Telli, Zerrin Taşpınar, Selma Ağabeyoğlu, Hüseyin Şahin, Fettah Köleli, Necmettin Salaz

Yazarlar: Aydın Çubukçu, Ali Balkız, İlhan Akalın, Abdullah Aydın

Tiyatrocu: Yılmaz Demiral

Çevirmen: Oktay Etiman

Öykü...**“Şimdi özgür Filistin için ölmek zamanı!”**

Sabahtan beri dışarda silah sesleri dinmek bilmiyordu. Özgür bir Filistin için, sapanlarla, taşlarla, İsraili işgalcilere karşı savaşıyordu Filistin halkı. İsrail askerleri acımasızdı. Ele geçirdikleri bölgelerde evleri yakıp yıkıyor, oracıkta ev halkını infaz ediyorlardı.

Hatice camdan dışarıya baktı. Halkı savaşıyordu korkusuzca. Neden korksunlardı ki! Kendilerinin olmayan, işgal altındaki Filistin topraklarında yaşamın ne anlamı olabilirdi ki! Tek korkuları vardı bu insanların, o da Filistin'i kaybetmek... Camdan baktı, ileride İsrail askerlerini gördü, içi ürperdi...

İsrail askerleri mahallelerine girmişlerdi ve. onların evine doğru yaklaşıyorlardı. Korkudan ne yapacağını bilemedi Hatice. Daha onüçüneydi... Ağlayarak annesinin yanına koştu. Sesi, korku ve ağlamanın altında boğuk boğuk çıkarak, bağırdı:

“Anne! Anne! Askerler geliyor, anne! Anne!” Sarıldı annesine, bir sıcaklık arıyordu, anne şefkati!..

“Anne, annecim, çok korkuyorum, bizi öldürecekler anne!” Yaşlar gözlerinden boşanırcasına akıyordu Hatice'nin. Annesi de dayanamadı, ağlamaya başladı. Babası sakinleştirmeye çalıştı onları. Hatice ağabeylerine baktı, belki de son görüşü olacaktı onları. Bu düşünce içini ürpertti.

Neden? Neden oluyordu bütün bunlar? Ne suçları vardı onların? Tüm bunları haketmiyorlardı. Hatice korku içinde bunları düşünüyordu. Annesine hala sınımsıkı sarılıydı.

Abileri Abdül ve Seyid, “bu alçaklar evimize bizi öldürmeden giremeyecekler” diyorlardı. Abdül ve Seyid kapıya barikat hazırlamaya başladılar. İsraili işgalcilerin silahlarına karşı onların taştan ve demir sopadan başka hiçbir silahları yoktu. İkisi de biliyordu, orada öleceklerdi.

“O alçaklara boyun eğmeyeceğiz, öleceksek onurumuzla öleceğiz” diye haykırıyorlardı.

Sonra Seyid Hatice'nin yanına geldi. Hatice en çok Seyid'i severdi.

“Hatice, canım kardeşim, sakın korkma, bu alçaklar ne yaparsa yapsın korkma, yalnızca onlara karşı öfkeni bile, onlar bizim düşmanımız. Filistinimizi ele geçirmişler ve biz savaşmazsak bu işgal, bu zulüm, bu işkenceler artarak sürecek. Onları topraklarımızdan defetmeliyiz. Teslim olamayız, savaşmalıyız ki mücadelemiz sürsün. Sakın korkma Hatice, sakın korkma.”

Eliyle Hatice'nin gözlerini sildi, alnından öptü, kucaklaştılar. Hatice'nin korkusu yatışmıştı biraz.

İşgalciler kapılarına dayanmışlardı. Kapıyı açın, teslim olun diye havlıyorlardı. Bir yandan da üç-beş eşya ile kurulan barikatu yıkmaya çalışıyorlardı.

Seyid bağırdı:

“Alçaklar, isterseniz öldürün, ama teslim alamayacaksınız bizi. Geldiğiniz gibi Filistin'den göndereceğiz sizi, başınıza yıkacağız burayı!”

Bir yandan da daha önceden eve getirdikleri taşları atıyorlardı İsraili askerlere. Attıkları taşlardan biri bir askerin kafasına isabet etti ve yere düştü, daha bir hınçlandı. Silahlarının tetiklerine basarak hiç durmadan ateş etmeye başladılar.

Hatice Seyid'in yere yığıldığını gördü, göz göze geldiler. Seyid dudağında bir gülümsemeyle, yavaş

yavaş kapadı gözlerini.

Abdül daha bir hınçla atmaya başladı elindeki taşları. Sonra bir kurşun da Abdül'e ve arkasından kurşunlar... Delik deşik olmuştu Abdül'ün vücudu. Cansız yığıldı yere.

Hatice'nin babası sinik bir adamdı, kenarda çömelmiş başı önde sessizce ağlıyordu. İki oğlunu da kaybetmişti. Hatice ve annesi hala birbirlerine sarılmış, öylece korku dolu gözlerle izliyorlardı olup biteni.

Girdiler içeri, Seyid'in attığı taşın isabet ettiği asker yaralanmıştı. İçeri girer girmez Seyid'in cansız bedenine kurşun yağdırdılar, hınçlarını alabilmek için.

Sonra Hatice'nin babasına yöneldiler. Asker silahıyla dürterek ayağa kalkmasını emretti. Babası kalktı. Asker “bağıracağını” dedi, “Yaşasın İsrail diye bağıracağını”. Babası irkildi, karısı ve çocuğuna baktı. Tedirgin bakıyorlardı ona, sakın bağırma der gibi. Babası Abdül ve Seyid'in cansız bedenlerine çevirdi başını, gözlerinden yaşlar süzülürdü. Ve bağırdı:

“Yaşasın...”

Hatice gözlerini kapadı, yıkılmıştı, nasıl yapabilir diye düşündü bunu. Babası devam etti:

“Yaşasın özgür Filistin!”

Askerlerin yüzü bir anda değişmişti. Şaşkınlıktan ilk anda ne yapacaklarını bilemediler. Böyle bir şeyi beklemiyorlardı. Ama şaşkınlıklarını hemen üzerlerinden attılar ve silahlarının kabzalarıyla, küfürler eşliğinde babasını öldüresiye dövmeye başladılar.

“Özgür Filistin ha! Gösteririz biz şimdi sana!”

Ağız dolusu küfür eşliğinde Hatice'nin babasını yere yığıldılar ve bedenini sayısız kurşunla delik deşik ettiler. Ardından onları dehşet içerisinde seyreden

Hatice ve annesine doğru yöneldiler. Ana-kız birbirlerine daha bir sıkı sarıldılar.

Anası öldürüleceklerini anlar anlamaz kendisini siper ederek iyice sarılmıştı kızına. Ve acımasız kurşunlar bu defa annesinin üzerine yağmaya başladı. Hatice ise omzundan vurulmuştu. Annesinin başı öne düştü ve öylece kaldı. Hatice de bayılmıştı. Bir süre sonra kendisine geldiğinde etrafta hiç asker yoktu. Bitkindi, çevresine bakındı, Seyid, Abdül ve babası, hala öylece yatıyorlardı, kucağında ise annesi. Hiç olmazsa kızını kurtarabilmek için siper etmişti kendisini. Annesini son bir kez öptü. Gözlerinden yaşlar süzülürdü. “Alçak köpekler, bir gün sizden, döktüğünüz her damla kanın hesabını soracağım, yemin ederim!”

“Alçaklar, köpekler...”

Omzuna dokunan elle birden irkildi Hatice. Ellerini gözlerine götürdü ve sildi. “Ne oldu Hatice, neden ağlıyorsun? Geldiğimde kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordun, nedir bu halin?”

“Hiç, ailem aklıma geldi. Hesaplaşma vakti geldi işte Yusuf. Daha o gün söz vermişim, döktükleri her damla kanın hesabını sormaya. Ve işte şimdi, oraya gideceğim ve döktükleri kanlar için, yaptıkları zulüm için onlardan hesap soracağım. Kendimle birlikte, yanımda onları da götürüleceğim”

“Sen çok yürekli bir kadımsın Hatice, her Filistinli'nin olması gerektiği gibi. O işgalcileri yurdumuzdan defetmeliyiz. Bu zulmü, işkenceyi ancak savaşarak durdurabiliriz, başka seçeneğimiz yok. Ya savaşacağız, ya öleceğiz!”

“Haklısın Yusuf. Babam öylesine sinik birisi olmasına ramen başı dik bir şekilde, “Yaşasın Özgür Filistin!” diyerek öldü. O zamandan bu zamana hep sustum Yusuf, babam gibi ben de hep sindim. Söz vermişim kendime, ama korku baskın gelmişti. Ne zaman ki Seyid'im de, yavrumu da bu katillere verdim, işte o zaman verdiğim söz aklıma geldi. Rafet de tıpkı anamın beni koruduğu gibi yavrumuzu korumak istemiş, kendisini siper etmişti. Ama o köpekler ikisini de aldılar benden. Onların hesabını sormazsam nasıl yaşarım? Kinim, öfkem o kadar büyük ki...”

“Artık vakit geldi, çıkacağım. O katillerden, işgalcilerden hesap soracağım. Şimdi özgür Filistin için ölmek zamanı, hoşçakal!”

Sınımsıkı kucaklaştılar Yusuf'la. Hatice usulca kapıyı açtı ve emin adımlarla düşman bölgesine doğru ilerledi. Oğlunu, Seyid'ini düşündü. En çok Seyid abisini sevdiği için oğluna koymuştu bu ismi. Ama onu da yolun ortasında katletmişlerdi işte.

Yürüdü Hatice, usulca yürüdü. Kinini, öfkesini bileyerek yürüdü. İlerde İsraili askerleri gördü...

Yusuf uzaktan gelen patlama sesiyle irkildi. Yarım saattir bu sesin gelmesini bekliyordu yüreği acıyarak. Yine de irkildi.

Hatice'nin babasının sözleri geldi aklına. Yavaş yavaş mırıldanmaya başladı.

“Yaşasın özgür Filistin, yaşasın özgür Filistin!” Sonra daha gür bağırdı, dışarı çıktı ve bir kez daha bağırdı. Herkes şaşkınlık içinde ona baktı. Ama daha sonra bu ses dalga dalga yayılmaya başladı. Artık herkes tek bir ağız, tek bir yürek olmuş, “Yaşasın özgür Filistin!” diye haykırıyordu.

Yusuf başını gökyüzüne çevirdi. Hatice'nin kendisine gülümsediğini gördü, sonra kendi kendine mırıldandı:

“Şimdi özgür Filistin için ölmek zamanı!”

Küresel saldırıya, savaşa hayır!

11 Eylül'de İkiz Kulelerin çökmesini bahane eden ABD, Afganistan'dan sonra dünyanın bir çok yoksul ülkesini kana bulamaya hazırlanıyor. Küresel sermayenin askeri kanadı "terör" bahanesiyle dünyaya diz çöktürmek ve hegemonyasını kurmak istiyor.

Irak'a saldırının son hazırlıklarını yapıyorlar. Petrol için, para için, hegemonyaları için on binlerce insanı öldürmeye hazırlanıyorlar. IMF politikalarını uygulayan bir acente durumundaki hükümet, Bush'un savaş çılgınlığına onay veriyor. Halkın ezici çoğunluğu karşıyken Afganistan'ın bombalanmasına destek vermeleri gibi, halkın isteklerine hiç aldırmadan Irak savaşına da destek veriyorlar.

Hükümet milyonlar aç ve yoksulken savaş vahşetiyle daha fazla açlık ve yoksulluk vaat ediyor.

Bu savaşı durdurabiliriz. Bu savaşı durdurmalıyız. Bir avuç zenginden başka bu savaşı destekleyen yok.

Biz aşağıda imzası bulunanlar, "Savaşa Hayır Platformu"nun yukarıdaki çağrısına katılıyor ve herkesi savaşa karşı tutum almaya çağırıyoruz.

Türkiye'nin savaşa katılmasını engelleyebiliriz, bu savaşı engellemeliyiz.

Savaşa Hayır Platformu

Kampanyanın çağrıcılarından bazı isimler:

Sevil Erol (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri), **Ali Erarslan** (Yol-İş 1 No'lu Şube Mali Sekreteri), **Erol Kızılelma** (SODEV Müdürü), **Sibel Özbudun** (öğretim üyesi), **Murathan Mungan** (şair), **Fusun Demirel** (sanatçı), **Halil Ergün** (sanatçı), **Roni Margulies** (şair), **Hilmi Yarayıcı**, **Eren Keskin** (İHD İstanbul), **Şanar Yurdatapan** (sanatçı), **Aydın Öztürk** (şair), **Nail Satlıhan** (öğretim üyesi), **Mehmet Balcı** (Mayınsız Bir Türkiye Projesi), **Osman Akkuş** (Dünya Kültür Merkezi), **Celal Başlangıç** (gazeteci-yazar), **Temel Demirer** (Özgür Üniversite), **İlkay Akkaya** (müziyen), **Kazım Koyuncu** (müziyen), **Adnan Keskin** (Türkiye/Almanya İnsan Hakları Derneği - TÜDAY Başkanı), **Tayfun Görgün** (Dev Maden-Sen), **Ertuğrul Kürkçü**, **Yurdaer Erkoca**, **Muammer Ketenoğlu** (müziyen)

İsrail lobisinden çarpıcı kesitler...

Adı biraz güç yazılıyor ve okunuyor: Sholomo Zabludowicz. İran'dan Singapur'a, Almanya'dan Hindistan'a kadar çeşitli ülkelere silah satıyor.

Yahudi asıllı, ama Fin pasaportuyla dolaşiyor. Nazilerin Auschwitz toplama kampından kurtulduktan sonra, İsrail silah firmalarından birinin temsilciliğini üstleniyor. Ülkesine en büyük katkısı, silah ambargosunun uygulandığı 1973 Yom Kippur Savaşı sırasında, İsrail'e silah bulması.

Zabludowicz ölünce, yerini oğlu alıyor. Oğlu da baba mesleğini sürdürüyor!.. Ama boynuz kulağı geçiyor!.. Oğlu, doğrudan Amerikan Ulusal Güvenlik Konseyi ile bağlantıya geçiyor!.. Ve...

"ABD Savunma Bakan Yardımcısı Richard Perle, bir zamanlar silah tüccarı Zabludowicz'in bordrosunda!.." (New Statesman, 14 Ocak 2002, s.15)

Aynı Perle, şu sıralarda Başkan Bush'un danışmanı!.. Bush'un açıklamaları sade suya tirit!.. Göstermelik barış çağrıları!.. Daha çok da Arafat'ı suçlayan türden!..

Perle'ün kayınpederi kim?.. Ünlü Yahudi tarihçi Alfred Wohlstetter!.. Filistinlileri tarihsel açıdan sürekli suçlayan profesör!..

Daily Telegraph ya da Jerusalem Post İngiltere'de yayımlanan Daily Telegraph ciddi bir gazete. Günlük tirajı bir milyona yaklaşıyor.

Dünkü Daily Telegraph ilk on beş sayfasını Ana Kraliçe Elizabeth'in ölümüne ayırıyor. İsrail-Filistin Savaşı ancak 16. sayfada. Ortadoğu'da kan gövdeyi götürüyor, dünya ayakta, İngiltere'nin en ciddi gazetelerinden Daily Telegraph, olaya ancak 16. sayfada yer bulabiliyor!.. Nedeni basit:

Telegraph grubunun sahibi Conrad Black, aynı zamanda İsrail'in en büyük ve en ciddi gazetelerinden Jerusalem Post'un

sahibi!..

Batı basınında Arafat'ın ve Filistin'in dramı ya gerilerde yer alıyor ya da eğer yer bulursa, büyük ölçüde İsrail yanlısı!..

Dünyanın en büyük basın devlerinin İsrail'le mutlaka iş bağlantıları var. Sık sık İsrail'in davetlisi olarak bölgeye gidiyorlar. Ardından, onların gazetelerinde Filistin zulmünü okumak mümkün!..

Batı basınında İsrail lobisini, şimdilerde seksenlerini süren Lord Weidenfeld yönetiyor. Bu zat, daha 1948'de İsrail'in kuruluşunda ilk kabinede görev alanlardan biri. Batı basını tek tek marke ediyor. İsrail aleyhine çıkan her yazıdan sonra, yazıyı yazana ya üzüntülerini bildiriyor ya da...

İsrail lobisinin yuvalandığı başka yerler?.. Washington, New York, Avrupa'nın başkentleri, binlerce öykü var, hepsi de biliniyor.

Tank anlaşması iptal edilmeli!..

Beyrut Kasabı, yani İsrail Başbakanı Ariel Şaron. Geçmişte barış anlaşmalarına hep karşı çıkıyor. En kanlı olayların tam ortasında hep o var.

Ama Şaron'u iktidara taşıyan, İsrail halkının oyları değil mi?.. Bunu görmezlikten gelmek mümkün mü?..

Ne yazık ki aynı hataya Türkiye de düşüyor!.. Bir yandan Şaron'u suçlamak, ama öte yandan da İsrail'le tam bir milyar dolarlık tank anlaşması imzalamak!.. Kanlı bir savaşın ortasında, İsrail'le silah anlaşması!.. Yakişiyor mu Türkiye'ye?.. Kim inanır Şaron'u suçlayan resmi açıklamalara?..

Bu anlaşma derhal iptal edilmeli!.. Ama derhal!.. Dünya basınına dış geçiren Lord Weidenfeld, yoksa hükümetleri de mi yönlendiriyor?..

(Yalçın Doğan, Cumhuriyet, 2 Nisan 02)

Tank ihalesi ya da ikinci Cezayir olayı

İsrail'in Filistin'de uyguladığı şiddetin sürdüğü ve bütün dünyanın İsrail'i lanetlediği günlerde Türkiye ne yapıyor?

İsrail'e kan veriyor, moral veriyor ve herşeyden önemlisi 700 milyon dolar veriyor.

170 tankın yenilenmesi karşılığında.

Daha fazla masum insan öldürebilsin ve daha fazla şiddet uygulayabilsin diye...

Ve mesele gündeme gelince anlaşılıyor ki, yine ortada siyasi iradenin iradesi yok.

Askerler böyle istediği için ihale İsrail'e verilmiş.

Askerler istemediği için de ihalenin ertelenmesi, askıya alınması ya da vazgeçilmesi söz konusu değil.

Alın size bir ikinci Cezayir olayı...

Böyle bir şeyi Filistinliler unuttur mu?

Böyle bir arkadan hançerleme olayını Arap ülkelerinin halkları unuttur mu?

Cezayirli uzun yıllar boyunca, Türkiye'nin bağımsızlık mücadelelerine karşı çıktığını ve Birleşmiş Milletler'deki oylamada Fransa'dan yana oy kullandığını unutmadı...

Turgut Özal, Cezayir halkından Türkiye adına özür dilediği halde bu ayıp, Türkiye'nin yakın geçmişinde kara bir leke gibi duruyor.

Şimdi de Filistin bir kan gölüne dönüştüğü sırada, tam da bu sırada, İsrail'e verilen destek muhteşem...

Gerekçe siyasi değil de askeri imiş!..

Öyle söylüyor basındaki bazı 'Yakup Cemil'ler...

(...)

Bu tank ihalesini savunan 'Yakup Cemil'lerin, askerlere atfen söyledikleri ikinci gerekçe daha da vahim.

Tankları Almanya, İngiltere gibi demokratik ülkelere almak istemiyorlarmış.

O ülkelerin kamuoyları, bu gibi silahları alan ülkenin o silahları kendi vatandaşlarına karşı kullanmasına karşı çıktığı için sorunlar yaşıyorlarmış!..

İsrail'in bu tür insani gerekçelere boş verdiği malum.

İhalenin İsrail'e verilmesinin ardında sadece fiyat ve diğer şartların olmadığı anlaşılıyor.

Her açıdan kirli bir ihale bu...

Türkiye insanının geçinmek için üç kuruşa, devlet hazinesinin dış borç ödemek için yeni borçlara muhtaç olduğuna boş verilerek ve bu amaçla ülkenin mali yönetiminin IMF'ye devredildiği gerçeği gözardı edilerek Türkiye'nin kıt kaynakları silahlanma yarışına aktarılıyor.

Türkiye, dünyada en fazla silahlanan ülkelerin başında geliyor.

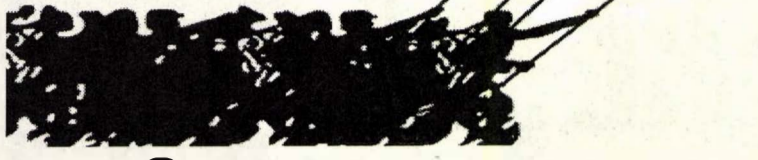
Bu konuda siyasi iradenin söyleyebileceği bir şey yok.

Askeri bürokrasi, "Bu gerekli" dedi mi akan sular duruyor. (...)

(Koray Düzgören, Yeni Şafak, 4 Nisan 2002)

Mücadele

Postası...

Guantanamo ve burjuvazinin zindanları

Burjuvazinin adaleti, kendi iktidarını pekiştirmek için uyguladığı bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Tüm demokratik hak ve özgürlükleri işçi sınıfı zorlu mücadelelerle koparıp almış, bunlar burjuvazinin yasalarına yansımıştır. Fakat sermaye iktidarı egemenliği tehlikeye girdiğinde kendi yasalarını çiğnemekte tereddüt etmez, azgın bir saldırıya girişir.

11 Eylül saldırısının ardından Amerika'daki insan hakları ihlalleri tartışılmaya başlandı. Bu tartışmada göçmenlere yönelik uygulamalar ve Guantanamo kampı büyük bir yer tuttu. Dünyaya insanlık dersi vermeye kalkışan Amerika, yalnızca dünyada değil kendi ülkesinde de terör estiriyor. Geçtiğimiz günlerde hiçbir suçlu tespit edilmemiş 5 bin göçmenin 11 Eylül ile ilgili olarak sorgulanacağı duyuruldu. Amerika'da suçlu görülme için göçmen olmak yeterli. Irkçılık ve şovenizm 11 Eylül bahane edilerek tirmandırılıyor.

Afganistan'da yakalanan savaş esirlerine yönelik muameleye gelince. Büyük bir çoğunluğu Guantanamo'daki cezaevine götürüldü. Yakalanan esirlerin atıldıkları insanlık dışı kafeslerin görüntüleri medyaya yansıdı. Bu esirler "terörist" statüsünde yargılanacaklar. Yargılamalar göstermelik mahkemelerde olacak. Toplam 544 esirin yargılanacağı mahkemeler 3-7 subaydan oluşan yargıç kurullarından oluşacak. Bu mahkemelerin "uygulanabilir" idam kararı verme yetkisi var, kararı temyiz etme hakkı yok!

Guantanamo'daki kampta esirlerin kaldığı hücreler 8 adımlık karelerden oluşuyor. Esirler zorunlu tredmana tabi tutuluyorlar. Sürekli olarak, hatta yatarken, banyo yaparken bile elleri ve ayakları zincirli tutuluyor. Bu uygulamaları kabul etmeyenler ise işkenceyle yüzyüze kalıyorlar. Hergün sorguya alınıyorlar. Kısacası ABD zindanlarında tam bir vahşet uygulanıyor. Esirler hayvanlara bile yapılmayacak uygulamalara maruz kalıyorlar.

AB emperyalistleri bu uygulamaları kinayan açıklamalar yapıyor. Ama onlarınki de timsah gözyaşları. Kendi ülkelerinde yaptıkları herkesçe biliniyor. Almanya'nın RAF militanlarını tecritte katletmesi, İngiltere'nin IRA militanlarına dayattığı insanlık dışı uygulamalar vb. hala hafızalarda. Bugün Türkiye'deki F tipi hücrelerin en büyük destekçisi de bizzat onlar.

Türkiye'ye baktığımızda, ABD'nin bu sadık uşağının ondan farklı bir tavır almadığını görüyoruz. DGM'lerde yıllardır göstermelik yargılamalarla, insanlar devrimci ve sisteme muhalif oldukları için, kanıtsız yıllarca hapis cezasına çarptırılıyor. Zindanlarda devrimcilere karşı yoğun saldırılar ve katliamlar gerçekleştiriliyor. F tipi hücrelerde devrimci tutsaklara tecrit ve işkence dayatılıyor.

Şu açıkça görülmelidir ki, sermaye iktidarı dünyanın her yerinde aynıdır: Katliamcıdır, işkencecidir, gericidir. Bu ABD olsun, AB olsun, İsrail olsun, TC olsun, değişmemektedir. Sermayenin iktidarı yıkılmadıkça, bu insanlık dışı uygulamalar da sürecektir. Baskılara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini, yıllardır direnen, sisteme taviz vermeyen, bugün de onurlarıyla ölüm oruçlarını sürdüren devrimci tutsaklar öğretmektedir.

H. Akar

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçi uşak takımı!

Ülkenin tüm kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi anlamına gelen İMF programları aralıksız uygulanıyor. İşbirlikçiler eşine az rastlanır bir uşaklıkla niyet mektupları yazıyorlar. Bu mektuplarda hangi işletmeleri özelleştirerek sermayeye peşkeş çekeceklerini, toplumun hangi kesimini açlık ve sefaletle sürükleyeceklerini anlatıyorlar. Ardından İMF direktörleri gelip hükümet ve patron örgütleriyle toplantılar yapıyor, programın ne oranda gerçekleştirildiğini denetliyorlar. Denetlemenin sonucu olumluysa, işçi ve emekçilerin kanını satan bu onursuzlara bir miktar kredi veriliyor.

Uluslararası tekellerin işbirlikçileri aracılığı ile sürdürdükleri bu saldırılar, milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamlarını çekilmez hale getirmiş bulunuyor. Bugün sayıları milyonları bulan işsizler ordusu yaratılmış, kriz bahane edilerek sosyal hakların (işten atma, ücretsiz izne çıkarma, zamsız çalışma vb.) tırpanlanması yaygınlaşmış durumda. Kapitalistler krizin yükünü hiçbir şekilde üstlenmiyorlar. Krizin nedeni oldukları yetmiyormuş gibi, faturasını da işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar.

Saldırıları sadece açlık-tokluk arası koşullarda çalışmaya mahkum edildiğimiz fabrikalarla da sınırlı değil. İMF'nin uşaklarına emrettiği uygulamalar arasında eğitimin tamamen özelleştirilmesi de var. Bu doğrultuda hazırlanmış bir yasa taslağı mecliste bekliyor. İMF'ye ve uşaklarına göre, bir köle, bir makine gibi çalışmanın dışında yaşamları olmayacak işçi ve emekçilerin. Bu soysuz takımına göre emekçi çocuklarının okula gitmelerinin ve eğitim almalarının hiçbir anlamı yok. Hazırlanan bu tasarıyla üniversitelere ödenen harç miktarı bir işçinin asla karşılamayacağı miktarlarla ifade edilen bir düzeye çıkarılıyor. Üniversite şöyle dursun, orta öğrenimi de paralı hale getirerek emekçi çocuklarını okuldan kapı dışarı etmenin yolunu düzlüyorlar.

Emperyalistlerin Ortadoğu'ya dönük politikalarında Türkiye'ye biçtikleri rol ise ortada. Filistin halkının haklı mücadelesine destek verileceğine, işgalci İsrail ile ittifak kurulmuş, askeri ve iktisadi antlaşmalarla bu ittifak stratejik bir karakter kazanmıştır. Dahası, ülkenin başındaki ABD uşakları, üç-beş kuruluşluk kredi karşılığında, Irak'a yönelecek bir saldırganlıkta yer almaya hazırlanıyorlar. İşsiz bırakılan gençlerin, eğitim kurumlarının dışına itilen çocuklarımızın nerede istihdam edileceği açık. ABD başkan yardımcısının 19 Mart'ta Türkiye'de kapalı kapılar ardında yaptığı pazarlık, muhtemel bir Irak savaşında, Irak halkına kurşun sıkıtılacak çocuklarımızın kanının pazarlığıdır.

İMF'nin emriyle milyonları açlığa, çocukları eğitimsizliğe mahkum eden,

onmilyar dolar karşılığında ellerini Afgan halkının kanına bulayan işbirlikçi yönetimin aynı şeyi Irak halkına karşı yapacağından kuşku duyulmamalıdır.

İMF-TÜSİAD programlarının, toplumun tüm kesimlerini yıkıma sürükleyen, tüm ülkenin sömürgeleştirilmesini amaçlayan emperyalist politikalar olduğu açık. Bir o kadar açık olan diğer konu da; bu yıkıma son vermenin, bu politikaların mağduru olan işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle olanaklı olduğudur.

Bizler yaşamı üreten büyük bir sınıftan mensuplarıyız. Tam da bu nedenle emperyalist politikalara karşı mücadelede en güçlü kesimi temsil ediyoruz. En büyük zayıflığımız, dağılmış ve örgütsüz oluşumuzdur. İşçi sınıfı dağılımıktan kurtulup örgütlendiğinde ve kendi çıkarları için aktif olarak siyaset sahnesinde yerini aldığı anda, kurtuluşunun yolunu bulmuş olacaktır. Bunun için, bizi daha fazla yoksulluğun ötesinde hiçbir yere götürmeyen bireysel kurtuluş umutlarını ve işimizi kaybedip daha kötü duruma düşme korkusunu bir kenara itip, fabrikalarda ve yerelliklerde bir araya gelmeliyiz. Bu konuda sorumluluk öncü işçilerin omuzlarındadır. Yerelliklerde Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi türünden platformlarda güçlerimizi birleştirmeliyiz. Sermaye sınıfının saldırılarına karşı gücümüzü ortaya koymanın, sendikaları hain ağaların etkisinden kurtarıp kendi öz örgütlerimiz haline getirmenin başka yolu yoktur.

Önümüzde işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı mücadelesinde kanıyla kazandığı birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs var. 1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı koyduğu, mücadeleyi yükselttiği bir gündür. Zorlu mücadelelerle kazanılmış 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkmanın zamanıdır şimdi.

Sınıf bilinçli bir işçi

Daha güzel bir dünya istiyoruz

Ben ilköğretim 4'e giden bir emekçi ailenin çocuğuyum. Buradan tüm işçi ve emekçi ailelere sesleniyorum! Neden okullar bir ticarethaneye, öğrenciler birer müşteriye, veliler ise yolunacak kazlara dönüşmüştür? Benim gibi okuması gereken binlerce çocuk, simitçilik, boyacılık gibi işlerde çalışmaktadır.

Mesela ben görüyorum bunları; işçi ve emekçi anne ve babalar çocuklarını okutmak için çalışıyorlar. Ailenin geliri yetmiyor ve çocuklarını okuldan alıyorlar. Ben bunları görüyorum ve üzülüyorum. Eminim ki, bizim büyüklerimiz biraraya gelip bu sorunları çözmeye çalışıyorlar. Eminim ki, benim gibiler de bunları görüyor ve bunlara üzülüyorduk.

Kısacası biz böyle bir yaşam istemiyoruz. Büyüklerimizin bize daha güzel bir dünya bırakmasını istiyoruz. Eğer tabii onlar da böyle olmasını istiyorlarsa... O halde neden hala duruyorlar?

Emekçi bir ailenin çocuğu Elif/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Siyonist-faşist devlet terörüne sınır yok!

**Yıkım, katliam, kuşatma,
kitleesel tutuklamalar!..**

Sınırsız zulüm

**özgürlük ve bağımsızlık
tutkusunu boğamayacak!**

